Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1821; Vol. 14
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00084 6

+Rex

Det Kgl. Bibliotek

130024715710

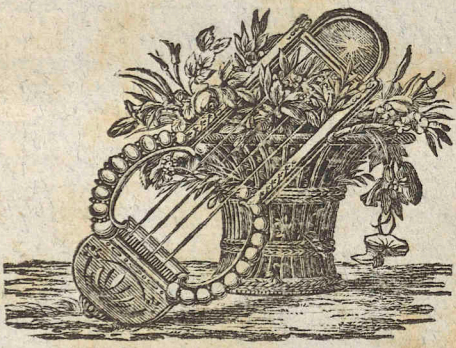
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Fiortende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1821.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Skjaldekampen paa Wartburg 1
Cleopatra 25
Europas Ligevægt 32
Sanct Stephanskirkens Taarnbygning 60
Glædespiger i Grækenland 71
Synet 78
Den tyrkiske Storherres Serail 86
Præsteraserie. En Scene af Krigen i Spanien . . 90
Den kosteligste Recept 94
En mærkværdig Drøm 96

Giendøberne. En Fortælling fra det sextende Aarhundredes første Halvdeel, af van der Welde 97
Rosario. En Fortælling af Napoleon Buonaparte . 156
Constantinopels Fald 166
Gaaden 173
Brudstykker af en Avis fra Efterverdenen 180
Frederik den Eneste før Slaget ved Leuthen 184
Napoleon i de Dødes Rig 187
Heltepudelen 189
Paraleller mellem store Digtere og Tonekonstnere . . 194
Den Hemmelighedsfulde. Brudstykke af Lord Byron . 198
Et Sagn fra Holsteen 202
Heroide 204
Charade 212

Julegaven 213
Kiærlighed raser 225
Den gamle Frakke og den gamle Paryk 232
Giendøberne (sluttet) 255
Det brædende Favntag 296
Om Spøgelser, Drømme, Ahnelser og Somnambulisme 300
Nitallet. En arithmetisk Opgave af Fontenelle . . 307
Det ubekiendte Land 309
Ynglingen og Blomsterne 310
Sneeflokken 315
Hendes Grav 316
Anecdoter 317

Alphabetisk Register

over Indholdet af Læsefrugternes 10 første Bind.

	Bind	Side
Abeilard og Heloise	6	209
Adalbero's Løvte	4	289
Adamer, de to	8	339
Adriene du Sergy	5	282
Afrika	5	209
Ahnelse	2	165
Ahnelser, om	5	162
Albanaks Døttre	9	1
Alexander og den polske Frøken	7	88
Alexanders Pseudo-Neveu	8	152
Amasia's Beleiring	4	1
Amerika's første Befolkning	5	114
—— Opdagelse	5	193
Amor og Rosen	4	92
Anecdoter 2, 95. 191. — 4, 94.	6	316
7, 324. — 8, 360.	10	307
Anna Boyorquia	7	76
Anna Boleyn	10	144
Anselmus	4	48
Aqua Toffana	8	63
Asmund Thyrsklingurson	5	219
Axel	1	201
Barbarakirken	6	223
Barbeersnak, tydsk	5	214

	Bind	Side
Beaumarchais	9	106
Bell og Lancaster	9	80
Bergamis Forhold til Engellands Dronning	10	273
Bernsteensringen paa Vesterhavets Strand	1	91
Berthiers sidste Leveaar	2	226
— Selvmord	4	222
Blicher, til St. St.	7	320
	7	321
Blomst, den hulde	2	303
Blomsterne	10	205
Blomster	2	296
Blomster fra Holsteen	10	310
Blomsterstøv	6	320
Boby	6	88
Boccacio og Fiametta	9	142
Boudoy, Madame o.	3	183
Brahe, Sophia	5	189
Brev fra Fru Bertrand	7	297
Breve, de fælsomme	9	167
Brud, den ferhundredaarige	7	121
Brünes's Død	6	121
Bryllup, et græsk	6	272
Bryllupsfesten	8	69
Brøde og Bod	5	251
— og Forsoning	5	264
Buonaparte, Lucian	3	7
Buonapartiana	7	305
Byron	8	217
— Farvel til sin Hustru	9	110
Byttet ved Belle Alliance	1	270
Bøttcher, Porcellainopfinderen	1	299

	Bind	Side
Camoens	2	276
Caprara i Napoleons Kabinet	10	165
Carl den Førstes Skarpretter	1	260
— — Dødstime	8	70
Carl Johan	2	272
Carlos, Don	3	166
Catalani, Madam	3	259
Cazottes Spaadom	2	9
Ceremonie	9	218
Cimbrer i Italien	2	147
Cochrane, den brittiske Tordenskjold	6	118
Colubrano, Prinds	8	149
Cortez for sin Keiser	10	202
Corsikas Kongestamme	6	75
Cross-Readings	1	306
Cypreskrandsen	5	33
Cæcilia, den hellige	7	184
Den Tid kommer aldrig	9	319
Desirée, Sverrigs Dronning	1	199
Diana, den skionne	10	209
Digter, den blinde	8	77
Digterbrev	7	107
Dobbeltdrøm, mærkværdig	1	267
Dom, sindrig	9	103
Dommer, den vise	4	89
Dramatik i China	5	155
Dronningen i Daarekisten	7	263
— af Engelland	9	282
Dronningeprivilegium	9	318
Duetter	7	216
Duddlestone	2	274

	Bind	Side
Dumonts Slaverie	9	26
Dykkeren	5	185
Dødningconcerten	6	287
Dødninghaanden	8	113
Dødninghuset i Paris	7	308
Dødningklokken	7	153
Ebbesen, Niels	6	201
Eddadragen	8	105
Edderkoppen	6	206
Efteraarssang, Lærkens	8	223
Elskovsgud, den fangne	9	97
Encore, Charlotte	10	271
Epheu	1	308
Esslingen, Slaget ved	3	304
Estrup og Schou, til	7	319
Eudoxia	8	241
Eventyr af Rousseau	9	163
— en fransk Officeers i Spanien	10	160
— en tydsk Krigers i Rusland	5	1
— — — i Frankrige	5	97
— en Ridefnægts, i Slaget ved Belle Alliance	1	41
— en tydsk Officeers i Waterlooslaget	8	52
Extrapost	8	219
Fædrelandet	3	316
Fastelavn	8	231
Fernandos Sang	10	203
Festen i Unterlaken	6	170
Finantskunster	1	158

	Bind	Side
Fiskerkiærlinger i Paris	2	12
Foraaret	4	300
Foraarssang, Lærkens	8	221
Forgængeligt, Alt er	9	330
Forglemmigei	1	100
Fortienesters Løn i Amerika	5	296
Fortælling, en engelsk Officeers, om Slaget ved Waterloo	7	271
Frants den Førstes Elskede	9	89
Fredage, de tre	6	245
Friskytten	3	260
Fritz, den sorte	2	29
Fruentimmerne ved Hoffet i Tripolis . .	1	148
Fuglesang	8	232
Fusil, Madame, paa Flugten fra Moskau .	4	230
Gaade	7	324
Galanterie, mauriske Brudes	6	87
Gedebuk, Skræderes Øgenavn	7	318
Gertrud von der Wart, eller Troskab indtil Døden	6	56
Giæst, den frygtelige	6	30
Gienfindelse hisset	10	162
Gienkiendelse hisset	7	190
Giensyn efter Døden	9	107
Giftmordet	10	148
Giordemoderberetning	10	167
Glæde, Kiærlighed, Død	1	308
Glæden, til	8	107
Glædespiger i Paris	10	136
Glasset	8	229

	Bind	Side
Gothenborg, Opholb i	8	73
Gravminde, de Elskendes	5	49
Gravskrift over Elinas Sisgen	1	308
— over en Fægtemester	10	204
— tre, 2000 Aar gamle	8	104
Grundaarsagerne til Prindsen af Pontecorvos Oplostelse paa Sverrigs Throne . . .	3	310
Guillotinens Annaler	6	111
Gustav Adolph	5	74
Gustav den Tredies Død	5	178
Haafners Reise-Eventyr	1	68
Haarlokken	7	282
Halsmykke, det tabte	5	170
Hamilton, Lady	5	73
Hamlet, Prinds af Danmark	6	17
Hanreihorn	9	168
Hans Heilings Klippe	3	141
Harpen	2	180
Havmennesker	10	132
Hedelærkens Hilsen	7	210
Heltemod, israelitisk	10	295
Henrik den II. pudseerlige Modtagelse . .	9	55
— den IV. første Kiærlighed . . .	2	126
Hiarne, Skjaldekongen	6	250
Hildursleeg	10	97
Himmel i Landsbykirken	3	99
Historie, sælsom	3	198
— , en hottentottisk	2	99
Hofbal i Petersborg	6	194
Hofbestillinger, snurrige	6	168

	Bind	Side
Hofliv i Vestphalen	4	185
Holger Danske	7	249
Hollændernes Levemaade	8	156
Hund, mærkværdig	1	62
—, tapper	3	307
Hungersnød, frivillig	7	310
Huustroaftenen	1	159
Hvem elskede hun meest?	9	203
Hvor er hun?	8	227
Hyperboler	1	103
Hændelser, den spanske General de Torres	6	125
Hævnen	10	35
Hævn, spansk	1	280
Januarsfesten	5	248
Indfald, det galeste af Verden	5	83
Indqvarteringen	10	135
Indsigelsen	3	202
Ines de Castro	4	81
Ingemann, Velkommen til	7	206
Inqvisitionshistorie, en	8	164
Jøder i Marocco	9	101
Jomfruer, de 11000	5	181
Jorden, kan den forgaae	3	209
Jordskielv i Caraccas	3	162
Josephine, Keiserinde	3	248
Irene, Mahomed II. Gemalinde	6	182
Julian i Persien	3	113
Kaffe er en Gift	4	83
Kaffehuset i Sumatra	10	298

	Bind	Side
Kaleidoscopets Opfindelse	2	185
Kamp og Seier	6	152
	9	113
Kanariefuglen	5	86
Katakomber under Paris	9	205
Kembles Afsked fra den br. Skueplads	4	195
Kiærligheds-Klippen	2	200
—— Prøven	4	108
—— Pagten	9	209
—— tre Momenter	4	309
Kiærlighed, skuffet	10	221
Klage og Trøst	2	299
Klingebytket	5	176
Klosterkirken	10	50
Knappenaal, en mærkværdig	5	142
Knudsen, Dannersangeren	6	314
Kommandanten paa Taget	1	60
Konge, den gale	9	316
Kongen paa Eventyr	9	158
Kongekaabe, den pantsatte	8	166
Kongemorderne Ravaillac og Damiens	9	18
Kongestamme, den korsikanske	6	75
Kotzebues Audients hos Napoleon	10	62
— — hos Keiserinde Josephine	10	113
— , Verdensomseileren	3	128
— i Persien	4	64
Krandsen	4	91
Krüdener, Frue	4	247
Kunst at flyve	4	296
Kurv, den hemmelighedsfulde	9	56

	Bind	Side
Kydskhedspulveret	9	219
Körner, Theodor	3	177
	8	217
Laanet	1	309
Lafontaine	8	217
Lagertha, den Norske Skjoldmøe	6	1
Lampestraffen	8	61
Landstormen i Taubenfeld	5	21
Lannes, Marskalk	4	211
— Død	4	44
Las Casas, Napoleons Fortrolige	4	26
— Bønskrift for Napoleon	4	33
Livet fra forskiellige Synspunkter	6	307
Livets Huldgudinder	2	189
Loango og Kakongo	4	74
Logogrypher	2	304
	4	96
London og Paris	6	289
Louise Lesang, Napoleons Elskede	3	244
Lov, mærkelig, i Engelland	1	279
Lucas og Lisette	8	230
Luner, Skiebnens	7	191
Luther, eller Besøget paa Wartburg	6	60
Luther, Catharina	1	18
Lykkens Yndling	3	193
Længsel	9	223
Magnetismen	1	28
	1	266
Magnetismens underfulde Virkning	4	183
Maiblomster	4	312

	Bind	Side
Mainotter	7	96
Maintenon, Madame de	6	183
Mandube, en Spidsbubhistorie	1	154
Manuscript fra Elba	7	65
Marie Antoinette	2	92
— — Testament	3	256
— Louise, Napoleons Gemalinde	3	1
	5	72
— Stuart	10	251
Mary, den stakkels	4	28
Marskalken og hans Fætter	1	61
Masaniello, Neapels Befrier	10	1
Matthison i Kiøbenhavn	9	10
Matrosen blandt de Vilde	10	116
Mello, Eugenia, Napoleons første Kiærlighed	1	105
Mesmer, den første Magnetiseur	7	257
Methusalems Broder	2	97
Mexicos Erobring	8	1
Middel med Drukkenskab	2	286
Mirakelessentsen	6	312
Mirakelkonen i Holsteen	5	153
— kunster	7	316
Misceller	5	90
	5	300
Misforstaaelse, den lykkelige	8	299
Moden	9	216
Molly og Emma	2	303
Montbars, Fordærverens Søn	2	236
Montebello's Gemalinde ved høie Mands Liig	4	46
Mord, et opdaget, dog ei tilfulde straffet	4	85
Morgenbesøg hos en Pariser Dame	10	85

	Bind	Side
Moreau, Louise	9	212
Moritz af Sachsen	6	195
Mozarts Ouverture til Don Juan	1	160
— Børneaar	2	282
— Requiem	5	66
Müller, dobbelt Mord, men ingen Skurk	2	14
Müller i Itzehoe	7	200
Müller, Adam, Bondepropheten	3	181
Münchhausens Eventyr paa en Reise til Nordpolen	6	130
Mulai Ismael	6	85
Murats Fald	10	108
— Flugt	1	35
Myrernes Røvertog	2	148
Napoleons Barndom	1	82
— første Kiærlighed	1	105
— Bryllupsnat	2	235
— og den røde Mand	6	175
— og Barras	7	295
— i sit Arbeidskabinet	6	106
— Zifferskrift	6	179
— og Mademoiselle Bourgoind	4	220
— og Madem. George	9	324
— og hans Undergivne	2	230
— og hans Hof	3	102
— Opdragelsessystem for Kongen af Rom	9	285
— , sit Hiertes Seiervinder	9	281
— paa Flugten efter Slaget ved Leipzig	2	220

	Bind	Side
Napoleon, efter Waterlooslaget	4	201
— i Moskwa	3	43
— sidste Nat i Frankrig	7	75
— paa St. Helena	2	268
— Afskedsbrev til Marie Louise	7	83
— hvad siger han hertil?	8	48
— Selvskildring	2	202
—, Censur over	3	51
— skildret af de Pradt	4	228
— bedømt af Mad. Stael	2	87
— Brev til Las Casas	4	214
—, Bønskrift for	4	33
— Brev til Sir Hudson Lowe	1	274
—, Ytringer af	2	111
—, Anecdoter om	3	312
— og Lannes	2	117
— Flugt fra St. Helena	6	97
Nationalstolthed	6	77
Nattergalens Tonemaal	4	304
Nattergalen. Et Hyrdesagn	4	82
Nattevandreren	3	207
Nattevandrerske af Kiærlighed	1	141
Naturbegivenhed, mærkelig	6	81
Naturtoner paa Ceylon	6	308
Negerfyrsten og Danskeu	3	204
Negersang	9	224
Ney's Retirade	3	120
— Henrettelse	4	217
Noget om Holsteen	7	260
Nytaarsgaven	7	1

	Bind	Side
Ode, en persisk	8	103
Oginsky	6	89
Opoffrelse af Sværmerie	6	265
Orleans Møe	2	131
Pagesengen	2	106
Paradiset, hvor laae	10	66
Paris	4	187
Paulowna, den ulykkelige	4	223
Peakshulen	2	223
Peter den Store	3	298
Petrarca	5	70
Phyllis, til	4	97
Pigen fra Naidpath	8	225
Poeten mellem Hamborg og Altona	5	89
Polybius	9	329
Praxiteles's Fosterson	7	217
Prøvestunden	7	49
	5	289
Qvindehævn	7	195
Qvindetroskab	3	309
Qvodlibets	8	233
Rask vovet, halv vundet	1	102
Regnekunst, politisk	2	123
Reise til Nordpolen	3	54
Resignation	6	187
Retspleie, tyrkisk	10	173
Reventlow, Hertha	8	144

	Bind	Side
Robespierre	8	59
Rodenstein, Ridder	4	61
Rødkappen fra Venedig	9	225
— , Nøgle til	10	87
Rolands Vaabendragere	8	266
Rom, Kongen af	7	276
Rosenørn	6	93
Roserne	1	98
Sabel, den uheldbringende	1	139
Sagn, grønlandsk	6	275
Sand, Kotzebues Mørder	6	189
— sidste Brev	5	147
Sandsigersken	6	174
Sangertrøst	4	90
Schielderup	7	212
Scott, Walther	7	319
Selvmord, Middel mod	9	320
Selvsynet	3	295
Serailet i Constantinopel	7	277
Shakespeare	7	293
	8	81
Sielelære, hollandsk	5	158
Sierra Morena	5	133
Sigismunda, eller Vogtrykkerkonstens Opfindelse	1	5
Silkevindselet	6	303
Skabningens Kiæde	9	109
— Storhed	2	193
Skarpretter, den smukke	6	269
— , Carl den Førstes	1	260

	Bind	Side
Skatkammer, Storsultanens	8	76
Skilsmisse og Gienforening	4	311
Skildvagten	8	342
Skolemesteren paa Maskerade	4	241
Skomager, Jerusalems	6	49
Skruptubser i Stene	5	163
Skrivelse fra en israelitisk Frivillig efter Indmarschen i Paris	7	268
Sovngiængerske	5	180
Solpletterne	1	164
Sombreuil, Julie	4	77
Sommerfuglen og Dugdraaben	2	188
Sonnet	8	226
Sorgen, til	8	106
Spleen, engelsk	8	237
Spøgelsehistorier	1	88
	8	168
Spørgsmaal og Svar	1	309
— paa Galleriet	5	304
Spottefuglen	4	199
Springet fra Kynast	9	310
Stackelbergs Fangenskab blandt Mainotterne	4	71
Statuter, Sædelighedes-, af Catharina II.	7	198
Stenenes Amen	2	190
Stiernernes Beboelighed	3	231
Stolbergs Svanesang	8	109
Studenterbroderskab	9	224
— historie, en	4	293
Subordination	8	218
Suplik, original	7	105
Suwarow	4	249

	Bind	Side
Sympathie	6	276
Synet	4	128
Syvsoverdagen	2	288
Tarantella	9	82
Tartarslaget	4	143
Thorwaldsen	4	306
	7	120
	9	332
Tid, den bedste	5	298
Tilstand efter Døden	2	1
Toast	10	316
Todes Grav	9	331
Tonekonstens Magt	7	279
Tongaserne	1	187
Tribunal, det historiske	5	159
Triolet	5	96
Tro, Haab og Kiærlighed	1	101
Trøst, juridisk, for mange Damer	10	294
— den bedste	5	158
Udødelighed, Vei til	5	294
Ufornuft, Nutidens	6	295
Uheld over Uheld	6	158
Uhr, det stiaalne	6	196
Undine	7	170
Undskyldning	1	200
Urverden	5	204
— Insect fra	2	93

	Bind	Side
Væsen, det høieste	6	199
Vampyren	7	92
Var Adam det første Menneske?	6	25
Vart, Gerrrud von der, eller Troskab til Døden	6	56
Vei til Rigdom	8	342
Velanstændighedsskikke, søre	5	191
Ven og Fiende i een Person	2	291
Venner, til mine	4	93
Venskab? hvad er	1	102
— i Fiendskab	8	340
Vers, hvortil nytte	5	184
Vesper, den sicilianske	9	321
Vesuv, en Nat paa	5	138
Violblomst, den buonapartiske	6	288
Vogler, Orgelspilleren	5	63
Voltaires sidste Dage	2	133
Vor Stamfader Adams Forfædre	2	140
Wagram, Slaget ved	9	276
Washington	4	192
Westen, von	7	205
Wienerkongressen	5	244
Wiernitz, Slottet	10	17
Winfried, Fiskeren fra Chiemsøe	4	122
Wittenberg, Anecdot fra	3	205
Wolfgang og Troubadouren	8	351
Ynglingen med Harpen	1	310
Yngling, til en tungsindig	9	220

	Bind	Side
Zrinv, eller Szigets Beleiring	1	174
Zuma, eller Chinabarkens Opdagelse . .	1	240
Ædelmod og Raahed	1	162
Ægtemand, den godmodige	2	293
Ægteparret, det kiærlige	6	94
Hefødsel i det adriatiske Hav	3	303
Øhlenslæger	4	306

Skjaldekampen paa Wartburg.

Det var Aar 1208, den ædle Landgreve af Thüringen havde samlet sex høie Mesterſangere ved ſit Hof: Wolfframb von Eſchinbach, Walther von der Vogelweid, Reinhard von Zweckhſtein, Henrik Schreiber, Johannes Bitterolff, alle Ordensriddere, og Henrik von Ofterdingen, Borger i Eiſenach. Hver af dem havde nu ſin egen Tone og Maneer, men Henrik von Ofterdingens Qvad gik igiennem Sielens Inderſte; han vidſte, ſelv oploſt i ſmertefuld Længſel, i hvert Bryſt at tænde den dybeſte Længſel. Dog klang ei ſielden fæle ſkiærende Toner deriblandt, ſom vel maatte komme fra et ſaaret, ſønderrevet Hierte, hvori bitter Haan, liig et giftigt Inſect, havde boret ſig faſt. — Vare Walther von der Vogelweids Sange heel fornemme og ziirlige, og derhos fulde af kiæk Lyſt, ſaa ſang Reinhard von Zweckhſtein derimod diærvt og ridderligt med vægtige Ord. Viſte Henrik Schreiber ſig lærd og dybſindig, ſaa var Johannes Bitterolff fuld af Glands og riig paa konſtfulde Lignelſer og Vendinger. — Wolfframb von Eſchinbach var født i Schweiz. Hans Qvad vare fulde af Klarhed og Ynde,

lig hans Fædrelands rene Himmelblaa, hans Melodier lode som Klokkers og Skalmeiers milde Toner. Men derimellem bruste ogsaa vilde Vandfald, drønte Tordener igiennem Bierges Kløfter. Trods sin Ungdom var han vel fuldt saa forfaren som nogen af de ved Hoffet forsamlede Mestre. Fra sin Barndom af havde han hyldet den skiønne Sangerkonst, og som Yngling var han dragen giennem mange Lande, indtil han havde truffet den store Mester Friedebrand, der troligt undervilste ham i Konsten og meddeelte ham mange skrevne Mesterdigte. Saalunde gik det da til, at Wolfframb efterhaanden blev navnkundig vidt og bredt, og at omsider den høitoplyste Landgreve Herman af Thüringen kaldte ham til sit Hof. Ei blot ved sin Konst, men ogsaa ved sin Mildhed og Ydmyghed vandt han snart Landgrevens fulde Gunst og Kiærlighed, og det kan vel være, at Henrik von Ofterdingen, der før havde staaet i den fyrstelige Naades klareste Sollys, maatte træde lidt tilbage i Skyggen. Desuagtet hang Ingen af alle Mestrene med saamegen Kiærlighed ved Wolfframb, som Henrik von Ofterdingen. Denne var ogsaa usigelig elsket af Hiin, og saaledes stode Begge der, ret fast forenede ved Kiærligheds Broderbaand, mens de andre Mestre omgave dem som en funklende Krands.

Ofterdingens urolige sønderrevne Væsen tog med hver Dag mere Overhaand. Mørkere og ustadigere blev hans Blik, blegere og blegere hans Ansigt.

Hans Qvad gientonte af hans fordiske Tilværelses Qval og lignede ofte den til Døden Saaredes Jamren. Alle meente, han var i trøstløs Kiærlighed, men forgiæves vare alle Forsøg paa, at aflokke ham hans Hemmelighed. Landgreven selv opbød Alt, for at forvandle hans smertelige Lidelse til frydfuldt Haab, men ei heller han formaaede at aabne Ynglingens Hierte. Kort efter forlod Denne, virkelig syg, Wartburg, og begav sig til Eisenach. Mestrene klagede over at saa smuk en Blomst i deres Krands saa tidligt skulde visne hen, men Wolfframb von Eschinbach meente, just nu var Helbredelse at haabe, da Ofterdingens Sindssygdom havde faaet Luft i legemlig Lidelse. Selv reiste han til Eisenach. Da han indtreen til Ofterdingen, laae Denne udstrakt paa sin Seng, mat til Døden, med halvtillukte Øine. Harpen hang paa Væggen, fuld af Støv, med sønderrevne Strænge. Da han saae Vennen, reiste han sig lidet op, og rakte ham smerteligt smilende sin Haand. Da nu Wolfframb havde sat sig hos ham og tiltalt ham med milde Ord, sagde Henrik med svag Røst: „Der er mødt mig noget heel Forunderligt. Vel maa jeg hos Eder have baaret mig ad som en Vanvittig, og I kunde vel ei Andet troe, end at jeg var et Offer for en i mit Bryst indelukket Hemmelighed. Ak, jeg kiendte den ikke selv. Al min Daad tyktes mig jammerlig, mine bedste Qvad syntes mig falske og svage, og dog brændte jeg af en rasende Lyst til at overgaae Dig og alle de øvrige Mestre. En ubekiendt Lykke, Himlens høieste Fryd, stod høit over mig, som en

vildfunklende Stierne — til den maatte jeg opsvinge mig, eller trøstløs undergaae. Nu først veed jeg, hvad det var. Syg laae jeg her i Sengen. Det var ved Nattetid, da forlod Feberens Vanvid mig. Jeg følte mig rolig og varm. Da foer et funklende Lyn giennem Mørket, og høit skreg jeg: Mathilde! Jeg var vaagnet, Drømmen endt. Jeg vidste nu, at hun var den Stierne, der i min Siel havde vakt al trøstløs Kiærligheds fortærende Længsel. Nu veed Du min Lødom. Dig — Dig, som Mathilde elsker, maatte jeg jo sige Alt." — Bestyrtet havde Wolfframb hørt til. Han vilde overtale den syge Yngling til, at vende tilbage til Wartburg, meente, at han selv kun som Sanger frydede sig ved Mathildes Gunst, og at Ofterdingen jo ligesaavel som han kunde svinge sig op i skiønne Toner og beile til hendes Yndest. Men Henrik svarte: „Paa Wartburg see I mig aldrig mere. Skal jeg da styrte mig i Flammerne? — Døer jeg da ikke, fiernt fra hende, Længselens langt skiønnere og sødere Død?" — Wolfframb reiste, og Ofterdingen blev i Eisenach.

Henrik forblev i sin haabløse Kiærlighed, dog saae han ikke mere ned i sorten Afgrund, men løftede Blikket op mod de milde Foraarsskyer. — Han tog Harpen ned, bespændte den med nye Strænge og gik ud i Vaaren. Med Magt drog det ham hen mod Wartburg, hvis Tinde han langtfra kunde skimte. Luenderød var Maanen stegen op paa Himlen. Da

bølgede stærke Toner hid fra det Fierne. Henrik foer op, greb Harpen og begyndte en Sang, han maaskee aldrig havde qvædet Mage til. Da hørte han pludseligt bagved sig en skiærende Latter. Forfærdet vendte han sig om, og saae en stor mørk Skikkelse, der aabnede Læberne og talte ret i haanlig Tone: „Ei! det var da en allerkiæreste Sang! Er det Eder, Henrik von Ofterdingen? Jeg tænkte det vel, thi J er af alle de saakaldte Mestere paa Wartburg dog den Allersletteste." — Vredt gienmælede Henrik: „Hvem er J da, at J kiender mig, og troer, her at kunne haane mig med Ugvemstale?" — Men den Sorte loe atter, og derhos faldt en Straale paa hans dødningblege Ansigt, saa Ofterdingen ret tydeligt saae den Fremmedes vildtfunklende Øine, indfaldne Kinder, spidse Rødskiæg og fortrukne Mund. „Var jeg ikke Eders Ven, min kiære Ungersvend, da kaldte jeg Jer ikke en maadelig Sanger. Hør, Natten er behagelig, jeg vil sætte mig hos Jer og fortælle Jer Noget. Seer J, jeg kommer fra Wartburg og har hørt de saakaldte Mestres slette Syngerier, men vist er det, at Damen Mathilde er den største Skiønhed paa Jorden." — „Mathilde!" raabte Ofterdingen i skiærende Smerte — „Hoho!" loe den Fremmede: „har J det der? Nu, saa stræb da efter Eders høie Maal!" Nu begyndte den Sorte at prise Sangens Konst i gandske egne Talemaader, der næsten klang som fremmede melodiske Toner. „Jeg veed ikke — sagde Henrik, da han taug — hvad det er for underlige Følelser, Eders Tale vækker i mig. Sikkert er J en høi Sangens Mester, og jeg beder Jer antage

mig som Eders Lærling." — Da loe den Sorte paany og raabte: „Jeg en Sangens Mester? Om nu saa var, Læretimer giver jeg dog Ingen. Men I har maaskee hørt tale om den i al Videnskab velforfarne Mesterſanger Klingsohr? Folk ſige, han er en ſtor Sortekonſtner og omgaaes med En, der ikke ſees alt-forgierne overalt. Lad det ikke vildlede Jer. Han kan viſe Eder Veien til det høie Maal. Han boer i Siebenbürgen; reis hen til ham. Han lærer Jer ved Sangens dybe Trolddom at vinde Ære, Guld og Qvinders Gunſt, ogſaa Grevinde Mathildes! Maaſkee er I udkaaret til, at træde i hans Fodſpor, og da vil I med god Lykke kunne beile til den Skiønnes Kiærlighed. Op til Siebenbürgen! — Men kan I det ikke ſtrax, da vil jeg imidlertid til flittigt Studium forære Jer en liden Bog, der er forfattet af Mester Klingsohr ſelv, og ei blot indeholder alle Sangens Regler, men ogſaa nogle af hans bedſte Qvad." — Med diſſe Ord havde han fremtaget en liden Bog, hvis blodrøde Bind glindſede i Maaneſkinnet. Den rakte han Ofterdingen. Saaſnart Denne havde grebet den, traadte Hiin tilbage og forſvandt. Henrik faldt i en dyb Søvn. Da han vaagnede, ſtod Solen høit paa Himlen og Bogen laae i hans Skiød.

Ved Landgrevens Hof var Grevinde Mathilde, Enke efter den i høi Alder afdøde Grev Cuno von Falkenſtein, den ſkiønneſte Blomſt i Damernes og Sangernes Krands. Wolfframb von Eſchinbach kom,

saasnart han saae hende, strax i heden Kiærlighed, og priste hende i Sange, der, som de kom fra et elskende Hierte, ogsaa naaede Mathildes Inderste. Den første mørke Skygge, som faldt i Digterens Liv, var Ofterdingens ulykkelige Hemmelighed. Han satte sig i den haabløse Elskers Sted, og rørt af inderlig Medynk reiste han omsider til Eisenach, for at overtale ham til, at vende tilbage til Wartburg. Men da han kom did, var Ofterdingen forsvunden, Ingen vidste hvorhen. Sørgmodig vendte han tilbage til Borgen, hvor Landgreven og hele Hoffet længe beklagede hans Tab. — Vaaren var kommen. Paa en deilig Plads i Slotshaven vare Mestrene forsamlede, for med glade Sange at byde den velkommen. Greven, Mathilde og de øvrige Damer havde sat sig trindtomkring, da fremtraadte en ung Mand med en Luth i sin Haand. Med glad Skræk gienkiendte Alle i ham Henrik von Ofterdingen. Mestrene gik ham venligt imøde, men uden at agte derpaa nærmede han sig Landgreven, derpaa Grevinde Mathilde, ydmygt hilsende. Han var — sagde han derpaa — nu gandske kommen sig af sin farlige Sygdom, og bad, det maatte vorde ham tilladt, saavelsom de Øvrige at qvæde sine Sange. Huldrigt omfavnede Landgreven ham og anviste ham hans gamle Plads. Man mærkede snart, at Ofterdingens Væsen var heel forandret. Nu var hans Hoved opreist, hans Fied fast, hans Blik igiennemborende, hans Mine stolt-alvorlig. Mens de Andre sang, saae han iveiret, rokkede utaalmodig paa sit Sæde, trommede med Fingrene, gabede. Da nu Raden kom til ham, stillede han sig

midt i Kredsen og begyndte et Qvad, hvis Tone var saa uhørt, at alle studsede, grebne af bævende Vellyst. Saasnart han taug, lod et stormende Bifald fra alle Læber. Mathilde stod hastig op, traadte mod Ofterdingen og trykte en Krands paa hans Pande. En flammende Rødme overfløi hans Ansigt, han knælede og trykte Damens Hænder mod sit Bryst. — Samme Aften begav det sig, at Wolfframb von Eschinbach traf sin Ven i Slotshaven. Han vilde ile i hans Favn, men Denne undveg ham. „Ak, udbrød Hiin: Du er vel bleven en uforlignelig Sangens Mester, men meget var der dog i Dit Qvad, som fyldte mig med lønlig Rædsel. En mørk Ahnelse har grebet mig. Jeg tænker paa, hvorledes Du undveg fra Wartburg og hvorledes Du idag kommer tilbage. Nu kan Alting lykkes Dig — maaskee daler nu for evigt mit Haabs skionneste Stierne, men, Henrik! her har Du min Haand, aldrig kan jeg ophøre at elske Dig som i vort Venskabs bedste Dage. Trods al den Lykke, som overstrømmer Dig, finder Du Dig maaskee engang pludseligt ved Randen af en Afgrund og svimler og vil redningsløs nedstyrte — see, da staaer jeg bagved Dig, og holder fast paa Dig med stærke Arme!" — Taus havde Ofterdingen hørt paa Wolframbs Tale. Nu indhyllede han sit Ansigt i sin Kappe og sprang hastigt ind i Træernes mørkeste Skygge. Wolfframb hørte, hvorledes han hulkende og sukkende bortfiernede sig.

Hvormeget end de andre Mestre i Begyndelsen havde beundret Ofterdingens Qvad, varede det dog ikke længe inden de begyndte at tale om hans Sanges Ryggesløshed. Ikkun Damen Mathilde havde med sin hele Siel vendt sig til den Sanger, der priste hendes Skiønhed paa en Maade, som alle Mestre, Wolfframb von Eschinbach undtagen, der ei tillod sig nogen Dom, erklærede for afskyelig og hedensk. Ja, det kom saavidt, at Ofterdingen maatte undervise hende i Sangens Konst, og hun begyndte selv at digte Sange, der skulde klinge ligesom hans. Men fra den Tid af var det, som om al Ynde og Huldsalighed var vegen fra hende. Hun tilsidesatte Alt, hvad der pryder Qvinden, og blev en Spot for Alle. Landgreven, som befrygtede, at Grevindens Vanvid skulde smitte de andre Damer ved hans Hof, udstedte en streng Befaling, at ingen Dame maatte befatte sig med Digtekonsten. Da forlod Mathilde Wartburg, og drog til et Slot ved Eisenach, hvorhen Ofterdingen havde fulgt hende, hvis ikke Greven havde befalet ham, at udfægte den Kamp, Mestrene havde udfordret ham til. „I har — sagde Landgreven til den overmodige Sanger — skiændigt forstyrret den skiønne Kreds, jeg her havde samlet. Skam Jer, Henrik von Ofterdingen, at Eders vakkre Aand saaledes har bøiet sig under en uværdig Mesters Tugt." — „Jeg veed ikke — svarte Ofterdingen — hvorvidt jeg fortiener Eders Vrede, min høie Herre. Maaskee vorder I af andre Tanker, naar I hører, hvem der var min Mester. Viid: Mester Klingsohr er det, jeg har at takke for mine Sanges kiække, overjordiske Flugt." —

„Hertugen af Østerrig — sorte Landgreven — har skriftligt og mundtligt sagt mig Meget til Eders Mesters Roes. Mester Klingsohr er en i dyb og lønlig Videnskab erfaren Mand. Han beregner Stiernernes Løb og er indviet i al Naturens Løndom, staaer ogsaa ved Hertugens Side med Raad og Daad. Men hvorledes dette kan bestaae med den sande Sangers rene Sands, forstaaer jeg ikke. — Nu, Henrik von Ofterdingen, mine Mestre ville veddesynge med Dig nogle Dage. Belav Dig derpaa!" — Kampen begyndte, og det maa nu være tilgaaet som det vil, nok er det, Enhver, som sang mod Ofterdingen, vandt Prisen. Derved blev han nu heel bister, og istemte Sange, som, med haanlig Hentydning paa Landgreven, opløftede Hertugen af Østerrig, Leopold den Syvende, til Stiernerne. Kom nu hertil, at han ogsaa angreb Damerne ved Hoffet med lede Ord, saa kunde det ei feile, at alle Mestrene i billig Vrede traadte hans Mesterskab under Fødder i de heftigste Sange; ja, de paastode hans onde Adfærd fortiente Hævn, og svore, at tage den med Sværdet. — Rasende fortvivlet skiød Ofterdingen sig ind under Landgrevens Varetægt, og bad ham overlade det til den Tids berømteste Sanger, Mester Klingsohr, at afgiøre, hvem der var den ypperste Mestersanger. — „Det er — sagde Landgreven — det er nu kommen saavidt, at det ei gielder Mesterskabet blot, men ogsaa min og mine Damers Ære, som I haardt har angrebet i Eders vanvittige Sange. Dog skal det Hele afgiøres ved en Veddesang, og jeg tillader Eders Mester Klingsohr at fælde Dommen. En af mine

Mestre, som Lodden træffer, stiller sig imod Jer, og Æmnet vælge I selv. Men med blottet Sværd skal Bøddelen staae bagved Eder, og den, der taber, vorder strax henrettet. Gak nu, og mag det saa, at Mester Klingsohr kommer til Wartburg inden Aarsfrist, at afgjøre Kampen paa Liv og Død." — Ofterdingen reiste, og saaledes blev det igien roligt paa Wartburg. Men Sangene, Mestrene havde qvædet med ham, kaldtes dentid Krigen paa Wartburg.

Næsten et Aar var henrundet, da den Efterretning kom til Wartburg, Mester Klingsohr var virkelig kommen til Eisenach og havde indlogeret sig hos en Borger, ved Navn Helgrefe. Mestrene frydedes ikke lidet, men Ingen af dem var saa længselsfuld efter at skue den navnkundige Mand Ansigt til Ansigt, som Wolfframb von Eschinbach. Han begav sig strax paa Veien til Eisenach. Da han kom udenfor Helgrefes, fandt han en Mængde Mennesker, størstedelen Lærlinger i Skjaldekonsten, samlede derudenfor og stirrende op mod Vinduerne. Alle havde de travlt med at fortælle Allehaande om den berømte Mester. Den Ene havde optegnet de Ord, Klingsohr havde talt, da han traadte ind til Helgrefes; den Anden vidste nøie, hvad Mesteren havde spiist til Middag; den Tredie paastod, Mesteren havde virkelig tilsmiilt ham, fordi han havde kiendt ham som Sanger paa hans Baret, der var af selvsamme Façon, som Klingsohrs; den Fierde istemte endog en Sang, hvorom han paastod,

den var digtet efter Klingsohrs Melodie. Kort at fortælle, der var et Oprør uden Lige. Med Møie trængte Wolfframb von Eschinbach sig igiennem og traadte ind i Huset. Helgrefe løb op, for efter hans Begiering at lade ham melde hos Mesteren. Men da hed det, Denne studerede og kunde ikke tale med Nogen. Om to Timer skulde man høre igien. Wolfframb maatte finde sig deri. Da han efter de to Timers Forløb var kommen igien og havde ventet nok en Time, tillodes det først Helgrefe at føre ham op. En i broget Silke klædt Tiener aabnede Døren, og Wolfframb treen ind i Gemakket. Her saae han en stor statelig Mand, i en lang Talar af mørkrødt Fløiel med vide Ærmer og rigt besat med Zobelskind, vandre op og ned med langsomme gravitætiske Skridt. Hans Ansigt saae næsten ud, som man pleier at afbilde den hedenske Gud Jupiter, saadant bydende Alvor laae paa hans Pande, saadan Flamme lynte fra hans truende Øie. Om Kind og Hage lagde sig et fort velkruset Skiæg, og Hovedet var bedækket med en fremmedformet Baret eller et forunderlig sammenslynget Klæde: hvilket det var, kunde man ikke skielne. Mesteren havde lagt Armene krydsviis over Brystet og talte, mens han saaledes skred op og ned i Stuen, med klartklingende Røst nogle Ord, som Wolffframb ikke forstod. Seende sig om i Stuen, der var fuld af Bøger og alskens underlige Materialier, saae Wolfframb henne i et Hiørne en liden, neppe tre Fod høi, gammel og bleg Mandsling, der sad ved en Pult paa en høi Stol, og med en Sølverpen syntes at nedskrive Alt, hvad Mester Klingsohr sagde, paa et stort Per-

gamentblad. Det havde varet en god Stund, da faldt omsider Mesterens stirrende Blik paa Wolfframb von Eschinbach, og taus blev han staaende midt i Gemakket. Nu hilste Wolfframb Mesteren med smukke Vers i den sorte Tone. Han meldte, hvorlunde han var kommen, for at opbygges ved Klingsohrs høie Mesterkonst, og bad ham svare i samme Tone, og saaledes lade sin Konst høre. Da maalte Mesteren ham med vrede Blikke fra Hovedisse til Fodsaale, og sagde saa: „Ei, hvem er I da, Ungersvend! at I vover at falde mig indad Døren her med Eders taabelige Vers, ja, endogsaa at udfordre mig, som om det skulde gielde en Veddesang? Ha! I er vel Wolfframb von Eschinbach, den allerudygtigste Laicus af alle dem, der hist paa Wartburg kalde sig Mestersangere. Nei, min kiære Pilt, I maa voxe lidt endnu, for I kunne ønske at maale Jer med mig." — En saadan Modtagelse havde Wolfframb slet ikke ventet. Hans Blod kom i Kog ved Klingsohrs haanlige Tale. Alvorligt og fast saae han den stolte Mester i Øiet og sagde derpaa: „I gior meget ilde i, at falde i saadan bitter Tone. Vel veed jeg, I er mig meget overlegen, men det berettiger Jer ikke til saadant taabeligt Pralerie. Jeg siger Eder frit ud, Mester Klingsohr, at jeg nu troer, hvad Verden siger om Jer: I omgaaes med Helvedes Aander, og de have hiulpet Jer til Eders Mesterskab. Derfor er I saa hovmodig, som ingen Sanger kan være, der har bevaret sit Hierte reent." — „Hoho! svarte Mester Klingsohr: hoho, Ungersvend, tæm dog Eders kaade Tunge! Hvor har I Eders Sangkonst fra? Mener I, jeg veed

ikke, at Mester Friedebrand i Skotland laante Eder nogle Bøger, som I var utaknemmelig nok til at beholde og øse alle Eders Sange af? Hei! har Satan hiulpet mig, saa hialp Jer Eders utaknemmelige Hierte!" — Wolfframb traadte tilbage, lagde Haanden paa Brystet og sagde: „Saa sandt Gud hielpe mig! Løgnens Aand er mægtig i Jer, Mester Klingsohr. Hvor havde jeg saa skiændigt kunnet bedrage min høie Mester Friedebrand hans herlige Skrifter fra? Viid, Mester Klingsohr, at jeg har givet ham dem gandske ærligt tilbage." — „Det være nu som det vil — vedblev Mester Klingsohr, uden synderligt at ændse Wolframbs Tale — hvad berettiger Eder egentlig til, at stille Jer ved Siden af mig? Veed I ei, at jeg har studeret flittelig i Rom, i Paris, i Krakau, at jeg har giennemreist de fierneste Østerlande og udforsket de vise Araberes Hemmeligheder, at jeg er vorden en Mester i de syv frie Konster, og har vundet Prisen i alle Sangerkampe? Men I, som er en i alle Videnskaber uerfaren Laicus, hvor skulde I være kommen til den sande Sangkonst?" — „Ei, svarte Wolfframb: har jeg end ikke studeret i Rom og Paris, eller opsøgt de vise Arabere, saa har jeg dog, foruden min høie Mester Friedebrand, som jeg reiste efter til det dybeste Skotland, hørt mange konstrige Sangere, og ved mange af Tydsklands Hoffer vundet Sangens Priis. Og mener jeg, at alt dette Intet vilde have hiulpet mig, hvis ikke Himlens evige Magt havde lagt Funken i min Siel, hvis jeg ei havde bevaret mit Hierte reent og ubesmittet!" — Og med disse Ord begyndte han et herligt Qvad i den gyldne

Tone. — Rasende gik Mester Klingsohr op og ned; derpaa blev han staaende for Wolfframb, og saae paa ham som om han vilde giennembore ham med sine stirrende Flammeøine. Da Wolfframb taug, lagde Klingsohr begge sine Hænder paa hans Skuldre og sagde rolig: „Nu, Wolfframb, da J er saa lysten, saa lader os veddesynge i alskens konstige Toner. Men lader os gaae andensteds hen, Gemakket her duer ei til Sligt, og J skal desuden nyde et Bæger ædel Viin med mig.“ — Samme Øieblik styrtede den lille Mand, der før skrev, ned af Stolen, og gav, ved det haarde Fald paa Gulvet, en fiin stønnende Lyd fra sig. Klingsohr vendte sig rask om, sparkede Puslingen ind i et under Pulten værende Skab og lukkede efter ham. Wolfframb hørte Mandslingen græde og hulke sagte. Det var allerede fuld Aftenskumring; da tog Klingsohr ud af en Kapsel en Steen, der strax udbredte den klareste Solgands i Gemakket. To Tienere traadte ind med prægtige Klæder, som de iførte Mester Klingsohr, der herpaa begav sig til Raadskielderen med Wolfframb von Eschinbach. Her havde de drukket paa Venskab og Forsoning, og begyndte nu at synge mod hinanden i de forskielligste, konstigste Melodier. Ingen Mester var tilstede, der havde kunnet fælde Dommen, men Enhver vilde have erklæret Klingsohr for overvunden, thi hvormeget han end umagede sig i stor Konst og mægtig Forstand, kunde han dog aldrig naae den Styrke og Ynde, der tonte i Wolfframb von Eschinbachs Sange. Denne havde just endt et herligt Qvad, da Mester Klingsohr med nedslaaet Blik og dæmpet Røst begyndte at tale: „J

har nys kaldt mig hovmodig og pralerſk, Meſter Wolfframb, men J feilede meget, hvis J meente, at mit Blik, blændet af taabelig Forfængelighed, ei ſkulde erkiende den ſande Konſt, den maa nu findes i Ørken eller i Meſterſalen. Her er Ingen, der kan dømme os imellem, men jeg ſiger Eder, J har overvundet mig, Meſter Wolfframb, og denne Tilſtaaelſe maa være Jer den bedſte Borgen for Jer Dygtighed.“ — Derpaa ſprang han raſk op af Stolen og ſtillede ſig, med Ryggen vendt mod Wolfframb, ved Vinduet, taus ſkuende ud i de blege Maanestraaler. Det havde vel varet nogle Minuter, da vendte han ſig om, gik mod Wolfframb, og ſagde med vredefunklende Øine og ſtærk Stemme: „J har Ret, min Videnſkab byder over mørke Magter, vort indre Væſen maa drage Tvedragts Skillevæg imellem os. Mig har J overvundet, men imorgen Nat ſkal jeg ſende Jer En, ved Navn Naſias. Begynd en Veddeſang med ham, og ſee vel til, at han ei overvinder Eder!“ Med disſe Ord ſtormede han ud af Raadskielderdøren.

Wolfframb boede i Eiſenach hos en Borger, ved Navn Gottſchalk, en from og venlig Mand, der holdt ſin Gieſt høit i Ære. Hvorvel Klingsohr og Eſchinbach havde troet ſig ene i Raadskielderen, havde dog nogle unge Menneſker fundet Leilighed til, at høre deres Veddeſang, og gjennem hele Byen gik det Rygte, Wolfframb von Eſchinbach havde i Sangen overvundet den ſtore Meſter Klingsohr. Det ſamme kom

Gottschalk for Øre. Fuld af Glæde løb han op til sin Gjest og spurgte, hvorledes det kunde være tilgaaet. Wolfframb fortalte Alt; men da Gottschalk hørte tale om Nattebesøget, blegnede han af Skræk, slog Hænderne sammen og sagde med veemodig Stemme: „Ak, Du Himlens Gud! veed I da ikke, at Mester Klingsohr er en stor Sortekonstner? Ak, maaskee er denne Nasias, han har truet Eder med, den lede Fiende selv! — Jeg besværger Eder, kiære Herre, reis herfra, og oppebie ikke det frygtelige Besøg!" — „Ei, min kiere Vert, svarte Wolfframb, det anstod en Mestersanger meget ilde. Hvad enten nu denne Nasias er en ond Aand eller ei, jeg venter ham rolig og reiser ingenlunde." — „Nu, sagde Gottschalk: saa tillad dog i det mindste, at min Karl Jonas bliver hos Jer om Natten. Det er et dygtigt, fromt Menneske med brede Skuldre, ham anfægter Eders Stridssang ikke. Kommer denne hersens Nasias Jer for nær, skal Jonas oplofte et Skrig, og saa rykke vi frem med Vievand og viede Kierter." — Heri fandt Wolfframb sig. Natten kom. Da Klokken slog tolv, bruste et Vindstød giennem Huset, og hæslige Stemmer hylte imellem hinanden. Wolfframb samlede sig og traadte midt ud i Stuen. Med et drønende Slag sprang Døren op, og en stor, af rød Flammeglands ombølget Skikkelse stod for ham og saae paa ham med lumske, glødende Øine. Men ei lod Wolfframb sig forstyrre, meget mere spurgte han i eftertrykkelig Alvorstone: „Hvad har I her at giøre?" Da raabte Skikkelsen med hæslig hvinende Røst: „Jeg er Nasias

og kommer for med Jer at gaae i Sangerkampen." — Virkelig begyndte han ogsaa strax en forunderlig Sang om de syv Planeter og de himmelske Sphærers Musik, og afvexlede derhos med de konstigste Toner. Wolfframb havde sat sig i sin store Lænestol og hørte rolig, med nedslagne Blikke, paa Alt, hvad Nasias forebragte. Da denne nu endelig havde endt sit Qvad, begyndte Eschinbach en smuk, from Vise om aandelige Ting. Da sprang Nasias frem og tilbage, og vilde plappre derimellem og kaste efter Sangeren med nogle svære Bøger, han havde medbragt; men jo klarere og høiere Wolfframb sang, destomeer henblegnede Nasias's Flammeglands, destomeer indtørredes hans Skikkelse, saa han tilsidst, blot et Spand lang, kravlede op ad Vægge og Døre, hæsligt qvækkende og miauende. Da Wolfframb havde endt sin Sang, vilde han gribe Spøgelset, men da skiød dette sig igien iveiret og aandede hvislende Flammer trindtomkring. „Hei! hei!" raabte Nasias med huul og gruelig Røst: „hei, hei, spøg ikke med mig, Svend! En god Theolog kan Du være, men derfor er Du dog ingen Sanger, der kan maale sig med mig og min Mester. Lader os synge en smuk Elskovsvise, og see saa til, hvorledes det vil gaae Dig med Dit Mesterskab!" — Nasias begyndte nu et Qvad om den skionne Helena og om Venusbiergets overvættes Glæder. Wolfframb hørte rolig til; pludseligt opsteg i hans Siel Erindringen om det Øieblik, han førstegang havde seet Mathilde i Wartburgs Have; hun selv stod for ham i al sin Ynde og Huldsalighed, og saae paa ham med elskende og fromme Blikke. Da derfor Nasias taug,

begyndte Wolfframb en Sang, der i de herligste og mægtigste Toner priste den fromme Sangerkiærligheds rene Himmellyst. — Stedse uroligere blev den Onde, indtil han omsider begyndte at vrinske og springe om i Stuen paa den argeste Maade. Da reiste Wolfframb sig af Lænestolen og bød den Onde, i Jesu og alle Helgenes Navn, pakke sig bort. Sprudende heftige Flammer trindtomkring sig, samlede Nastas sine Bøger sammen og raabte med haanlig Latter: „Snip, snap, hvad er Du dog meer end en grov Laicus? Giv kun derfor Klingsohr Mesterskabet!“ — Som en Storm bruste han afsted, og en qvælende Svovldamp opfyldte Stuen. Wolfframb aabnede Vinduet, den friske Morgenluft strømmede ind og udslettede den Ondes Spor. Jonas foer op af den dybe Søvn, han var sunken i, og undredes storlig, da han hørte, Alting var forbi. Mod Middag forlod Wolfframb Eisenach, ret freidig i Sielen. Underveis mødte han tvende Herrer fra Landgrevens Hof, der vare sendte til Eisenach, for høitideligt at afhente og ledsage den berømte Mester Klingsohr til Wartburg. Denne havde nemlig ved Nattetid iagttaget Stiernernes Gang med megen Møie og Opmærksomhed fra en høi Udbygning i Helgrefes Huus. Som han nu drog sine astrologiske Linier, bemærkede et Par astrologiske Studenter, der havde indfundet sig hos ham, paa hans fælsomme Blik, hans hele Væsen, at en eller anden vigtig Hemmelighed, han havde læst i Stiernerne, laae i hans Siel. De spurgte ham derom. Da stod Klingsohr op fra sit Sæde, og sagde med høitidelig

Røst: „Vider, at en Datter i denne Nat er født Kongen af Ungarn, Andreas den Anden. Hun skal kaldes Elisabeth og for sin Dyds og Fromheds Skyld i sin Tid vorde kanoniseret af Pave Gregor den Niende. Og Sanct Elisabeth er udkaaret til Ludvigs, Eders Herr Landgreves Søns, Gemalinde!" — — Denne Spaadom kom strax for Landgrevens Øre, og han frydedes inderligt derved. Flux besluttede han, at lade den berømte Mester afhente og ledsage til Wartburg, som en Fyrste og ophøiet Herre.

I et smukt høit Gemak sadde Mester Klingsohr og Landgreve Herman sammen paa Wartburg i fortrolig Samtale. „Ei, sagde Landgreven: jeg gad gierne beholde Jer hos mig, Mester Klingsohr! Forlad det øde Siebenbürgen og drag til mit Hof; mine Mestersangere ville hylde Jer som deres Herre." — „Tillad — svarte Mester Klingsohr, tillad, min høie Fyrste, at jeg endnu i denne Time vender tilbage til Eisenach og videre til Siebenbürgen. Ei tør jeg træde min Konge, Andreas den Anden, for nær, af hvem jeg nyder 3000 Mark Sølv i aarlig Løn, og skt endog, jeg kunde undvære denne, saa vilde jeg dog her komme til at ligge i evig Kiævl og Strid med Eders Mestre." — „Dog vil I vel — sagde Landgreven — som Dommer bivaane den Kamp, hvortil de andre Mestre have udfordret Henrik von Ofterdingen?" — „Ingenlunde, svarte Klingsohr: I selv, min høie Fyrste, afgiør Striden. Bestem kun Kampens Dag,

jeg skal sørge for, at han punktlig indfinder sig." — Derved blev det, og Klingsohr forlod Wartburg. — Kampdagen var kommen. I Borggaarden havde man bygget Skranker, som om det gjaldt en Turnering. Midt i Kredsen befandt sig to forklædte Sæder for de kæmpende Sangere, bag dem var der reist et Skafot, hvorpaa Stempel, Skarpretteren fra Eisenach, en kæmpemæssig Karl, stod, indhyllet i en vid blodrød Kappe, hvoraf det funklende Greb af et uhyre Sværd lynede frem. Hos ham stode hans tvende Knegte. Foran Skafottet sad Pater Leonhard, Landgrevens Skriftefader, sendt for at staae den Overvundne bi i Dødens Time. — Landgrevens Marskalk treen ind i Kredsen og meldte Aarsagen til Striden. Derpaa raabte han høit: „Henrik von Ofterdingen — Henrik von Ofterdingen — Henrik von Ofterdingen!" — Og pludseligt stod Henrik, som hidtil Ingen havde seet, hos Marskalken midt i Kredsen. Derpaa traadte Sidstnævnte hen for Mestrene med et Sølvkar, hvoraf Enhver maatte trække en Lod. Kampens Lod traf Wolfframb von Eschinbach. Aldrig saasnart indtog han sin Plads og saae sin Ven i Øinene, før en lønlig Rædsel greb ham. Fra det liigblege Ansigt funklede gloende Øine ham imøde — han maatte tænke paa Nasias. — Henrik von Ofterdingen begyndte sine Sange, og Wolfframb gruede, da han hørte det Samme, Nasias hiin Nat havde sunget. Dog samlede han sig med Magt, og svarte sin Modstander med en høiherlig Sang, saa Jubelen tonte mod Sky fra tusind Tunger, og Folket alt vilde tilkiende ham Seieren. Men Landgreven bød Ofterdingen synge videre. Denne

ilemte nu Sange, der aandede saadan Livslyst, at Alle hensank i sød Bedøvelse. Selve Wolfframb von Eschinbach formaaede ei at fatte sig, men da skred Damen Mathilde i al sin Ynde og Huldsalighed, som da han saae hende første Gang i Wartburgs Have, ind i Kredsen, og kastede et Blik paa ham, fuldt af inderlig Kiærlighed. Da hævede sig hans Hiertes Himmellyst udi det samme Qvad, hvormed han hiin Nat havde besejret den Onde. Larmende tilkiendte Folket ham Seieren. Landgreven reiste sig; Trompeterne tonte; Marskalken tog Krandsen af Landgrevens Hænder, for at bringe Sangeren den. Stempel begyndte at røre sig, men Knegtene, som vilde gribe den Overvundne, grebe i en sort Røgsky, der brusende hendampede i Luften. Henrik von Ofterdingen var forsvunden. Forvirrede løb Alle mellem hverandre; man talte om Diævleskikkelser, om Spøgerie. Men Landgreven tiltalte Mestrene som følger: „Vel forstaaer jeg nu, hvad Mester Klingsohr egentlig har meent, naar han talte saa underligt om Sangerkampen og ikke vilde være Dommer i den. Vel maa jeg takke ham, at Alt har føiet sig saa. Hvad enten det nu har været Henrik von Ofterdingen selv, der stillede sig i Kampen, eller En, som Klingsohr sendte for sin Discipel, det gielder ligemeget. Kampen er afgiort til Eders Fordeel, mine kiære Mestre, og herefter ville vi i Fred og Enighed dyrke og befordre den ædle Konst!"

Nogle af Landgrevens Tienere, der havde havt Vagt ved Borgen, meldte, at en Skikkelse, næsten at see til som Mester Klingsohr, var galopperet gien-

nem Borgporten paa en sort Hest, samme Time, som Wolfframb von Eschinbach havde besejret den formeentlige Henrik von Ofterdingen.

Grevinde Mathilde havde imidlertid begivet sig ned i Slotshaven, og Wolfframb var fulgt efter hende. Da han nu fandt hende med Hænderne foldede i sit Skiød og det smukke Hoved tungsindig bøiet mod Jorden, da kastede han sig for den Huldes Fødder, og Begge udgiøde hede Veemods- og Kiærlighedstaarer. „Ak, Wolfframb!" sagde Mathilde omsider: „ak, Wolfframb, hvilken ond Drøm har forvirret mig, hvor har jeg saaledes kunnet hengive mig den Onde, der efterstræbte mig? Hvor har jeg ei syndet mod Dig! Vil Du tilgive mig?"

Wolfframb trykte et brændende Kys paa den Huldsaliges søde Rosenmund, og forsikkrede, at han stedse havde baaret hende i sit Hierte og var bleven hende tro, den onde Magt til Trods.

Men Mathilde havde samme Nat, Wolfframb besejrede Nasias, i Drømme tydeligen hørt og forstaaet det Ovad, Wolfframb dengang i den helligste Kiærligheds høieste Begeistring havde sunget og siden gientaget paa Wartburg i Sierskampen med sin Modstander.

Faa Dage efter fik Wolfframb et sammenfoldet, med Vox velforseglet Brev. Han aabnede det. Det var fra Henrik von Ofterdingen og lød saalunde:

„Jeg hilser Dig min ædle Wolfframb, som En, der er helbredet for en Sygdom, der truede ham med den smerteligste Død. Der er mødt mig underlige Ting — lad mig ei tale om en Tid, der ligger bag mig som en mørk, uigiennemtrængelig Løndom. Det er Din skionne Seier, som, idet den tilintetgiorde Din Modstander, giengav mig Livet. Ja, min Wolfframb, for Dit Qvad sank de Slør, som omhyllede mig, og jeg skuede atter op mod Himlens Blaa. Klingsohr er den høie Mester, hele Verden maa erkiende ham for; men vee den, som, ei begavet med den eiendommelige Kraft, der er ham egen, vover, lüg ham at imødestræbe det mørke Rige, han har aabnet sig! Jeg har forladt ham for stedse. — Glem, hvad jeg giorde i mit Vanvid! Hils Mestrene, og sig dem, hvorledes det nu staaer til med mig. Lev vel, min Hiertensven!"

Nogen Tid var forløben, da kom det Budskab til Wartburg, at Henrik von Ofterdingen befandt sig ved Leopold den Syvendes, Hertugen af Østerrigs, Hof, og sang mange herlige Qvad. Kort efter fik Landgreven en smuk Afskrift deraf med vedføiede Melodier. Alle Mestrene frydedes inderligt, da de overbeviistes om, at Henrik von Ofterdingen havde forsaget alt det Onde, og trods alle Helvedes Fristelser bevaret sit fromme Sangerhierte.

(E. T. A. Hoffmann.)

Cleopatra, Dronning af Ægypten.

Cleopatra var ved første Øiekast ingen blændende Skionhed; men ved nærmere Omgang, naar hendes Laders Gratie og hendes smeltende Røst kom hendes Ansigts og hendes Figurs Ynde til Hielp, uimodstaaelig. Hun besad den sieldne Konst, ved sine Blikke at aabne Hierterne; hun havde en blomstrende Sundhed og et saa fortryllende Liv i alle sine Bevægelser, at selv den største Stoiker maatte vorde Ild og Flamme i hendes Nærhed. Faderen satte hende under Romersenatets Formynderskab, da hun endnu ikke var 17 Aar, og hendes Broder, Ptolomæus, endnu var yngre. Men Denne udjog hende af Kongeriget. Da samlede hun i Syrien og Palæstina en Hær, og drog tilfelts mod sin Broder.

Det var just paa den Tid, Cæsar seilede til Ægypten, for at forfølge Pompeius, og kom til Alexandria. Cleopatra besluttede strax, at kaste sig i Dictatorens Arme. Hun sendte et Gesandtskab til ham, og bad ham tillade hende, at forsvare sig for ham. Han bevilgede det. I Aftenskumringen kom hun hemmeligt til Alexandria, og, for ei at vorde greben af sin Broders Folk, der havde Staden i Besiddelse, lod hun sig binde ind i en Bylt Sengeklæder og bære til Cæsar af en Slavinde.

Denne List fortryllede Cæsar ei mindre end hendes Skionhed. Snart fandt han sine Ønsker tilfredsstillede, og strax næste Morgen sendte han Bud til Ptolomæus, fordrende, han skulde antage sin Søster

som Medregentinde. Men han appellerede til Folket og bragte hele Staden i Oprør. Der opstod en Krig, Cæsar seirede, Ptolomæus flygtede i en Baad og druknede i Nilen.

Nu satte Cæsar Cleopatra og hendes yngre Broder — elleve Aar gammel — paa den kongelige Throne. Men hun ryddede Broderen af Veien, for at herske allene; en Søster, hun havde, maatte dele hans Skiebne.

Da Cæsar drog tilbage til Rom, fulgte Cleopatra med ham, og var her endnu, da han blev myrdet. I sin Bestyrtelse flygtede hun til Cicero, der i et Bønskrift anbefalte hende til Senatet.

Efter Slaget ved Philippi blev hun af Antonius opfordret til, at forsvare sig mod den Anklage, at hun havde taget Cassius's Partie. Hun stolede trygt paa sin Forstand og Skiønhed, fasthaabende at de Yndigheder, der havde erobret Cæsars Hierte, vel ogsaa vilde kunne fængsle Antonius. Hun opbød Alt, for at vise sig for ham i en Gudindes Glands. I Tarsus ventede Antonius hende. Paa sex Skibe didbragtes hendes Hofstat, Kokken, Bade, Garderobe og Huusgeraad. Det Skib, hun selv kom paa, var et Slags Galei, som Bølgerne aldrig havde baaret Mage til. Seilene vare Purpur, Tougværket Silke, Masterne og Aarerne indlagte i Sølv, Forstavnen i Guld, saa den blændede Øiet, naar Solen skinnede derpaa. Et Slags Dække bag i Skibet var et fuldkomment Mesterstykke; det var af det rigeste Stof, aaben paa alle Sider og hviilte paa tolv smukke Piller. Herunder stod en Seng af puurt Guld, med kostbare Tep-

per, hvorpaa Dronningen hvilte, klædt som Elskovsgudinden.

Saaledes løb Skibet ind til Tarsus; smaae Drenge, klædte som Amoriner, legede om Dronningen, og hendes Hofmøer, der vare klædte som Havnymfer, opviklede Seilene, arbeidede med Tougværket, og syntes at styre Roret. Den sødeste Vellugt duftede om Skibet, og en skiult Musik gav Takt til Aareslagene.

Strax sendte Antonius Bud til hende og lod hende indbyde til sit Middagstaffel, men hun lod ham svare, det var anstændigere, om han besøgte hende først. Han kom, saae og overvandtes. Cleopatra erobrede hans Hierte, og snart maatte Politiken vige for den fyrigste Kiærlighed. Hvorlænge hun i Tarsus var samlet med Antonius, er uvist. Vi gienfinde dem siden i Alexandria, hendes Riges Hovedstad. Festligheder og Kiærlighedslyst var deres eneste Tidsfordriv. Saaledes indgik hun med Antonius et formeligt Veddemaal, at hun paa eet Maaltid vilde ødsle halvtredie Tonde Guld, skiøndt hun kun havde een Dags Frist at ordne Festen i. Virkelig var det ogsaa et kosteligt Gilde hun gav, men Prisen naaede dog langtfra ikke, og Antonius begyndte at spotte hende. Dronningen bad ham have Taalmodighed, og sagde, hun havde foresat sig at fortære den bestemte Sum ved Deserten allene. Denne bestod af et lille Guldbæger med Eddike; hun tog en Perle af uskatteerlig Værdie, kastede den deri, og da den var opløst, tømte hun Bægeret i eet Drag. Hun vilde giøre det samme ved nok en Perle, men den af begge Parter udvalgte Dom-

mer lagde sin Haand derpaa og erklærede Antonius for overvunden. Disse Perler bleve ansete for Natur-Underværker og vare gangne gjennem de rigeste orientalske Kongers Hænder.

Da Antonius med sine Legioner laae i Cilicien, fandt hun for godt at besøge ham. Hun indbød hans Officerer til et Gjestebud i sit Telt, og blændede dem ved en Pragt uden Lige. Teltet havde 12 Værelser, alle beklædte med Purpur; alle Kar vare af Guld og besatte med Ædelstene; Antonius selv kunde ikke dølge sin Forundring over al den Herlighed. Dronningen smilte, sagde, hun vilde gjerne forære ham Alt, hvad han havde seet, og bad ham komme igien næste Dag med sine Venner. Man kom, og fandt dobbelt saamegen Pragt som forrige Dag. Da Selskabet var muntret, erklærede Dronningen, hun vilde forære enhver af sine Gjester den gyldne Bænk, hvorpaa han havde ligget tilbords, tilligemed Alt, hvad han ved Maaltidet havde betient sig af. Da Selskabet brød op, bleve de fornemste hiembaarne i prægtige Stole, de Andre fik smukke Heste og Tienere, og hver Gjest uden Undtagelse blev hiemlyst af en Negerdreng. Og alt dette beholdt de som en Gave af Cleopatra.

Antonius's Lidenskab for Dronningen, der gik saavidt, at han skiænkede hende hele romerske Provindser, vakte i Rom en lydelig Uvillie, som hans Svoger, Octavius Cæsar (siden Keiser August) vidste at underholde. Misforstaaelsen mellem begge Svogre steg endelig saa høit, at man fra begge Sider rustede sig til Krig. Antonius gik med Cleopatra til Ephesus, hvor hans Chefer havde samlet 800 Skibe.

Han vilde sende Dronningen til Ægypten, til Krigen var endt, men hun erklærede, ei at kunne forlade ham, blev derfor hos ham, og reiste med ham til Samos. Her afvexlede alle tænkelige Lystigheder med Tilberedelser til den frygtelige Krig. Medens alle Konger, Prindser og Nationer fra Ægypten til det sorte Hav og fra Armenien til Dalmatien havde faaet Befaling, at sende Vaaben, Levnetsmidler og Soldater til Samos, maatte alle Komedianter, Dandsere, Musikanter og Gøglere komme did, at forlyste det elskende Par.

Efterhaands tabte Antonius baade Mod og Lune; han begyndte at fatte Mistanke om, at Cleopatra tragtede ham efter Livet. Det gik saa vidt, at han Intet spiste eller drak, før en Anden havde smagt det. Dog vidste hun snart at bringe ham paa bedre Tanker.

Efter det for Antonius saa ulykkelige Slag ved Actium, toge Begge Flugten til Ægypten, og i bange Ahnelse om en mørk Fremtid, beredte Cleopatra sig til Døden, fastbesluttet, ei at overleve sin Skiebne. Med alslags Gift, endog med Slangebid, giorde hun Forsøg paa Misdædere, og da hun fandt, at det Sidste gav den roligste og letteste Død, besluttede hun at vælge denne, hvis hendes Vanskiebne skulde tvinge hende til denne Yderlighed. Saavel hun som Antonius giorde Cæsar Fredsforslag. Fra Antonius vilde Seierherren Intet høre, men af Cleopatra forlangte han, at hun skulde udjage sin Elsker af sit Rige. Det vilde hun ei. Dog raadte hun ham, hellere selv at ende sine Dage, end at falde i Cæsars Hænder.

Dette gjorde han, og hun jamrede meget over hans Tab.

Nær ved Isis's Tempel havde Cleopatra opført en prægtig Bygning, bestemt til hendes Begravelse. Da nu Cæsar nærmede sig Alexandria, flyttede hun derind, lod alle sine Skatte: Guld, Juveler, Perler, Elfenbeen og Rogelse bringe did, og Huset desuden fylde med Fakler, Blaar og andre brændbare Sager. Cæsar ønskede, at føre hende ind i Rom i offentlig Triumph, og afsendte Proculus for at gribe hende. Hun lod ham ikke komme ind, men talte med ham giennem en Spalte i Døren. Men han stial sig med to andre Romere ind i Stuen. Strax vilde Cleopatra giennembore sig med en Dolk; men Proculus sprang til, fravristede hende den, og giennemsøgte hendes Klæder, om hun maaskee skulde bære Gift hos sig.

Cæsar henryktes ved dette Budskab, dog befalede han, man skulde behandle hende som en Dronning. Utrøstelig over Tabet af sin Frihed, faldt hun i en Feber, og besluttede, at sulte ihiel; men man truede, at dræbe hendes Børn, hvis hun vedblev dette Forsæt. Cæsar selv besøgte hende. Saasnart hun saae ham, sprang hun op af Sengen, og kastede sig for hans Fødder. Han løftede hende op, fik hende tilsengs igien, og satte sig hos hende. Hun søgte nu at retfærdiggjøre sig, men Beviserne mod hende vare for klare. Hun tog derfor sin Tilflugt til Bøn, og leverede ham en Fortegnelse paa alle sine Skatte og Juveler. Med barbarisk Utaknemmelighed forsikkrede hendes Skatmester, at hun havde skiult adskillige Sager,

der ikke fandtes anførte. Rasende sprang hun anden Gang ud af Sengen, styrtede mod den troløse Tiener, greb ham ved Haarene og pryglede ham dygtigt igiennem. Det er uvist, om Vrede havde Deel i denne Handling; hendes Characteer vækker Mistanke om, at det er skeet for at vise Cæsar hendes smukke Former, der, saa meente hun, sagtens maatte giøre noget Indtryk endnu. Men den stolte Romer rørtes ei; han førte hende smilende tilbage til Sengen.

Hun vidste, at hun om tre Dage skulde føres i Triumph til Rom. For at undgaae denne Skiændsel, lod hun en Slange, som man havde tilsmukket hende i en Figenkurv, bide sig i Brystet. Hendes Ønske fandt sit Maal — hun døde.

Vel bestyrtedes Cæsar ved dette Budskab; dog beundrede han et Mod, der foretrak Død for Vanære. Hendes Liig blev, som hun havde ønsket, lagt ved Siden af Antonius's.

Saalunde endte denne Fyrstinde, 49 Aar gammel, efter 22 Aars Regiering. Hun talte mange Sprog med megen Færdighed: ei blot Græsk og Latin, men ogsaa Arabisk, Syrisk, Medisk og Persisk.

Med hende uddøde den ptolomæiske Kongestamme i Ægypten, efter at have regieret i 294 Aar, og Riget blev en romersk Provinds.

Europas Ligevægt.

Ruperti hed den besynderlige Mand, som dette Problem sysselsatte saa udelukkende, at det syntes at være bleven til en fix Idee hos ham. Han var høi og smuk af Udvortes og havde en særdeles fyrig Aand, hvorvel han ikke var langt fra de Tredsindstyve. Som en mægtig Stats Legationssecretair havde han i sin Ungdom giennemreist halve Europa og endelig i lang Tid med den største Udmærkelse staaet ved Gesandtskabet i Constantinopel. Han forlangte sin Afsked, og vendte efter mange Aars Fraværelse tilbage til sin Fødestad. Her levede han af sin store, man vidste ikke paa hvad Maade erhvervede, Formue. Familie havde han ikke mere, ei heller var han, saavidt man vidste, gift. I den smukke Have, han beboede udenfor Porten, saae man ham stundom spadsere i tyrkisk Dragt. Hans Værelse var besat med mange udenlandske Blomster, og paa Væggene vare Palmer malede, mellem hvis høie Stammer man sinede Stambuls Tinde. Byen fortalte de særeste Rygter om ham, hvortil hans Rigdom, hans heftige Sind og den Vane, han havde, ikke bidrog Lidet. I den alvorligste Samtale med Fremmede eller Bekiendte pleiede han nemlig undertiden meget hastigt at indskyde det Spørgsmaal: „Hvorledes staaer det med Europas Ligevægt?" Loe man nu ad ham, saa blev han ildrød af Vrede, stampede med Foden og afbrød al videre Samtale. Syntes man derimod ikke at bemærke det, fortsatte han Talen gandske ordentlig,

indtil hans Yndlingsspørgsmaal atter slap ham af Munden efter nogle Minuters Forløb. Inter Menneske formaaede at efterspore Grunden til denne Særhed. Selv de, han saae oftest og helst, havde i de tyve Aar, han nu havde boet her, ei kunnet erfare det ringeste derom. Med den høieste Interesse hang han ved Orienten, og den ubetydeligste Artikel i Aviserne kunde, naar den blot berørte Constantinopel, røre ham til Sielens Inderste. Da han, uagtet sit opfarende Væsen, var en meget godmodig Mand, og, den fixe Idee om Europas Ligevægt fraregnet, tillige meget klog og grundig lærd, omgikkes man ham gierne og saae igiennem Fingre med hans svage Sider. Han dulgte ingenlunde, at han blandt sin Fødebyes Ungdom vilde kaare sig en Arving til sin Formue, og denne Ytring vandt ham Alles Hierter. Dog syntes en ung fader- og moderløs Pige, Julie Hermannfried, at være den præsumtive Lykkelige. Og virkelig havde den gamle underlige Ruperti valgt meget klogt; Julie var den yndigste Skabning, man kan tænke sig, og hendes Siel og Hierte stod i den skionneste Harmonie med hendes fortryllende Udvortes. Hvad man havde ventet, skete snart. Den gamle Legationsraad antog hende formelig i Barns Sted, og hun flyttede til den for hende indrettede Bopæl i hans Huus.

Kort Tid efter denne Begivenhed kom en græsk Kiøbmand, ved Navn Staffa, paa sin Tilbagereise fra en berømt Handelsplads, til Staden. Forretninger nødte ham til, at opholde sig her, og ved sine

Adresser fik han Adgang til adskillige anseete Huse. Han var en fiin, ung Mand, som hans høie Bygning og orientalske Anskuelsesdannelse gjorde meget interessant. Hans dannede Aand vidste at forhøie det gode Indtryk, hans Udvortes gjorde, og saaledes blev han da snart hele Byens Yndling.

Ruperti hørte tale om ham, skiøndt en Upasselighed paa nogen Tid havde hindret ham i, at forlade sin Have. Men Julie havde seet den Fremmede i adskillige Selskaber, og hver Gang hun kom hiem, var hun stedse tilfredsere med hans Bekiendtskab. Ja, hendes Lovtaler over ham begyndte at faae en saa levende Colorit, at Ruperti tidt truede hende smilende med opløftet Finger.

Endelig gik Julies Ønsker i Opfyldelse. Ruperti og Staffa saae hinanden paa tredie Sted, og Begge syntes at behage hinanden. Især betragtede Legationsraaden den unge Mand med synligt Velbehag, og frydedes i sit inderste Hierte, naar denne med Nationalild talte om sit Fædreland.

Julie bad Grækeren synge en Arie i sit Modersmaal. Han gjorde gierne, hvad den henrivende Julie forlangte, og sang til Guitaren adskillige lystige Qvad. Julie bemærkede, hun havde troet, at Nygrækernes Melodier bare en tungsindigere Character. „Ogsaa dermed kan jeg opvarte, skiønne Julie!“ svarte Staffa. Efter et kort Forspil sang han nu en høist melankolsk Romance. De dybe simple Toner vare saa rørende, at Ingen gav Agt paa Ruperti, der i den forunderligste Ekstase gyngede frem og tilbage paa sin Stol,

snart talende høit i fremmed Sprog, snart mumlende stille hen for sig.

Just vilde man bede Grækeren oversætte Texten, da Ruperti som en Pil foer hen imod ham, greb ham ved Armen, og spurgte med rullende Øine: „Herre, hvor har De den Text fra — og hvorledes staaer det med Europas Ligevægt?" — Staffa, som ikke vidste, hvad han skulde svare paa det sidste gandske utidige Spørgsmaal, og holdt den Gamle for vanvittig, vilde just løsrive sig fra ham, da en Tredie tilhviskede ham den gamle Diplomatikers uskadelige Særhed. Staffa beroligedes herved, og svarte fattet, denne Sang havde hans Vogterske sunget for ham som Barn; videre vidste han ikke derom.

Selskabet forstyrredes dog ved dette Optrin, og man giorde Anstalter til at gaae, Hver til Sit, da Ruperti nok engang nærmede sig Staffa med sit Yndlingsspørgsmaal og bad ham fortælle noget om sin Herkomst. — Grækeren syntes at optage denne Anmodning meget ilde. Koldt svarte han, her var ikke Stedet til slige Erklæringer; han skulde besøge Legationsraaden en anden Dag. Ruperti begyndte at tale Tyrkisk til ham, men uden at svare skred han ud af Døren.

Ved næste selskabelige Sammenkomst var Ruperti den Første. Saa ofte Døren gik op, raabte han: „der er han!" men den Ventede kom ikke. Man frygtede, at noget var tilstødt ham, og sendte Bud til hans Logis, men her hed det, han var reist for tre Dage siden, man vidste ikke hvorhen. — Enhver

undredes herover, Legationsraaden og Julie især. Med Møie dulgte den Sidste sin Smerte. Paa Hiemveien tilstod hun paa sin Pleiefaders Spørgsmaal, om hun elskede Staffa, at han var hende usigelig dyrebar, og at hun ogsaa havde modtaget Beviser paa hans Tilbøielighed. Destobedre, mit Barn — udraabte Ruperti — destovisfere bringer jeg Dig ham tilbage. — Næste Morgen kiørte han bort med Extrapost, uden at Nogen erfoer, hvor han vilde opsøge Staffa. Han blev nogle Uger borte. Imidlertid knyttedes en Brevvexling mellem Julie og Staffa, der forklarede Dennes pludselige Afreise, om den end ikke undskyldte den.

Staffa til Julie Hermannfried,
kort før sin Afreise.

„Lad den sødeste Morgendrøm vugge Dem ind i den gladeste Stemning! De vil behøve denne, for ei at vredes, naar De læser disse Linier, der forkynde Dem min Afreise. Hvad vil De tænke om mig, bedste Julie? Jeg vover at sige Dem, hvad mit Hierte føler for Dem, De værdiger at besvare mine Følelser, og tre Dage efter denne Erklæring forsvinder jeg! O, Julie, jeg elsker Dem usigeligt! Meer end Ørnen Solen og Hiorten Kilden!"

„Stille og alvorlig staaer Du for min Siel, Du Elskovs høie Lilie! Smertens Solbrand har bøiet Dit duftende Hoved mod Jorden. I Dine Øines Saphirbæger blinke Veemodstaarer. Ak, gielde De mig?"

„Julie, jeg er dog uskyldig. Jeg maatte flye! Veed Du ogsaa, Du Nordens Snee, hvad man i Grækenland kalder Kiærlighed? Hvor ofte har jeg ei trykket mine hede Læber i de Spor, Din skiønne Fod havde trykt i det friske Sand, hvorofte misundt Duggen, der dryppede ned fra Lindens Blade for i Skumringen at kysse Din Pandes Sølverblomster. O, Julie! Den, der elsker saaledes, er den Tanke marterfuld, ei at kunne være den Elskende Alt i Alt. Ei blot vil jeg være den Skiønneste, Kiæreste, Bedste for Dig, ogsaa Verden maa billige Dit Valg. Ingen Dadel maa hvile paa mig, hverken paa min Vandel eller paa min Herkomst. Jeg — o, martrende Bekiendelse! — veed ei af Fader at sige. Min Moder var maaskee en Trælleqvinde. Opdragen af fremmed Medlidenhed arvede jeg et fremmed Navn. Nei, Du kan ei elske den navnløse Slavesøn, og jeg taaler ingen Kiærlighed, som tilgivende skuer ned paa mig. Ha, ved Styx! selv i Underverdenen vilde jeg myrde de Skygger, som med fornem Stolthed svævede mig forbi."

„Feberen er forbi, Julie. Jeg læser, hvad jeg har skrevet, og smiler ad de kæmpende Skygger. Julie, Engel, elsker Du mig? Dig spørger jeg, Du store blaa Øie, fuldt af Mildhed og Tungsindighed, Eder, gyldne Lokker, fulde af Duft og Blødhed, elsker Julie mig? Og, ak, om hun end elsker mig, saa tør jeg dog ikke see hende mere!

Evig Din

Demetri Staffa."

Julie til Staffa.

„Nei, Staffa, jeg smiler ikke ad Skyggemorderen. Brændende, som Ørkens Vind, aander Deres Brev mig imøde; ei veldædigt varmende, som Foraarsduft. Er da saadan Krampe Kiærlighed? Er det en Mands, en Christens Sprog?"

„Deres Afreise har dybt bedrøvet mig. Jeg bliver min Tilstaaelse tro, jeg elsker Dem, fordi De synes mig at være, hvad vort Sprog kalder en Mand: varm, men ikke heed — betænksom, men ikke kold — aandrig, men ikke stolt — elskværdig, men ikke forfængelig."

„En hæderlig Herkomst er al Ære værd, men er De en Slavindes Søn, da er det ikke Deres Skyld og kan ikke skade Dem i mine eller noget fornuftigt Menneskes Øine. Da Livets Herre ei har forsmaaet at vorde en Tiener, saa holder jeg for, at Deres uvisse Herkomst er en sand Velgierning for Dem, i det den minder Dem om den christelige Ydmyghed, jeg saa gandske savner hos Dem. Hvilken Indflydelse Deres Fødsel kan have paa vor Kiærlighed! Som Sværdet adler Enhver, der bærer det, saaledes Kiærligheden hver Den, der føler den i Sandhed."

„Jeg veed nu, hvad der drev Dem fra mig, og formaaer ei at billige det. Lær mig at agte hos Dem, hvad der fører Dem tilbage."

„Min Pleiefader er fraværende; ellers vilde Deres Bud neppe have bevaret sit Incognito.

Med megen Kiærlighed endnu stedse

Deres

Julie Hermannfried."

Dette Julies Brev blev ubesvaret. Fortrædelig sendte Ruperti tilbage. Han havde ikke kunnet træffe Flygtningen. „En fordømt Affaire! raabte han: Den Patron maa kunne gjøre sig usynlig. Paa hele Veien var der ikke reist et Menneske af det Navn. Har jeg virkelig taget feil af ham, saa er det mig nu dobbelt kjært, da han var istand til at glemme Dig."

„Jeg frygter, vi have Alle taget feil af ham — sukkede Julie — Læs dette Brev, og sig mig saa, om De begriber, hvorledes Nogen kan opoffre sin Elskede for saadan Grille."

Ruperti læste. Hm! — sagde han — det Menneske har Stolthed, Selvfølelse; det lider jeg gierne! Stilen er svulstig — Ja, det er ikke anderledes i Orienten — hu, det bruser, det skummer — netop saadan var jeg ogsaa. Men nei! Det havde jeg dog ikke giort! At lade en elskværdig Pige sidde, efter at have afnødt hende en Kjærlighedstilstaaelse — fy, det er slet, meget slet. Jeg brækker Halsen paa denne Staffa, hvis jeg seer ham mere her paa Jorden! — Og dog — det er Skade for ham, det var en vakker Knøs! Mig havde han gandske vundet med sine brændende sorte Øine. Mangengang vilde jeg sværge paa, det var...."

Tieneren kom med et Brev, Posten havde bragt. Ruperti brød det — „Demetri Staffa" læste han høit. „Staffa?" afbrød Julie ham: „O, skynd Dem, læs!" Ruperti læste:

„Spar Dem den Uleilighed, at reise efter mig. Vi have intet at samtale om. De vil vide min Herkomst. Derom har jeg kun Lidet og intet Godt at sige.

Jeg er en Slavindes Søn, som Barn bortstiaalen af Zigeunere, af Medlidenhed opdragen af en græsk Kiøbmand. Fader og Moder kiendte jeg aldrig. Saalænge jeg staaer allene, er mig min mørke Herkomst ligegyldig. Men Fornuft, Ære og Stolthed forbyder mig, at forbinde mig med en Pige af hæderligt Navn. En Hustru kan det ikke være ligegyldigt, om min Fader bar Lænker, om min Moder blev pidsket til Arbeid. Børn maae høre tale om deres Forfædre med Ærefrygt. Jeg taalte ei, at min Søn maatte tie, naar man i Drengeleeg spurgte ham om hans Bedstefaders Navn. Maaskee man hos Dem tænker billigere herom, men vi Grækere anfee en navnløs Fødsel for et uudsletteligt Skiændselsmærke. De, som kiender Orientens Skikke, veed det bedre, end jeg kan sige Dem det. — Jeg elsker Julie usigeligt, men jeg seer hende aldrig mere. Hun vil glemme mig, og jeg vil finde Beroligelse i, at bære min mørke Lod allene og ei at have sluttet en svigfuld Pagt, der tidligt eller sildigt vilde have fremkaldt Sukke og lønlig Anger.

Demetri Staffa."

„Ret godt, min Herr Prædikant — raabte Ruperti vredeblussende — jeg kiender gandske vel Orientens Anskuelser i saa Henseende. Men ingensteds i Verden er det Skik, først at frasnige en Pige hendes Kiærlighed, og siden komme i Tanker om, at man ei tør ægte hende, fordi man er uærlig født! Det er og bliver en lumpen Streg!"

Julie græd stille. Hendes Hierte var saaret i sit Inderste. Der henrandt vel et Aar, inden hun kunde

overtale sig til, igien at besøge de Steder, hvorpaa hun havde været saa lykkelig med sin Siels Elskede.

En Eftermiddag rullede to firespændige, tungt-belæssede elegante Reisevogne ind ad Porten og kiørte lige til det fornemste Hotel. Ruperti var just inde i Byen. De smukke Vogne, de store Læs, de to Sorte paa Bukken, vakte hans Opmærksomhed. Han spurgte en Kielderdrend om de Fremmedes Navne. „En fornem Greve" — svarte Denne med vigtig Mine: „kommer directe fra Constantinopel. Alle hans Folk ere sorte — Persianere tilhobe!"

Ruperti smilte. „Som jeg siger Dem, vedbles Marqveuren: Man mumler om en tyrkisk Gesandt. Nu, hvem veed? Penge som Snavs. Han har Konen med — en yndig Dame; ikke saa gandske ung, men ret kongelig-majestætisk!" — „Hvad hedder han da?" spurgte Legationsraaden. — „Ja, hvem der blot kunde udtale det: Borrbrzsbzscheffsky! eller noget Lignende." Nu ringede det, og Marqveuren sprang op ad Trappen. „Den Mar — brummede Legationsraaden — med sin tyrkiske Gesandt og de persianske Tienere! Jeg maa dog, for Curiositetens Skyld, spørge mig for i Porten."

Han lod sig vise Indpasseersedlen. Der stod: „Herr og Frau von Borodinobrzesc fra Wien; i den gyldne Stierne." — Men det kalder jeg en bagvendt Handlemaade — sagde den vittige Portskriver leende. „Hvi saa?" spurgte Legationsraaden. — „Jh nu, Konen antager ellers gierne Mandens Navn, men her har Manden kaldt sig efter Konen!" — „Hvoraf veed De da, hvad Manden hedder?" — „Du gode

Gud! Denne Herr von Borodinobrzesc er jo ingen Anden end den unge Herr Staffa, der var her i Fior." — „Hvad? Staffa? Umuligt! De tager feil." — „Jeg tager ikke feil, Herr Legationsraad. Den unge Staffa, som jeg siger." — „Staffa her? larmede den Gamle: Gift her? Nu, saa maa jo — nei, det er umuligt. Siig mig engang, hvorledes staaer det med Europas Ligevægt?"

„Hvad behager, Herr Legationsraad?" spurgte Portskriveren forbløffet. Men Ruperti var, uden at afvente Svaret, allerede et godt Stykke borte. Rasende løb han til Hotellet. „Marqveur, Kielderfvend, Gaardskarl!" raabte han i eet Aandedræt: „Hei! Hører da Ingen?" — „Hvad befaler De?" spurgte en hidilende Marqveur. „Menneske!" raabte Ruperti, gribende ham i Kraven: „siig — bekiend — hvis Du ikke alt er betalt for at tie — eller siig — bliver Du ogsaa betalt?" — „Ja, svarte Menneskет, der ikke forstod sig paa den underlige Gamle — ja vist bliver jeg betalt!" — „Der seer man det — han er ogsaa allerede betalt. Ha, skiændige Skurkestreg! Men jeg —"

„Slip mig dog, Herr Legationsraad!" raabte Marqveuren: „Jeg maa op til den fremmede Gesandt!" — „Satans Gesandt er han. Tilstaae, hvem er han? Hvem betaler Dig?" — „Jh, min Husbond!" svarte Menneskет leende. Vips, havde han En paa Øret. „Jeg skal lære Dig at skiemte, Slyngel!" skreg den af Vrede blussende Ruperti. „Herre, er De vilds i Hovedet, skulde De blive hiemme hos Dem selv. Hvor tør De understaae

Dem at slaae mig? Er jeg i Deres Tieneste? Hvad?" — „Jeg vil træde Dig sønder og sammen under mine Fødder, Uforskammede! Ha, der gaaer han —" afbrød Legationsraaden pludseligt sig selv og ilte ned ad Gaden efter en Person, der hastigt vandrede afsted.

Samtlige Hotellets Tienestefolk havde imidlertid samlet sig om den fornærmede Marqveur. Oplobet blev saa stort, at Vagten kom til. Verten udskieldte Marqveuren, for den Larm han giorde; denne harmedes over, at hans Herre ikke holdt med ham, og svarte grovt. Enden blev, at han joges paa Døren, og saaledes blev det da roligt igien.

Ruperti travede imidlertid, saa rask han kunde, efter den Person, han holdt for Staffa. Omsider naaede han ham ved et Huus i den yderste Forstad. „Min Herre — tilraabte han ham — ih, saa hør dog!" — Manden vendte sig. „Hvad behager?" — „Gid Fanden havde Dem!" sagde Ruperti fortrædelig, da han saae et vildtfremmed Ansigt. „Hvorledes, Herre? De kalder mig tilbage, for at sige mig en Grovhed lige i Øinene?" — „Nu, jeg skulde dog mene, svarte Legationsraaden, det maa ikke falde Dem saa svært, at vende Dem om, som mig, at løbe efter Dem giennem hele Byen!" — „Det bliver bedre og bedre! Det er altsaa derfor, De har travet bag efter mig nu næsten en Klokketime?" — „Hvorfor vel ellers?" Men hvorledes staaer det med Europas Ligevægt?"

Den Fremmede stirrede paa ham, men han vendte sig og gik ind i Huset. Hm, hm! sagde Manden, gnidende sig paa Panden: han er ikke velforvaret her!

— Ruperti blev staaende omtrent tyve Skridt fra Huset. Han kunde ikke begribe, hvor han havde havt sine Øine. Menneſket havde dog Staffas Høide og Gang. Han vilde tage ham i Betragtning endnu engang. Hastig løb han tilbage, ind i Huſet, op ad Trappen. Kraftig trak han i Klokkeſtrængen. Et Fruentimmer aabnede. „Er han her?" ſpurgte han hastig. — „Hvem?" — „Taabelige Spørgsmaal! ham jeg har løbet efter over en Time!" Med disse Ord skiød han Konen tilside og rev Døren op til Stuen. En ung Mand ſad paa Sophaen, en smuk Pige paa hans Skiød.

„Herre Jeſus! hvem kommer?" skreg Pigen og ſtyede ind i Kammeret, den unge Mand ogsaa, Ruperti bagefter paa staaende Fod. Derinde greb han fat i det unge Menneſke, trak ham hen til Lyſet, saae ham skarpt i Ansigtet. „Besynderligt — sagde han langsomt — det er dog ikke ham!" Med disse Ord lod han sit Bytte fare og nærmede sig Døren. Men nu stillede Konen sig imod ham med Næverne i Siden. „Er det Levemaade? hvinede hun: overfalder man saaledes Folk i deres Huſe, og forstyrrer Brud og Brudgom i deres bedſte Lyſt, for siden som en Nar at sige: det er dog ikke ham?"

Ruperti gientog eftertænksom: „Forstyrre Brud og Brudgom? Ja, jeg vil forstyrre dem, maaskee er det endnu Tid! Hun maa slippe ham, om jeg saa skulde dreie Halſen om paa hende!" Tagende feil af Døren, løb han atter ind i Kammeret, hvor Pigen var kroben i Skiul. Hielp! Hielp! skreg Denne, da den gamle Furios kom hen imod hende. Ruperti

bemærkede sin Feiltagelse og løb til den anden Dør. Imidlertid raabte Konen af Livsens Kræfter: Brand, Mordbrand! til Hielp, til Hielp! — For Legationsraaden endnu var kommen ned ad den mørke Trappe, stod allerede halvhundrede Mennesker udenfor Døren. Hold paa ham! grib fat! skrege Alle, men Ingen havde Mod til at stille sig i Veien for den kæmpehøie Mand, der arbeidede sig igiennem Mængden med opløftet Stok.

Skamfuld og vred løb Ruperti til Porten. Den var spærret af en Række Vogne. Han vilde smutte giennem Sidelaagen, da lød det tæt ved ham: Grib ham! grib ham! Hastig sprang Skildvagten frem og holdt ham Bajonetten for Brystet. Ruperti standsede: „For Satan, er jeg da en gal Hund? eller seer jeg ud som en Tyveknegt?" — „Rigtigt er det ikke," svarte Soldaten rolig, idet han greb ham i Kraven og kaldte Vagten i Gevær.

„Det er ham! det er ham!" skreg Pøbelen: „Tag Kaarde og Pistoler fra ham!" — Ruperti maatte ind i Vagtstuen. Til Lykke kiendte Officeren ham. Han kaldte Konen ind. Det kom til Forklaring, og med en liden Kiendelse gav hun sig tilfreds. Officeren sendte Corporalen ud, for at berolige og adsprede Folket. „Stille, Folk! sagde Graaskiæggen: det er ikke andet end en gal Legationsraad!" — Saa? ikke Andet? raabte nu Alle mellem hverandre, og Mængden adspredte sig, gandske tilfreds med, at den dog nu vidste, hvorledes en gal Legationsraad saae ud.

I Skumringen slap Ruperti fri. Han havde giennemtravet Byen fra den ene Ende til den anden,

og var saa træt, at han neppe kunde røre de gamle Been mere. Langsomt rokkede han hiemad. Noget borte saae han sin Tiener Frederik løbe. „Hei, Frederik! raabte han utaalmodig: hører han ikke?" — Ak, der er jo Herren. — „Hvor vil han hen?" — Til Dem. Mamsel Julie har bedt mig opsøge Dem og levere Dem dette Brev. — „Giv hid!" Han brød Billetten og læste:

„Bedste Fader! tænk Dem min Skræk. Staffa skal være her under fremmed Navn — og gift! Vor Pige siger, hun har mødt dem Begge, da de gik forbi vor Have og smiilte op til Vinduerne. Mit Hierte er bristefærdigt. Kom snart til Deres lidende Datter.

Julie."

„Jeg kommer, jeg kommer! — sagde Ruperti, bistert leende: men ikke saaledes. Først maa jeg have Lys, Lys!" — Hvad tænker De paa, Hr. Legationsraad — sagde Frederik — vi blive et Spektakel for Byen. Nu i de længste Sommerdage at komme anstigende med Lys paa Gaden! — „Hvad væver den Slyngel?" — Nei, bedste Herre, det gaaer rigtig aldrig an. Men følge Dem vil jeg ret gierne, thi jeg seer vel, det er ikke saa rigtigt forneden — han pegede paa Ruperts Been. — „Du Tosfehoved! forneden er det gandske rigtigt, men foroven er der formeget!" sagde Ruperti, idet han giorde en Bevægelse mod Hotellet — Ja, ja! smiilte Frederik: jeg seer nok, hvor det mankerer. Herre Gud, vi ere Alle Mennesker! —

Ruperti kastede et bistert Blik paa Karlen, men han lod sig ikke forstyrre. Jh nu — vedblev han — et Glas over Torsten kan arrivere den Bedste! Med disse Ord greb han sin Herre kraftigt under Armen. „Knegt!" skreg Denne, læggende til med Spanskrøret: „tre Skridt fra Livet!" — Frederik sprang ti Skridt tilside. „Siig til Mammesellen — tiltordnede Herren ham — hun skal ikke vente paa mig. Fort! Marsch!" — Skal jeg da ikke følge Dem? spurgte Menneskет frygtsomt. — „Vil han tosse af, vil han pakke sig strax, den ..." Frederik flyede.

„Jeg er gammel — sagde nu Ruperti sagte hen for sig — jeg er saa træt, at jeg knap kan staae paa mine Been — men jeg rister ikke, inden jeg faaer ham fat og han giver Julie Satisfaction!"

Han stavrede frem til Hotellet. „Hvor boer det fremmede Menneske? den Vitzliputzli, eller hvad han kalder sig?" — Her boer Ingen af dette Navn — svarte Gaardskarlen fortrædelig — De kan spørge Herren! Med disse Ord kaldte han Denne ned.

„Men bedste Herr Legationsraad, vil De da ogsaa i Klammerie med mig?" — „Ei, hvad Klammerie! Jeg maa tale med den Fremmede, der er kommen i Dag." — „Ah, med Herr von Borodinobrzesc, tilforn kaldet Staffa? De ere Begge ude at spadsere." — „Saa luk mig deres Værelser op!" — „Det tør jeg ikke." — „Saa sparker jeg Døren ind! Siig mig blot, hvor den er!"

„Herr Legationsraad, gior os det ikke for broget! Deres gamle hidsige Hoved har allerede i Dag berø-

vet mig min bedste Marqveur. Nu, Klokken ti om Aftenen, forlanger De, jeg skal aabne Dem mine Giesters Værelser. Besind Dem dog, ellers maa jeg virkelig sende Bud efter Politiet."

„Herre, veed De, hvad jeg har at tale med Passageren?" — „Det rager ikke mig. Han boer som Fremmed her, og jeg taaler ikke, at mit Hotel beskæmmes. Kom De igien imorgentidlig." — Ei, saa er han atter Fanden i Vold og jeg løber om i Byen som en gal Mand." — „Nu, saa sæt Dem nede i Giesteværelset og vent til han kommer. Men Rolighed maa jeg udbede mig!" — „Udenfor hans Dør vil jeg vente — sagde Ruperti — Lad mig sætte en Stol derop." Man bragte ham den. Neppe havde den gamle Mand siddet der et Qvarteer, før han indslumrede fast, støttende Kinden paa Stokken.

Ved Midnatstid kom de Fremmede hiem. Man fortalte dem, Legationsraaden sad udenfor Døren. Da de kom derop, sad den gamle Mand med sølvgraae Haar og fasttillukte Øine ubevægelig paa Stolen. Hans Stilling røbede, at han forgiæves havde kæmpet med sin Mødighed. Han var rørende at skue, ret som en anden Belisar. De Fremmede tørrede deres Øine. Damen kyssede hans Haand.

„Skal jeg vække ham?" spurgte Marqveuren sagte. — „Ingenlunde! svarte Staffa: Siig ham, naar han vaagner, at de Fremmede, han har søgt, have været i hans Have, i det Haab at træffe ham, og at jeg imorgen Formiddag skal gientage mit Besøg. Aabn os nu vort Værelse!" — Det skete, uden at Ruperti vaagnede. Da nu Alle i Huset vilde til Ro,

meldte man Verten, at den gamle Herre sad endnu udenfor Døren deroppe. Han gik op til ham. Herr Legationsraad — sagde han halvsagte: kiæreste Herr Legationsraad! Vaagn dog op! — Intet Svar. Herr Ruperti! skreg Marqveuren ham i Øret: Vil De da blive siddende her den hele Nat?

Ruperti foer op. „Men hvor er jeg da?" spurgte han, seende sig om: „Jeg gamle Nar! Det er nu trediegang i Dag, jeg gior mig til et Spektakel for Folk!" Han var nu gandske rimelig og forlangte en Lygte. Verten lod ham lyse hiem. Underveis udrettede Tieneren Staffas Ærende.

Ruperti naaede sit Huus. Frederik kom galopperende ned ad Trappen og raabte: Han fra Giestgivergaarden — han med det dobbelte Navn — har været her, og Madamen ogsaa. Herre Jemini, det var en Glæde! Mamsel Julies Mund maa brænde dygtigt. Jo, tro mig, de har kysset!

Ruperti skelede til Frederik. „Hvem har kysset?" spurgte han skarpt. — „Jh nu, de har kysset hinanden allesammen! Herr Staffa, hans Fru Kiæreste og vores Mammeselle. Det gik saa tæt, saa tæt! Og Mammesellen var saa sieleglad over, at Herr Staffa havde taget saa gammel En og dog holdt saameget af hende." — „Hold Kiæft, Nar!" afbrød Legationsraaden ham: „jeg vil tilsengs!"

„Ubegribeligt — tænkte han ved sig selv — hun tilskriver mig en fortvivlende Billet; jeg gamle Mand er færdig at løbe mig ihiel, og faaer Klammerie med hele Verden, for at skaffe hende Deserteuren igien.

Hun seer ham ved en Andens Haand, er sieleglad over, at han er gift med saadan værdig gammel Dame, og kysser Medbeilerinden engang efter en anden? Det kan jeg ikke blive klog paa!"

Men hvor studsede han, da han næste Morgen iilte til Julie, for at faae Forklaring af hende, og Staffa sad hos hende, omslyngende hende med den ene Arm, medens hendes Haand hviilte i hans! Alt vilde hans Hidsighed overmande ham, da Julie udraabte: „Staffa er min! Himlen har ført ham tilbage til mig. Jeg har tilgivet ham. Ogsaa De vil tilgive ham."

Hun aabnede Sidedøren, og i Værelset indenfor hviilte paa en Ottoman en Qvindeskikkelse i tyrkisk Dragt. Høi Skiønheds Spor vare umiskiendelige i disse Træk. Hun stod op og gik den Kommende imøde. Men neppe havde Ruperti seet hende i det sorte Die, før han sank i hendes Favn med det Udraab: „Hellige Gud, Irene!"

Man frygtede, Oldingen skulde ryste for dybt, men han var som forynget, og da nu ogsaa Staffa knælede for ham med de Ord: „Din Velsignelse, min Fader! Jeg er Din Søn!" Da drog Oldingen ham op mod sit Hierte, og søgte med sine Arme at omfatte de tre dyrebare Mennesker.

De næste Timer tilhørte Fortællingen om Irenes og Staffas Skiebne. „Nei — sagde Ruperti, da han nu vidste Alt — en saadan Gienfindelses Lykke er for sielden. Synd var det, at fortie saadan guddommelig Naade. Om otte Dage skal Julies og

Staffas Bryllup staae, og da vil jeg meddele alle mine Venner vor forunderlige Skiebne."

Den skiønne Dag kom. Efter det festlige Maaltid tiltalte Ruperti Selskabet med følgende Ord:

„Alle har I, mine kiære Venner, maattet have saa sælsomme Tanker om mig, at min Livshistorie vel kan underholde Eder nogle Øieblikke. Vel veed jeg, at I have bemærket min Heftighed, min Tungsindighed og mangen Særhed i mit Væsen, at Nogle vel endog stundom have frygtet for den gamle Rupertis sunde Menneskeforstand. Deri kan jeg Ingen fortænke; men jeg er overbeviist om, at I til alt dette vil finde tilstrækkelig Grund i min skiebnerige Livskrønike."

„Heftig og opbrusende er jeg endnu; at jeg var det mere i min Ungdom, kan I tænke. Især brændte min Siel af Ærgierrighed. Det diplomatiske Fag havde jeg valgt som det, der letteſt kunde tilfredsstille denne min Lidenskab. Jeg blev ansat som Legationssecretair ved den ottomanniske Port. Her giorde jeg Alt, for at udmærke mig i mit Fag. Min Gesandt erkiendte min Iver og skienkede mig sin fulde Tillid. Virkelig meldte jeg ham stundom Ting, hvorom det neppe var troligt, at jeg kunde vide dem. Min Chef var ædel nok til, i Depescherne at nævne mig som Opdageren og saaledes at lede Hoffets Opmærksomhed paa mig. Snart fik jeg et talende Beviis derpaa. Den bedagede Gesandt blev syg og døde. Mit Hof udnævnte mig til Legationsraad."

„Nu fordoblede jeg min Iver. I de ti Aar, jeg havde levet i Constantinopel, havde jeg erhvervet mig saadan Færdighed i det nygræske, tyrkiske og romaniske Sprog, at jeg dristig kunde blande mig blandt Folket. Til desto større Sikkerhed valgte jeg ved slige politiske Streiferier en eller anden Forklædning."

„Engang seilede jeg en Tour i Havnen, forklædt som græsk Dragoman. Ikke langt fra mig opstod en Strid mellem en Armenianer og en Tyrk. Denne havde afkiøbt Hiin en Slavinde, om hvis Priis de ikke kunde enes, da Armenianeren vilde betales i Guld, hvilket Tyrken beregnede for mere, end det virkeligen gialdt. Under Striden havde Slavinden afsløret sit Ansigt: det var Irene. Hendes Skiønhed fortryllede mig saaledes, at jeg blandede mig i Striden. Jeg hørte, hun var bestemt for en tyrkisk Stormands Serail. Jeg fik Leilighed til at veksle nogle Ord med hende. Hun var utrøstelig over sin Skiebne. Jeg hørte, at hun var en Christinde, født paa Scios af en ædel Stamme og bortført af Tunesere. Rask tilhviskede jeg hende, hvilket Indtryk hun havde giort paa mit Hierte, sagde hende mit Navn, og bad hende, saasnart muligt melde mig sit Opholdssted, at vi kunde vorde forbundne ved Præstehaand og derpaa flygte med hinanden. Hun lovede mig, at forsvare sin Ære med sit Liv. Nu maatte vi tie, thi Striden var jevnet, Handelen sluttet, og Tyrken nærmede sig Irene, der maatte følge ham i hans Baad. Flere Dage randt hen, og jeg hørte intet fra hende."

„Paa samme Tid lod Reis-Effendi (Ministeren for de udenlandske Anliggender) mig kalde til sig. Jeg kunde vise den gamle Herre en Artighed, han syntes at lægge megen Vægt paa. Han bad mig drikke Kaffe hos sig næste Dag, saa vilde han vise mig sine Herligheder. Jeg kom og saae al hans østerlandske Pragt, Stykke for Stykke. Vi tømte derhos en Flaske ædel Viin efter en anden: Ministeren blev tilsidst ret lystig, og giorde mig det Forslag, at lade sit Serail passere Revue for mig. Paa en Sølvklokkes Lyd kom 15 unge Piger, alle smukke. Nogle dandsede, Andre sloge Tambourin, Andre sang. Just vilde jeg bevidne den gamle Herre mit Bifald, da han forsikkrede, at Alt, hvad jeg havde seet, var Intet mod den Perle, han nu vilde vise mig. Paa et andet Tegn kom — Irene! Muselmanden tog min Skræk for Studsen over hendes Skiønhed, bad Irene sætte sig hos og synge for os. Hun adlød fattet, mens den Gamle stedse keg dybere i Flasken og efterhaands blev søvnig. Ja, han slumrede virkelig ind. Vi brugte Øieblikket til at erklære os for hinanden. Irene fortalte, Oldingen behandlede hende som sin Datter. Hans Tillid til hende var saa stor, at han endog betroede hende Statshemmeligheder. Hun besvor mig, at flye med hende, saasnart det kunde skee uden Fare, og forsikkrede mig om sin Kiærlighed. Daglig skulde jeg høre fra hende ved en fortrolig Blomsterhandlerinde. Nu iilte hun, efter at have givet mig det første Kys, ind i sit Værelse, og jeg vakte Ministeren, der giorde tusinde Undskyldninger, fordi han havde ladet Naturen seire."

„Constantinopel er gunstig for Intriguer, og med Guld kan man gisre Umuligheder mulige. Jeg saae Irene næsten daglig. Det lykkedes mig, at bringe en ung stotsk Geistlig med til hende i Gartnerdragt. Vi bleve viede."

„Nu havde det været Tid at flye, men min Ærgierrighed holdt mig tilbage. Ved lønlige Speidere fik jeg at vide, at en europæisk Flygtning, som søgte om en Ansættelse ved den tyrkiske Armee i de høiere Grader, havde overrakt Storvezieren en Memoire, hvis Gienstand var Europas Ligevægt. Intet Hof var det vigtigere end mit, hvem der kommanderede i Dardanellerne, og hvilken Rang Porten indtog i de europæiske Staters Række. Min Referent vidste, at Storherrens og hele Divanets Opmærksomhed var bleven vakt og spændt paa det Høieste ved det omtalte Skrift, hvis Hovedtendents nærmest var rettet imod den Stat, jeg tiente. Nu var Øieblikket kommet, da jeg kunde ende denne min Løbebane paa en glimrende Maade. Jeg besluttede at benytte den gunstige Constellation og forskaffe mig Memoiren. Det holdt haardt, at overtale Irene til, at skaffe mig den paa en Nat. Endelig lovede hun mig det. Ei uden Taarer, som en mørk Ahnelse afpressede hende, tog hun af en Rosentræes Kasse en Dolk og en kostbar Ring hos sig, for at være sikkret i ethvert Tilfælde; mig betroede hun andre Juveler af stor Værdie. Vi aftalte, at jeg samme Nat, jeg havde benyttet Manuskriptet, paa en Baad skulde komme under Serailets Vinduer, og selv tilbagelevere hende det. Derpaa skulde hun strax lade sig glide ned til mig og seile med

mig ud i Havnen. Her laae Skibe, hvis Førere jeg kiendte."

„Hun holdt Ord. Ifølge den tyrkiske Forretningsgang, som jeg kiendte, havde Storvezieren en Morgen sendt Reis-Effendi Memoiren med Anmodning om, næste Dag at forelægge det forsamlede Divan en Relation derover. Neppe brød Natten ind, før den sendtes mig ved Blomsterpigen. Alle mine Embedspapirer havde jeg bragt i Sikkerhed hos en Ven, som jeg betroede min Beslutning, om Natten hemmeligt at forlade Constantinopel. Gandske reisefærdig, i armenisk Dragt, begyndte jeg Læsningen af Memoiren: „Hvorledes staaer det med Europas Ligevægt?" Med dette kritiske Spørgsmaal begyndte Skriftet, hvis Indledning strax forkyndte et ypperligt, høist dristigt Hoved. Jeg læste med den spændteste Opmærksomhed, da jeg forstyrredes ved en besynderlig bragende Lyd i Sideværelset. Tillige hørte jeg et forvirret Skrig paa Gaden. Frygtende Forræderie og Overfald, styrter jeg ud med dragen Dolk. Men samme Øieblik bølger en tyk Røgsky op for mine Fødder."

„Jeg føler en qvælende Hede, Flammer og Damp indhylle mig, Gulvet brager, og jeg styrter ned i et Luehav. Skræk og Fortvivlelse give mig Kræfter. Uden at agte Ilden, som hænger i mine Klæder, arbeider jeg mig frem til en Dør. Jeg naaer Gaden, og seer ei blot min Vaaning, men hele Rækken staae i lys Lue. Jeg byder Penge over Penge, om Nogen vil vove sig op og hente et Skrift, der ligger opslaaet paa mit Skriverbord. Nogle lee mig ud, Andre holde

mig for vanvittig. Imidlertid griber Ilden stedse videre om sig. Aandeløs iler jeg bort, og faaer en Baad til at roe mig op ad Kanalen under Irenes Vinduer. I dyb Stilhed lurer jeg her — raaber — skriger — Alting tier. Jeg ventede til det blev Dag da maatte jeg igien styre iland. Hartad bevidstløs vandrede jeg om i Gaderne to lange Dage. Jeg beslutter endelig, at forsøie mig til Ministeren, og med List eller Magt at trænge ind i Serailet."

„Allerede langtfra seer jeg Vaaben blinke. Jeg kommer nærmere og seer Palladset omgiven med dobbelt Janitskarvagt, alle Vinduer, alle Døre lukkede. Med tvungen Rolighed spørger jeg, hvad her er forefaldet, og erfarer, at man i Aftes har opdaget et Statsforræderie, som Reis-Effendi og en christen Slavinde havde staaet i Spidsen for. „Men endnu idag — sagde den blodtørstige Janitskar — endnu idag bøde de Skyldige med Livet. Før Solens Nedgang faae Fiskene en herlig Smaus!" — Kun altfor godt forstod jeg det. Helvede brændte i mit Inderste. Det var klart — Alting var opdaget! Jeg ilte udenfor Byen og nedkastede mig paa en Høi, for at lytte efter de enkelte Kanonskud, der forkynde Statsforbryderes Henrettelse, hvorpaa deres Liig strax kastes ud i Søen. Aldrig glemmer jeg disse Angestens frygtelige Timer! Irene og den uskyldige Reis-Effendi anklagede mig som deres Morder. Det skumrede alt — da blinkede et Lyn for mine Øine. Jeg foer op. Nu hvirvlede Røgen iveiret, og tordnende bragede et Kanonskud i mit Øre. Mit Aandedræt

standsede — det lynte og bragede igien — trediegang, fierdegang — og bevidstløs sank jeg til Jorden."

„Da jeg kom til mig selv igien, var det mørkt trindt omkring mig. Jeg afskyede min Ærgierrighed, og harmedes paa den anden Side over Tabet af det ulæste Manuskript, hvormed alle mine udvortes Forhaabninger vare gangne tilgrunde. „Hvorledes staaer det med Europas Ligevægt?" Dette Spørgsmaal tordnede uafladeligt i mine Øren som et Tordenslag. Jeg svimlede for den Afgrund, hvorved min diplomatiske Ære stod. Med den største Anstrengelse samlede jeg mine Tanker og skrev en Indberetning til Hoffet, hvori jeg fremstilte mine Bestræbelser, deres Fremgang, Branden i Pera, og giorde opmærksom paa Vigtigheden af det ulæste Manuskript, men tillige begierte min Afsked, for at faae min Helbred gienoprettet."

„Fra den Tid af var min Aand saa svag, at selv den fierneste Erindring om hiin Begivenhed kunde sætte mig i en Tilstand, liig den Vanvittiges. Hele Dage sad jeg i Havnen, mørktgrublende skuende over til Serailet. Europas Ligevægt, truet af Portens Overmagt og forstyrret ved min Brøde, var bleven til fix Idee. En Ven tog mig med sig paa en Forretningsreise til Abydos, for at adsprede mit Sind. Her blev jeg et halvt Aar, og ved min Tilbagekomst til Constantinopel var jeg kommen mig saavidt, at jeg kunde tiltræde min Hiemreise giennem Portens europæiske Besiddelser, for om muligt at opsøge Irene i hendes Fædreland, da jeg slet intet havde kunnet erfare om hende i Constantinopel. Min Ven havde

nemlig meddeelt mig den ubeskrivelig vigtige Efterretning, at Reis-Effendi var bleven henrettet, fordi man var kommen efter, at han havde ladet sig bestikke af fremmede Magter. Hiin Christenslavinde — Zoraide var hendes Navn — var et rænkefuldt Creatur af Keiserens Serail, der havde lagt Planer mod Storherrens Liv og underholdt en hemmelig Correspondence med Forfatteren af hiin Memoire. Hensigten var ikke mindre end den, at han ved sin Aand, hun ved sin Skiønhed skulde hverve Partie og bringe den høieste Magt i deres Hænder. Eventyreren undgik Pælen, som ventede ham, ved en hemmelig Flugt, og hans Planer bleve begravne i Glemsel. Zoraide bødede med Livet samme Dag som Reis-Effendi, og det var Grunden til, at Folket nævnede dem sammen. Den dobbelte Blodskyld var altsaa — rigtignok uden min Fortieneste — væltet af min Siel. Dog var al min Spørgen og Søgen efter Irene forgiæves. Forstyrret i min Siel vendte jeg tilbage til min Fødeby, hvor jeg nu er bleven gammel og graa."

„Dette er — sluttede Ruperti — mit Livs Historie. Irene, der ei har vort Sprog i sin Magt, vil gierne see, at jeg med faa Ord meddeler Eder hendes Skiebne."

„Neppe havde Irene seet Ilden udbryde i Pera, før hun formodede, jeg vilde vorde hindret i, at komme den bestemte Tid. Var hun først undflyet af Serailet, kunde hun opsøge mig uden Fare. Hun skaffede sig en Baad, steg med en fortrolig Slavinde ned ad en Strikkestige og undkom lykkelig. Da hun ikke fandt mig, ei heller kunde erfare, hvor jeg var bleven

af, troede hun sig ikke sikker i Constantinopel, men begav sig i Selskab med adskillige græske Kiøbmænd paa Veien, for at reise til det Hof, i hvis Tieneste jeg havde staaet, og hvor hun haabede at finde mig. Her hørte hun blot, at man havde sendt mig den forlangte Afsked til Constantinopel. Hendes Tilstand tillod hende ei, strax at tiltræde en saadan Reise. Men da hun var kommen sig efter Din Fødsel, min Demetri, begav hun sig atter paa Veien, for at opsøge mig. I Ungarns Skove blev hun overfalden af et frygteligt Uveir, og tvungen til, at overnatte under aaben Himmel. Næste Morgen savnedes Demetri og hans Oppasserske. Zigeunere, der om Natten havde slaaet sig til dem, havde røvet Barnet og bortført den troe Slavinde. En Lykke for hende i al hendes Jammer, at nogle Reisende næste Dag droge den samme Vei, med hvilke hun kom til Wien. Her levede hun under et antaget Navn i en lille Kreds af gode Mennesker."

„Demetri blev, efter at han adskillige Aar var dragen om med Nomaderne, forhandlet til en græsk Kiøbmand, ved Navn Staffa, der var barnløs og syntes vel om Drengen. Zigeunerne havde givet Staffa en Signetring, Barnet havde baaret i en Snor om Halsen. Denne Ring og en Sang, hans Oppasserske havde lært ham, vare de uforkastelige Tegn, hvorpaa hans Moder gienkiendte ham i Wien, hvor hun tilfældigviis mødtes med hans Pleiefader."

Her sluttede Ruperti sin Fortælling, hvori alle Tilhørerne toge den meest levende Deel. Ruperti og Irene lovede, at Julies første Barn, hvis det var

en Pige, skulde kaldes Irene Europa, og, hvis det blev en Dreng, Irenæus Europæus, til Erindring om Europas Ligevægt, der havde havt saamegen Indflydelse paa deres Skiebne.

(Forfatteren af Polybius.)

Sanct Stephanskirkens Taarnbygning.

Et østerrigsk Folkesagn.

Det var den 24 September, Aar 1358. En smuk Efteraarsmorgen var oprunden over Hovedstaden Wien. Da vandrede en munter Skare af Ungersvende ud af Porten, ad Ungarn til, for at prøve Lykken i fremmed Land. Fædre og Mødre, Frænder og Venner og Elskerinder fulgte dem paa Vei, og Jomfruerne smykkede deres lystige Ungdomslegebrødre med Baand og Blomster. Kun Een af Ynglingerne, Johannes Buchsbaum, en smuk og flittig Muursvend, sneg sig stille afsted med de Øvrige og tog ingen Deel i den almene Glæde; neppe berørte hans Læber Afskedsvinen, men da de nu kom udenfor, til det sidste Huus i Forstaden, tittede en huldsalig Mø frem mellem Blomster, og syntes at ville skiule de forgrædte Øine bag Nellikernes og Høstrosernes grønne Blade. Da nu Toget kom til dette Huus, slog Johannes Øi-

nene ned, og knugede Haanden mod sit Hierte, som om han vilde tvinge dets høie Røst til Taushed. Da sagde en flink Kammerat: „See, Hans! Du har endnu ingen Bouket — gak hen til Vinduet hist, hvor saamange smukke Blomster prange. Hei, Jomfrulille! skiænk dog den vakkre Ungersvend et Par Roser af Eders Rigdom. De, der blomstre paa Eders Kinder, forlanger han ikke." — Jomfruen forfærdedes, og vovede ei at yttre sig, men Johannes sagde: „Hvad skal jeg med de Blomster? Jeg har jo ingen Møe, som skienker mig sit Hierte med."

Og da nu Ungersvendene vare dragne bort, brast Genoveva, den konstrige Bygmester Georg Hausers eneste Datter, i Taarer, og klagede: „Der vandrer han nu bort, den kiære Svend, jeg saalænge har elsket ilsn og gierne havde givet mit Hierte og alle mine Blomster! Jeg seer ham aldrig mere — hvad skal jeg længere her paa Jorden?" Derpaa iførte Jomfruen sig sin Høitidsdragt og listede sig til Kirken. Men som hun traen ind, bares det hende fore, som om Helgenbillederne skuede trøstende ned, og hun knælede for at bede og anraabte Himlen, ei om Jordelykke, men kun om en hastig Død, der kunde ende hendes tunge Hierteforg. Men da hun nu stod op, straalede hende et klart Skiær imøde fra den høire Side, og see! den hellige Jomfrues Billed pegede med sin Rosenfinger paa et gothisk Billedværk ved Høialteret, og da Genoveva saae derhen, bemærkede hun deri et formeligt Tretal, som hun aldrig havde seet her før. Da blev Jomfruen hierteglad og meente, Herren vilde alt tage hende til sig om trende Timer.

Derfor beredte hun sig med fromme Bønner til sin Fuldendelse, og lyttede med Længsel hans Kald imøde; men tre Timer og tre Dage randt hen, uden at hendes unge Liv udsluktes, og Genoveva fandt sig, bedrøvet dog hengiven, i Guds Villie, og fortsatte stillesørgende sin fromme og ærbare Vandel.

Imidlertid vandrede de vakkre Svende muntert fremad og sang, under Heisa og Hurra, mangt et Folke- og Kiærlighedsqvad. Kun Johannes vedblev at være stum og mørk, og gav, hans Fødders Bevægelse undtagen, intet Livstegn fra sig, indtil en liden Mand i askegraa Kiortel mod Middag gik skraaes over Veien. Han lignede en ærbar Haandværksmand, hvorvel hans Ansigt var gandske sælsomt formet, og Johannes saae synlig truffen efter ham, indtil han gandske tabte ham af Sigte. Derover undredes storlig en anden vakker Svend og spurgte, om han kiendte den gamle Mandsling. Sukkende svarte Johannes: Vel kiender jeg ham. O, kiære Kaspar, jeg vil og maa aabne mit Hierte og meddele Dig forunderlige Ting, som jeg allerede har oplevet. Min Fader mistede jeg som Barn. Min Moder satte mig i Lære hos Mester Georg Hauser, for at hendes Hans kunde blive en flink Murer og med Tiden en dygtig Bygmester. Jeg var flittig og lydig, og Mesteren fik mig kiær; men som jeg engang — det var sildig Aften — blev sendt over Gaden, traadte mig den samme lille Mand imøde, der nu nys sneg sig henad Veien, og spurgte,

om jeg ikke hellere vilde lære Haandværket hos ham; jeg skulde sikkert vorde tilfreds med den nye Mester.

Paa mit høflige Svar, at jeg allerede var forsørget og ikke kunde klage over Hiin, svarte han igien: Nu, hvorvel Du alt har en Mester, kunde Du dog forrette noget for mig; jeg skal lønne Dig rigelig.

Ei, hvad da? spurgte jeg i min Tienesteiver. Manden svarte, Du skal hver Aften, saasnart det skumrer, gaae til denne Brønd og bede et Fadervor for mig, som jeg her har opskrevet det. Hvergang skal Du da paa Brøndens Rand finde et Sølvstykke. — Da tænkte jeg ved mig selv, det var dog herligt, at tiene et Sølvstykke saa let og ovenikiøbet med Guds Ord! Jeg lovede derfor, at føie ham. Efter at han havde givet mig Afskriften af Bønnen, spurgte han om mit Navn, men det faldt ham tungt, at beholde det i Minde. Han sagde kiærtegnende: Jeg er en gammel og glemsom Mand, skriv det op, min Søn! og tilføi, hvad Du lovede og at Du vil holde Ord. Jeg beder Dig derom! — Med disse Ord fremtog han en Ravnepen og et Blad Papir, hviskende: Der! der! Til Blæk bliver der vel ogsaa Raad. — Da følte jeg pludselig et smerteligt Stik i Hiertet, og en Blodsdraabe traadte paa Spidsen af min venstre Haands Pegefinger, som han knibende sammenpresfede. Jeg blev bange for den Gamle, skrev i min Angest hvad han forlangte, fik et Sølvstykke paa Haanden, og derpaa forsvandt han.

Da jeg nu aabnede Seddelen og begyndte at bede efter denne Forskrift, kom det mig fore, som om det hellige Fadervor var gandske forfalsket, og jeg blev

tilmode som forrige Aften; men i min Forvirring kunde jeg ikke besinde mig paa de rette Ord, og da mit Blik just faldt paa det nye glimrende Sølvstykke, overvandt Lysten dertil min Frygt, og jeg læste det der stod paa Seddelen. Snart blev jeg saa vant til den nye Bøn, at jeg ei allene bad den om Aftenen for den Gamle, men ogsaa om Morgenen, istedetfor den rigtige, der aldeles var gaaet mig af Minde. De blanke Penge stod mig stedse i Tankerne; Skatten tog til og laae som Gløder i min Lomme. Jeg kostede mig nye Klæder og trakterede flinkt paa mine Kammerater. Min Moder troede, Mesteren gav mig disse Forærinager, og han troede, hun stak Pengene til mig. Det kom endelig til en Forklaring mellem Begge, og man kaldte mig frem, for at erfare, hvor jeg fik Pengene fra. Ærligt angav jeg Kilden, og fortalte, hvad mig var hændet. Min Moder beroligedes, da jeg talte om Bønnen, men Mesteren studsede ved Fortællingen om Bloddraaberne og Underskriften. Han førte mig til Præsten, og for ham maatte jeg gientage min Tilstaaelse. Da han havde giennemlæst Bønnen, rystede han med Hovedet og vilde vide, om da den lille Mand ogsaa havde været et virkeligt Menneske. Jeg svarte: Tilvisse! han har jo viist sig som et saadant i alle Maader. Hvorpaa Præsten spurgte videre: Er det da Skik blandt Christenfolk, at en Mester lønligt, i Nat og Taage, forpligter sine Lærlinger ved saadan Blodskrift? — Og da jeg ved denne Yttring følte en hemmelig Gru og taus rystede med Hovedet, befalte han mig, fra nu af at bede Fadervor, som jeg havde lært det af min Moder, og aldrig mere at

gaae til Brønden. Jeg adlod; dog randt adskillige Dage hen, før jeg kunde mindes og samle de rette Ord, thi stedse svævede de falske mig paa Tungen; men saa kunde jeg ogsaa bede igien med stor Freidighed og Andagt, og følte mig hvergang helliget og vederqvæget. — Saaledes opvoxede jeg nu og tænkte ikke mere paa den lille Mand, thi mit Hierte nærede heel andre Sorger. Du har seet den skiønne Genoveva, min Mesters huldsalige Datter, der skiulte sig bag Blomsterne, da vi droge giennem Forstaden? For hende opluede jeg i ærlig Kiærlighed, dog har jeg aldrig vovet, at tilstaae hende den. Men alligevel har hendes Øine røbet mig forlængst, at hun er mig god. Ogsaa Mesteren bemærkede vor stille Tilbøielighed, og er desværre gandske derimod. Han har reentud sagt mig, at jeg vel er en vakker Svend, men kun halvdygtig og uden Erfaring, og at han ei vil give sit Barn til en Mand, der ikke overgaaer ham selv i Konsten. See, derfor maatte jeg drage ud i den vide Verden, for ret at vorde dygtig i mit Fag, og bringer jeg det saa vidt, at Hauser selv kan lære noget af mig, saa skal ingen Anden end Johannes Buchsbaum vorde hans Svigerson. Med disse Ord blev jeg afærdiget og maatte ikke engang sige den skiønne Genoveva Farvel.

Da rystede Kaspar tvivlsomt med Hovedet og svarte: „Det er rigtignok en slem Sag, thi en saa konstrig Mester, som Herr Georg Hauser, findes neppe i det hele Rige. Det kommer mig fore, som om han vilde skaffe sig den ubeleilige Frier af Halsen

paa en ordentlig Maade, idet han har giort Dig det Umulige til Betingelse."

Johannes hensank i sin forrige Kummer, og da de om Aftenen naaede Herberget, kastede han sig i en Krog og grublede og længtes, medens de Andre nippede flinkt til fyldte Bægere. Pludseligt pikkede det ham paa Skulderen. Han saae op: den lille Mand stod for ham og spurgte: Hvi saa sørgmodig, kiære Hans? — Svenden svarte ham kort, og meente, han havde vel Aarsag dertil, men den Lille hviskede: Vel har Du Skielm ikke fortient det af mig, men jeg kan nu engang godt lide Dig, og vil derfor hielpe Dig uden mindste Giengield. Jeg kiender Din Kummer og kan giøre den konstrigeste Mester af Dig, thi i Sammenligning med mig er Din Læreherre kun en Stymper. — Flux afbrød Johannnes Praleren: „Viig bort fra mig! Jeg har afsvoret alt Samfund med Dig, og Din Nærhed bringer mig til at bæve."

Med disse Ord stod han op og gik ud af Stuen. Men hver Maaned, ja tilsidst hver Dag, kom Fristeren igien, skiondt Johannes stedse vandrede videre og paa tiende Uge efter sin Afreise fra Wien befandt sig dybt inde i Ungarn. Ynglingens Længsel efter den elskte Genoveva tiltog med hver Time, og han besluttede omsider, ei ubetinget at afvise Mandslingens Hielp.

Viid — sagde denne, da han ved næste Møde fandt den Forstyrrede mindre frastødende — viid da, min kiære Johannes, at Mester Georg Hauser af Hertug Rudolph har faaet det Hverv, faldkommen at gienopreise den gamle forfaldne Kirke, Henrik den

Første har bygget; at den skal vorde den skiønneste Kirke i Wien; at tvende prægtige Taarne skulle kneise derpaa, og at han vil see det inderligen gierne, om Du vendte tilbage, at staae ham bi. Ifald Du nu vil være min Lærling, kommer jeg til Dig om Aftenen og lærer Dig saa sælsomme Konstgreb, at det skal lykkes Dig, mesterligt at opføre det ene af hine Taarne, og for hele Verdens Øine at overgaae Din gamle Læreherre.

Den 24de December følte Genoveva sig saa inderlig glad, at hun, vel ihukommende, hvilken brændende Bøn hun for tre Maaneder siden havde opsendt til Himlens Herre, ei kunde tvivle om, at han jo endnu samme Dag vilde kalde hende tilbage til sit Glædesrige. Hun begav sig derfor atter til Kirken og bad med Inderlighed; men da den Fromme kom hiem og vilde aabne Døren, følte hun sig giennembævet af en glad Ahnelse. Hun lyttede, for at høre, med hvem Faderen talte; hun hørte, stille henrykt, Elskerens kraftige Røst:

„Ja, Mester, jeg indsaae, at jeg ei kunde lære saameget hos nogen Bygmester i hele Verden, som hos Eder. Derhos har jeg dybt inde i Ungarn hørt, at Hertugen har overdraget Eder Bygningen af sin Kirke, og meente, I kunde vel hertil bruge Eders gamle trofaste Svend."

Mester Georg følte sig særdeles smigret ved, at Johannes lagde saadan Bevm paa hans Konst og at

man alt i hele Ungarn talte om hans nye Værk; han svarte derfor mildt: „Ja, kiære Hans, vor durchlauchtigste Herre har viist mig den Naade, at overdrage mig dette hæderlige Hverv, og derfor er Du mig gandske velkommen. Men skal vi sammen forblive, saa agt Dig vel, at Du ei taler med min Genoveva om visse Ting, før Du har beviist, at der engang vorder noget Stort af Dig i Konsten."

Sagte liskede Jomfruen sig op paa sit Kammer, for at takke Herren, der istedetfor den blege Død havde sendt hende den blomstrende Johannes tilbage, og Denne indgik Alt, hvad Mesteren forlangte, thi nu vandrede han jo dog atter under sin Elskedes Øine, og han stolede gandske paa den hemmelige Læremester, der ogsaa virkelig kom til ham Nat for Nat og giorde ham klog.

Den 7de April 1359 lagde Hertug Rudolph med egen Haand Grundstenen til den nye Kirke og indviede den til den hellige Martyr Stephanus, hvorpaa da Mester Georg med sine Folk begyndte den store Bygning, der nu efterhaands hævede sig stolt og ærværdig.

Hartad to Aar vare henrundne. Murene prangede alt med skionne Ornamenter, konstigt udhugne Figurer, Pyramider, Roser, Helgen- og Fyrstebilleder, saa Alle meente, Georg Hauser var den uforligneligste Bygmester i den hele Verden. Inde i Kirken hævede sig 38 Altere; Gulvet var belagt med Plader af rødt

og hvidt Marmor, og Sollyset straalte gjennem Vinduer af malet Glas ind i det herlige Gudstempel.

Paa denne Tid meente Johannes, af sin natlige Læreherre at have lært nok til, at sætte hele Verden i Forundring. Han tilbød sig derfor, strax at udføre Bygningen af det andet Taarn, der havde et større Fundament end det første. Mester Georg meente, sligt Tilbud var lidt for kiækt, dog havde han vel bemærket hans forunderlige Fremskridt, og, stolt af saadan Lærling, indlagde han selv et godt Ord for ham hos Hertugen, bedende, han vilde betroe den konstfærdige Svend det omtalte Værk. Da nu Taarnet under Johannes's Anførsel hævede sig endnu skiønnere og konstrigere end hans eget, undredes den gamle Hauser storlig over de sieldne Gaver, der havde ligget begravne i den unge Svend, og, vel overbeviist om, at Denne var hans Mester, tillod han ham, at hilse den huldе Genoveva som hans Brud, og lovede at giøre Bryllupet, saasnart Taarnet var dækket.

Saaledes kom endelig den 24 Septbr. Aar 1361. Med lønlig Angest steg han op paa Stelladset. Det randt ham i Tanker, at han just i Dag for tre Aar siden var udvandret fra Wien, men Morgenen var ikke saa klar og venlig som da. Solen skiulte sig bag tykke Skyer, en vandkold Vind aandede ham imøde, Naturen var som liigklædt. Tankefuld saae Johannes nedad Gaden og saae der pludseligt den lille morke Mand, der ikke havde viist sig for ham siden han begyndte Taarnbygningen. Og paa eengang voxte Overgeskikkelsen; alt naaede hans Kæmpehoved over det høie Stellads og skiærrede med frygteligt fordreiede

Miner paa den skiælvende Johannes. Derpaa hævede sig den askegraa Nataand og skred hen over de nærmeste Bygningers Tage, og, som for Tidsfordriv, frem og tilbage over Gaderne, medens Ynglingen, stiv af Forfærdelse, saae efter den græsselige Vandrer. Endelig treen han igien hen for det halvfærdige Taarn og foreholdt den modfaldne Bygmester en Seddel, hvorpaa stod skrevet med hvirvdt Barneblod:

„Jeg lover min Herre, at handle og at bede efter hans Villie og Befaling.

Wien, den 24 Septbr. 1348.

Johannes Buchsbaum."

Da faldt Ynglingen i sin Sieleangest ned paa sine Knæe og vilde inderligere end nogensinde bede det hellige Fadervor, men han kunde ikke samle de rette Ord og bad imod sin Villie den forfalskede Bøn. Og medens han saaledes skred og bad, brast Brættet, hvorpaa han knælede, og Johannes styrtede ned fra den frygtelige Høide og laae død paa Stedet.

Paa samme Tid knælede Genoveva i Kirken og følte sig greben af en forunderlig Angest, da hun pludseligt hørte et Fald og strax derpaa en mangestemmig Larm. Uvilkaarligt iilte hun ud, saae den elskede Yngling forslaaet, blodig, afsielet, og det ømme trofaste Hierte brast i sin Qval.

Dette ulykkelige Par var det første, der fandt et Hvilested paa St. Stephans Kirkegaard; men Taarnet blev ufuldendt, thi hverken Hauser eller nogen anden Bygmester vovede at bygge videre derpaa, fordi Johannnes havde begyndt det altfor konstrigt.

(Caroline Pichler.)

Glædespiger i Grækenland.

Indsluttede levede Gammel-Grækenlands Mødre, Hustruer og Døttre; frit og offentligt levede Skiøgerne, og ingen Foragt hviilte paa dem i Hellas blomstrende Old. I een Krands flettede de Glædens Roser og Viisdoms Frugter. Vakte de sandselig Lyst, saa begeistrede de derimod ogsaa til de skiønneste fædrelandske Dyder; deres Bolig var Konstnernes Helligdom. Hos Phryne lærte Apelles at male sin Venus; hos Leontium studerede Epikur Lykkalighedens Philosophie; hos Aspasia — Perikles Statsvidenskaben og Socrates Talekonsten og Philosophien. Det var ei sieldent, i en offentlig Bolerske at see en patriotisk Heltinde. Leona skulde martres til at røbe en Sammensværgelse imod Tyrannerne; hun frygtede, at hun under de grusomme Piinsler skulde forraade sine og Fædrelandets Venner. Derfor beed hun sin Tunge af og spyttede Dommerne den i Øinene. Til Mindesmærke reiste Athenienserne hende et Billed, forestillende en Løvinde uden Tunge.

Grækerne toge ikke i Betænkning, at hædre slige Bolerskers Minde ved Statuer, ja endog ved Apotheoser. Nogle af de Navnkundigste fortiene derfor vel at kiendes af dette Skrifts Læsere.

Aspasia fra Milet.

Hendes Vid, Skiønhed og Talenter giorde hendes Bolig til en Samlingsplads for Athens anseeteste og aandrigste Mænd. Hos hende bedømtes Malernes,

Billedhuggernes og Digternes Mesterværker. Hun veiledte Statsraaderne, underviste Ungdommen, og var for hver Alder en Glædens Gudinde.

Ulykkelig i sin første Kiærlighed, afholdt hun sig længe fra enhver ny og varig Forbindelse. Tillod hun sig visse Friheder i sin yngre Alder, saa undskyldes dette ved hendes Tidsalders Aand og hendes Himmels Varme. Men aldrig vanhelligede hun Kiærligheden ved at falbyde den.

Endelig forbandt hun sig med Perikles, og fra dette Øieblik af var hendes Skiebne bunden til Statens. Alt før Bryllupet havde hun frydet ham med en Søn, der siden fik Borgerret og beklædte de høieste Værdigheder. Efter Perikles's Død ægtede hun Lysikles, en rig Qvæghandler, indgiød ham sin Aand og opløftede ham til de første Embeder i Staten.

Lige til hendes Alders sildigste Høst vedligeholdt hun sin uforlignelige Ynde. Man tillægger hende adskillige Værker. Ville vi gjøre os et Begreb om hendes høie Aand, behøve vi blot hos Plato at læse hiin herlige Tale, hun indgav Socrates. Den er skrevet til de Athenienseres Minde, som døde for Fædrelandet, og vandt et saadant Bifald, at den hvert Aar med stor Høitidelighed forelæses i Athen.

Cicero anfører af hende følgende Samtale med Xenophons Gemalinde:

Aspasia. Havde Din Naboerske et skiønnere Smykke end Du, vilde Du da ikke foretrække hendes?

„Upaatvivlelig."

Asp. Var hendes Dragt valgt med større Smag end Din, hvilken vilde da behage Dig bedst?

„Hendes."

Asp. Gandske rigtigt! Og naar nu hendes Mand var bedre end Din?

Den Spurgte tang og rødmede. Nu vendte Aspasia sig med lignende Spørgsmaal til Xenophon: ogsaa han indviklede sig i hendes Snarer.

„Velan! — sagde den skionne Philosophinde — Xenophon ønsker at have den Fortræffeligste blandt alle Koner, og hun — den Fortræffeligste blandt alle Mænd. Stræber altsaa Begge efter den høieste Fuldkommenhed, og I eie, hvad I ønske!"

Aspasia fra Phocæa.

Omtrent paa samme Tid som Perikles's Aspasia beherskede Grækenland, herskede Cyrus's Aspasia over Lilleasien og Persien. Cyrus faldt i et Slag, og Aspasia, der vilde dele hans Skiebne, blev i Lænker bragt for Artaxerxes. Snart herskede hun ogsaa i hans Serail. Dog nægtede hun ham længe sin Kiærlighed, thi endnu hang hendes Hierte ved den faldne Cyrus. Den udsvævende Artaxerxes deelte sin Kiærlighed mellem Aspasia og en vis Tiridates. Denne døde pludseligt og Kongen var utrøstelig. Han indsluttede sig med den Afdødes Askeurne i sit Pallads. Folket jamrede og hylede, thi det saae sig forladt af sin Fyrste. Det rørte Aspasia. Da Kongen gik i Badet, stillede hun sig i Veien for ham og raabte: „Jeg kommer for at giengive Dig Dig selv og Dit Rige!" Han befalte hende, at fremstille sig for ham som Tiridates, og nu meente han, i hende at have gienfundet sin tabte Ven. Ogsaa denne Aspasia ved-

ligeholdt længe sin Skiønheds Blomster. Kan man troe Plutarch, fængslede hun endnu Darius, en Søn af Artaxerxes. Da Prindsen høitidelig blev erklæret for Thronarving, udbad han sig Aspasia af sin Fader. Artaxerxes sukkede; men det var en gammel hellig Skik, at Monarken ikke ved Thronarvingens offentlige Udnævnelse maatte afslaae ham nogen Bøn, og saa overgav han ham da den elskede Sultaninde. Dog bortførte han hende siden igien og indelukkede hende som Vestalinde i et Tempel. Derved opstod mellem Fader og Søn den blodigste Krig. — Om Aspasias sidste Skiebne tier Historien.

Leontium.

Ogsaa hun glimrer i Grækenlands Historie. Ved Siels og Legems dobbelte Ynde underkastede hun sig hele den epikuræiske Skole. Mod Theophrast skrev hun et philosophisk Værk, der roses af selve Cicero. Hun nød Livets Glæder, meddeelte dem, og undersøgte tillige deres Beskaffenhed. Det var et af den græske Nationalaands Hovedtræk, at Alt, selv den skiønne Verdens Glæder, var forenet med Philosophie.

Nikarete

deelte fine Timer mellem Kiærlighed og — Geometrie. Man vandt langt snarere hendes Kiærlighed ved algebraiske Beregninger, end ved gyldne Gaver. For hendes Kiærlighed meddeelte Philosophen Stilpon hende Viisdommens Mysterier.

Vi rødme ved, ogsaa blandt de philosophiske Glædespiger at maatte nævne

Hyparchia.

Med Tilsidesættelse af al Velanstændighed valgte hun den aabne Hal til sin Forbindelse med Crates. Hun skrev en Bog om Hypotheserne, og det er sandsynligt, at hun ogsaa udgav Blufærdigheden for en vilkaarlig Hypothes.

Lamia

glimrede i Athen. I Begyndelsen erhvervede hun sin Underholdning ved Fløitespil. Men snart lokkede hun Tilbedere til sig. For sin Kiærlighed kiendte hun ingen anden Priis end — Penge; selv for Drømmen derom forlangte hun Betaling. I Forbigaaende følgende Fortælling:

En fornem Ægypter elskede en offentlig Pige, ved Navn Thonis, indtil Raserie; men hun satte en Priis paa sin Kiærlighed, der tyktes ham for høi. Imidlertid nød han sine Ønskers Opfyldelse i Drømme, og denne indbildte Nydelse kiølnede hans Lidenskabs Hede. Neppe hørte Thonis Grunden til hans Kulde, før hun indstævnede ham for Retten og paastod, han skulde udbetale hende den forlangte Sum. Dommeren bød, Elskeren skulde optælle Pengene for hende og give hende deres Klang for sin Drøm. Men Lamia sagde: „Denne Dom er uretfærdig; thi Drømmen tilfredsstillede virkelig Elskerens Ønske, men Klangen af hans Guld hielper mig intet."

Efter Døden blev Lamia forgudet af Stæderne Athen og Theben, der opreiste et Tempel for hende under Navnet Venus Lamia.

Rhodope

var en født Slavinde fra Thracien. Da hun i hele Verden Intet eiede uden sin Skionhed, betiente hun sig af den til sin Befrielse. Æsop og en Broder af Sapho vare hendes første Tilbedere. For de Penge, hun fortiente, lod hun i Staden Naukratis bygge en Pyramide af uhyre Omfang og overordentlig Høide.

Phryne

stræbte høiere endnu. Hun tilbød sig, at betale Alt, hvad Thebens Gienopbyggelse kunde koste, under den Betingelse, at man over Stadens Port skulde sætte følgende Indskrift:

„Alexander ødelagte Theben;
Phryne gienopbyggede den."

Konsterne og sit Fædreland elskede hun meget høit. Alle andre Tilbedere opoffrede hun for Praxiteles, ikke fordi han var en smuk Mand, men fordi han var — Praxiteles. Denne Konstner skiænkede hende Kiærlighedens Billedstøtte, et Mesterværk, som senere prydede et offentligt Tempel.

Lais i Corinth.

Aldrig gik hun til Venus's Tempel, uden at Folket, som fortryllet, ledsagede hende. Blandt sine Tilbedere talte hun Konger og Præster, Veddekæmpere og Philosopher. Alt vilde Demosthenes forøge hendes Elskeres Tal, men da hun satte ham Prisen altfor høit, listede han sig tilbage, sigende: Det er at kiøbe Angeren for dyrt! — Imidlertid var dog Egennytte

ikke hendes herskende Lidenskab. Med et Slags Vanvid elskede hun den cyniske Philosoph Diogenes, der Intet eiede, uden sin Lygte og sin Tønde.

I hendes Bolig samledes alle de forskielligste Skolers Tilhængere. Xenocrates allene triumpherede med sin strenge Philosophie over hendes lokkende Ynde. Hun giorde et Veddemaal, at hun ogsaa skulde overvinde ham. Som forfulgt af Snigmordere flygtede hun ind til Viismanden og blev hos ham hele Natten over. Men han lod sig ikke forstyrre, og blev siddende gandske rolig, forskandset bag sine Bøger. Dagen derpaa skulde hun betale Veddemaalet. „Jo vist, svarte hun: jeg giorde Regning paa et Menneske, men ikke paa en Støtte."

En halvfierdsindstyveaarig Olding, Konstneren Myron, blandede sig mellem hendes Tilbedere. Ingen Priis var ham for høi, for at vinde hendes Kiærlighed, men hun viste ham standhaftigt tilbage. Myron meente, det kom af hans høie Alder. For altsaa at give sig et ungdommeligt Udseende, fremstilte han sig for hende med falsk Hovedhaar og i moderne Dragt. „Du Tosse, raabte Lais ham imøde: af mig forlanger Du forgiæves, hvad jeg igaar afslog Din Fader."

Som hun haanede Oldingen, saa haanede Veddekæmperen Eubatas hende. Han lovede at tage hende med som sin Hustru til Cyrene, men istedetfor hende tog han hendes Portrait med sig.

Paa sin Bekostning lod hun opføre adskillige offentlige Bygninger; derfor reiste man hende i Corinth et Mausoleum.

Thais.

Ved et Giæstebuds Tummel giorde denne Grækerinde, for at ydmyge Perserne, Alexander det Forslag, at lægge Persepolis i Aske. Strax greb Monarken en Fakkel og raabte: „Lader os hævne Grækenland og opbrænde Persepolis!" Alle fulgte ham, ogsaa Thais, og den stolte Stad sank i Aske under en letfærdig Grækerindes Fied.

(S. Baur.)

Synet.

Den ulykkelige Begivenhed, jeg vil fortælle, er ingen Fabel. Jeg har hørt den af et troværdigt Øienvidnes egne Læber.

Schweizerregimentet *** laae i Namur; Erlach, en indfødt Berner, stod derved som Lieutenant. Han var rig, smuk, og gialdt hos alle Regimentets Officerer for en fuldkommen Mand. De vare alle hans Venner, omgikkes ham gierne, men han var helst allene. Tidt ventede de ham ved deres lystige Lag. Han kom ikke. „Han sidder vist ved sine Bøger!" meente Een. „Eller hos Nonnerne!" lagde en Anden spøgende til.

Virkelig besøgte han flittigt Dominikanerindernes Kloster udenfor Staden. En Tante af hans Moder

var Abbedisse deri. Hun havde levet i Verden, havde været smuk, var bleven beundret. En ulykkelig Lidenskab bragte hende fra hendes Fædreland i dette Kloster.

En Søster af Erlachs Moder var død i Paris de Vaud i fattige Kaar, og havde efterladt en Datter. Denne vilde Abbedissen tage til sig og være hende i Moders Sted, under den Betingelse, at hun skulde blive i Klosteret og tage Sløret.

Faa Uger efter kom Marie i Klosteret og tiltraadte strax sit Prøveaar. Hun var i sit attende Aar, smuk, god, og opdragen i Ulykkens Skole. Strax ved første Bekiendtskab giorde hun et dybt Indtryk paa Erlach. Han havde fri Adgang til Marie, lystvandrede med hende i Klosterhaven, sad med hende paa hendes Værelse, læste for hende, giorde Tegninger til hendes Broderier, sværmede med hende i en anden Verden.

Abbedissen tænkte intet Ondt derved. „Det er Venskab!" sagde hun til sig selv. Hun kiendte ikke det menneskelige Hierte. Hun vidste ikke, at Venskab mellem Yngling og Pige næsten aldrig er uden Fare.

Marie blev lidt efter lidt holdt strengere. Hun skulde lære Lydighed og Resignation og føle sin Afhængighed. Erlach saae hende sielden mere, uden i Abbedissens Nærværelse. Han blev forlegen, tilbageholden, Marie ogsaa. Hun tog Sløret.

Tvang er det rette Middel til at bringe Lidenskaben i Giæring. Den, hvori Erlach og Marie pludseligt befandt sig, bragte Funken, som slumrede i deres Bryst, til klaren Lue. Da de ikke mere kunde see hinanden uden Vidner, skreve de hinanden til. Han

tilstod hende sin Kiærlighed, og Marie havde nu Navnet paa sin egen Følelse. De nærmede sig hinanden med al den første Kiærligheds Ømhed og Uerfarenhed. Lønligt kom de sammen i Klosterhaven, ja paa Maries Celle. Hun havde Nøglen til Havelaagen, der gik ud til en lille Skov. Erlach kastede sig i Pigens Favn. „Elsker Du mig, Marie?" — „Uudsigeligt!" — „Er Du min?" — „Din til Døden!" — „Til Døden? Ak, Marie, jeg frygter.... Hvor længe vil vor Lykke vare.... Om man opdagede vore Sammenkomster?" — „O, Skræk! Tie min Erlach!" — „O, Marie, skulle vi ikke hellere forekomme Faren? Forlad Dit skumle Opholdssted og bliv min Hustru!"

Marie bævede tilbage af hans Favn. „Flye? bryde mine hellige Eder? Nei, min Ven, en Forbrydelse kan ikke gjøre os lykkelige. Vi ville vente og haabe Alt af en bedre Tid. Kan jeg ikke bringe Dig anden Brudegave end en brødebetynget Samvittighed og et af usigelige Bebreidelser martret Hierte, saa vil jeg vente med Haab og Taal, til Himlen forener os." — Erlach tav. Af Tiden haabede han Alt for sine Ønsker.

Usalige Fordom! Marie var stærk nok til at kæmpe mod alle sine egne Ønsker, mod en unævnelig Kiærligheds Lykke, for en indbildt Pligt, for en Eed, der ikke kunde gielde i den himmelske Dommers Øine. Men hun var for svag til at forfægte et virkeligt Gode, Pigens skiønneste Klenodie, mod sin Lidenskab. Marie glemte Hoveddelen af sit tredobbelte Løfte.

Erlach og Marie vidste neppe, hvad de havde tabt. I en bedøvende Sandsetummel levede de fra Dag til Dag, lig Nattevandrerne, der kiækt og let hendandse ved Bredden af en Afgrund, men vaagne med Rædsel og Gru. — Marie opdagede, at hun skulde vorde Moder. Erlach havde Møie med at trøste hende. Hun gav efter for Nødvendighedens Lov og samtykkede i at flye.

Det var Erlachs Hensigt, at reise med hende til sit Fædreland, hvor han ved Genfersøens Bredder eiede et fortryllende Landsted. Han indviede nogle af sine troeste Venner i Hemmeligheden. Der gjordes Anstalter til Flugt: Marie skulde i Mandsklæder liste sig giennem Havedøren ud i Skoven ved Midnatstid. Her vilde Erlach vente hende med en Vogn. Vennerne vilde følge Parret til Grændsen.

Det blev Nat. I Skumringen havde Erlach ladet sin ærlige Tiener bringe Marie de Klæder, hun brugte. Hun tog selv mod Pakken samt mod Billetten, hvori Erlach endnu anbefalte hende nogle Forsigtighedsregler og tolkede hende sin Fryd over deres nære Forening.

Den bestemte Time slog. Erlach holdt med sine Venner ved Udkanten af Skoven. Det var en fugtig, stormende Nat. Sagte nærmede han sig Havedøren: det undrede ham, endnu at see Lys overalt i Klosteret. Han troede at bemærke en usædvanlig Bevægelse i Abbedissens Værelser, en Frem- og Tilbagelsben, han ikke vidste at forklare sig. Hans Bryst ængstedes af bange Ahnelser. Endelig forsvandt Lysene, og Alt blev stille. Han fik nu nyt Mod og Haab, men Dø-

ren aabnedes ikke. Han vandrede og speidede med sine Venner trindtom Klosteret den hele Nat, indtil Dæmringen bød dem tænke paa deres Sikkerhed.

I mørk Fortvivlelse gik Erlach hiem. Snart troede han, Alt var opdaget, snart anklagede han Marie. Han vilde have Vished, og ilte, saasnart det kunde skikke sig, til Klosteret. Man afviste ham strax ved Indgangen med de Ord, Abbedissen havde forbudet at indlade ham. Han skrev til Marie, til Abbedissen — hans Brev kom uaabnede tilbage.

Alt samme Aften var Marie et Eventyr for hele Staden. Hele forrige Dag havde hun viist en usædvanlig Uro, der forekom Abbedissen betænkelig. Hun vilde sende Bud efter Lægen, men Marie forsikkrede, hun feilede intet. Imidlertid var det synligt, at hendes Angest tiltog hvert Øieblik. Hun rystede, naar Abbedissen saae paa hende, og foer sammen, saa ofte Døren rørte sig. Abbedissen raadte hende, at gaae tilsengs. Da Marie vilde staae op, faldt hun afmægtig om paa en Stol. Lægen kom, men erklærede, det havde ingen Fare. Marie følte, hvormeget hun maatte vogte sig for, at forraade sig selv, og tvang sig til at synes stærk. Om Aftenen kom Abbedissen endnu engang paa hendes Celle, for at see til hende, just som Erlachs Tiener var gaaet ud. Ved hendes Indtrædelse synker Marie paany i Afmagt. Hun raaber om Hielp, og medens de Andre ere sysselsatte med den Syge, aabner hun Pakken, hvori hun finder Mandsdragten, og læser Billetten, som Marie endnu har i Haanden. Den giver hende Lys. Hun raser og vækker ved sin Larmen Marie af hendes Af-

magt. Den arme Skabning veed ingen Udvei, og tilstaaer i sin Qvide endnu mere, end Abbedissen gjætter. Hele Conventet strømmer til. De rasende Qvinder styrte over den Ulykkelige, mishandle hende under Forbandelser med Næveslag og Fodspark. Omsider slæbe de hende ned i et underjordisk Fængsel, og deres Hævn finder ingen Grændse uden Døden. Efter tre Dages Forløb havde de fuldendt deres Værk. Marie udaandede Livet med Erlachs Navn paa sine Læber.

Ham kastede Fortvivlelsen paa Sygeleiet. Tredie Dag efter det ulykkelige Forsøg blev Sygdommen stedse heftigere, jo nærmere Aftenen kom. Pludseligt springer han op af Sengen, styrter mod Døren, kaster sig paa Knæe, og udstrækker Hænderne, som til en Omfavnelse. „Gud! raaber han: Marie! Marie! er det Dig? O, jeg følger Dig! Jeg kommer snart!" — Efter dette Udraab segnede han kraftløs om. Klokken var elleve. Samme Øieblik var Marie død.

Efter dette Optrin blev Erlach meget svagere. Næste Dags Aften, samme Time, kom Paroxysmen igien. Og saaledes blev det hver Aften ved. Neppe slog Klokken elleve, før Skikkelsen traadte for hans Phantasie, pegende mod Himlen og vinkende ad ham. Paa denne Maade gik det kun meget langsomt med hans Helbredelse. Men i samme Grad som han blev bedre, blev ogsaa Paroxysmen svagere. Den yttrede sig ikke mere ved Opspringen, Angestskrig og Tiltale. Men Synet viste sig hver Aften gandske regelmæssigt. Erlachs stirrende Blik, heftige Muskelbevægelse, dybe

Suk og hede Taarer rødede det. Hans Venner forsøgte at bortmane det — forgiæves.

Næsten var et Aar henrundet siden Maries Dødsdag. Med Frygt saae Vennerne denne Aften imøde. Han havde forud indbudet dem til et broderligt Gilde. Nu faldt de paa en Plan, der var meget velmeent: de vilde bekæmpe hans tøileløse Phantasie med dens egne Vaaben.

De fleste Schweizerofficerer havde pleiet at spise sammen i et Herberge i Forstaden. I Begyndelsen af sit Bekiendtskab med Marie havde Erlach ofte giort den Bemærkning, at Johanne, Vertens Datter, havde en paafaldende Liighed med hende. Af Skaansel for ham havde man siden spiist i et andet Huus i Byen, og om hiin Pige taltes ikke mere. Nu huskede man paa hende, og byggede paa hendes Medvirkning hele det vovelige Project. Man skaffede sig en Nonnedragt fra Dominikanerindernes Kloster. Denne skulde Johanne føre sig og saaledes vise sig for Erlach i hans Venners Nærværelse Aarsdagen efter Maries Død. Hun skulde tiltale ham, sige ham, at hendes Straffetid nu var omme, at hun idag viste sig for ham sidste Gang, at hun tilgav ham og i Himlen vilde lønne hans Kiærlighed. Derpaa skulde hun pludseligt forsvinde.

Det gialdt desuden, paa den ulykkelige Dag at skuffe Erlach i hans Tidsregning, at han ikke for tidligt skulde fierne sig fra Selskabet. Klokken halv ni om Aftenen sadde Vennerne tilbords med ham, men Stueuhret viste først paa otte, thi hans Tiener, der var indviet i Alt, havde maattet stille det tilbage.

Man søgte at glemme Tiden. Underholdningen var levende og dreiede sig om de interessanteste Æmner. Erlach var muntrere, end man i lang Tid havde seet ham. Samtalen havde taget saa rask en Gang, at hans Venner selv undredes over, at det alt var saa silde, da Erlach pludseligt saae op mod Uhret og studsende spurgte: „Først halv elleve? Umuligt!" — I stor Forvirring stod han op, gik nogle Gange op og ned ad Gulvet, satte sig igien paa sin Plads og stirrede mod Døren. Klokken var virkelig elleve. Imidlertid hengik endnu nogle Minuter inden Døren aabnedes og Johanne traadte ind i Maries Skikkelse. Erlach sad nogle Øieblikke uden at røre sig, derpaa bøiede han sig fremad, strakte Armene krampagtigt mod Døren og skreg med Fortvivlelsens Stemme: „O, Gud! Gud! er Een da ikke nok? Der er jo To!" — Bevidstløs segnede han om. Hans ulægelige Phantasie havde ikke ladet sig skuffe i Hensende til Tiden. Da Johanne traadte ind, havde det sædvanlige Syn allerede viist sig nogle Minuter. — Med Møie vakte man ham af hans Afmagt. Han faldt paany i en hidsig Feber og faa Dage efter var han død.

(K. Reinhard.)

Den tyrkiske Storherres Serail.

Vel have Reisende skildret Serailets Udvortes, men ind i det lykkedes det dem ikke at trænge. Rimeligviis vare vi i denne Henseende lige kloge, hvis ikke Tilfældet havde skaffet nogle Reisende Adgang til det storherlige Harem. Sultan Selim den Tredie havde i Aaret 1794 anmodet den østerrigske Internuntius, Baron Herbert, om at skaffe sig en Hofgartner. Jacob Ensle fra Rastadt tog mod Tilbudet, traadte med 6000 Piastre aarlig Løn i tyrkisk Tieneste, og fik til Bopæl et eget Huus i Serailet, tæt ved Haverne.

I Sultanindernes Fraværelse førte han adskillige Reisende ind i Serailet. Blandt dem Herr Clarke, i Aaret 1800. Det er ham, der fortæller Følgende:

Jeg var hos Gartneren, da de førte Gildingers Skrig forkyndte, at Sultaninderne vilde spadsere i Haven. De maatte giennem en Port tæt ved Gartnerens Bolig. Gildingerne løbe ved saadan Leilighed iforveien, tilraabende Alle, at de, hvis de have Livet kiært, ei maae nærme sig Damerne eller see paa dem. Gartneren skiød strax Skodderne for Vinduerne og tillaasede Dørene.

Herpaa kom Sultanindemoderen med de fire første Sultaninder, der vare meget lystige og loe og spøgte. Giennem smaae i Skodderne borede Huller saae jeg ret tydeligt deres Ansigtstræk, der vare meget smukke. Tre vare Georgierinder af brunagtig Farve og havde langt sort Haar, men den Fierde var over al Beskrivelse deilig. Hendes Haar var meget blond og hen-

des Tænder vare ikke sortfarvede, som de Andres. Deres Dragt var overmaade kostbar. De lange glimrende, foran aabne, Rober, vide, sølv- og guldbroderede og med en Mængde Perler og kostbare Stene besatte Beenklæder klædte dem ulignelig smukt; men denne Dragt var saa tung, at den næsten hindrede dem i at gaae. Deres Haar hang i løse og meget tykke Fletninger ned paa begge Sider af Hovedet, bølgede ned ad Skuldrene og naaede lige til Hofterne. Disse Fletninger vare besaaede med Diamanter, der ikke vare fordeelte med Valg, men strøede haandfuldviis i de flyvende Lokker. Paa Hovedet bar Enhver et lille Diadem. Ansigt, Hals og Bryst var aldeles ubedækket.

Ensle lovede at vise mig Sultanindernes Sommerværelser, thi de vare endnu i deres Vinterbolig. Han holdt Ord. Ved Indtrædelsen i Serailet støder Øiet paa en vild Blanding af store og tiltrækkende Gienstande: uhyre Cypresser, massive og høie Mure, henkastede og knuste Sarkophager, høitoptaarnede Jorddæmninger og en lang mørk Allee, der strækker sig fra Haveporten mellem Serailets dobbelte Mure. Til Høire seer man Sultanens pragtfulde Sommerpallads. Ligeoverfor Porten ligger Sultanindernes Harem, hvorfra man har den skiønneste Udsigt til den asiatiske Kyst. Med usigelig Møie snege vi os ind i selve Sultanindernes Harem. I etslags Forgemak stode i en Nische Sultanens Tøfler, der vare af gualt Saffian. Vi traadte ind i det store Audientsværelse, hvor Sultanindemoderen modtager Anstandsbesøg af Sultaninderne. Det seer ud som et Theater og er

prydet med uhyre Speile, skiænkede af europæiske Fyrster. Disse Speile slaae Sultaninderne tidt itu i deres Lystighed. Overhovedet er den Forstyrrelse, de saaledes anrette, saa stor, at de kostbareste Meubler maae skaffes bort, naar de flytte fra deres Vinterbolig til dette Pallads. En stor Lysekrone, som Lord Elgins havde skiænket det tyrkiske Hof, torde man aldrig hænge op her, uden om Vinteren, naar Sultaninderne vare fraværende. Griber man dem i Gierningen, blive de pidskede af de sorte Gildinger. Øverst i Værelset staaer en Throne, et Slags Buur med Gittervinduer, hvori Sultaninden sidder, thi hendes Person er her saa hellig, at Ingen maa see hende Ansigt til Ansigt.

Underneden er Sultanens Værelse, naar han kommer i Serailet for at more sig. Ved Siden af samme er Badeværelset for de fire første Sultaninder. Badekarret er af hvidt Marmor, forøvrigt oplyst med Vinduer af Krystal. I Sultanindernes egentlige Værelser opholdt vi os længst. Det morede os, at betragte adskillige Ting, de havde ladet ligge henkastede paa Divanerne og andre Steder. Fra dem kunde vi saa omtrent slutte til deres Levemaade. At de gierne nyde stærke Drikke, er udenfor al Tvivl, thi vi fandt Etiketter til Flasker, meget net udklippede og med tyrkisk Paaskrift: Rosoglio, Gyldenvand, Livsvand, ɔc.

I en vis Deel af Serailet gives Skuespil og Farcer, dandses og musiceres. Den hertil bestemte Sal saae omtrent ud som et Pulterkammer. Store støvede Speile i svære forgyldte Rammer, alle ituslagne,

indtoge en heel Side af Værelset; gamle fordærvede Meubler, Stumper af Lysekroner, Papirstrimler, Silkelapper, var det eneste, vi saae i denne Deel af Palladset.

At besee Værelset i Hyacinthaven, var endnu tilbage. Her tilbringer Sultanen alle sine ledige Timer. Noget Prægtigere kan man ikke see. Tre Sider af Værelset indtog en Divan, med Puder af sort broderet Atlask. Ved Siden af den stode Glasskabe, der indeholdt Storherrens Bibliothek, bestaaende af lutter Manuskripter. Ned fra det lueforgyldte Loft hang tre gyldne Bure med konstige Fugle, der sang, naar de sattes i Bevægelse. I en Nische tæt ved Døren stode et Par gule Støvler og Tofler. Pistoler, Sabler og Dolke vare med megen Smag ophængte paa Væggen. Deres Greb og Skeder vare besatte med kostelige Diamanter. — Alt dette saae vi giennem Vinduet fra Hyacinthaven; denne kaldes saaledes, fordi der i samme ikke maa voxe Andet, end lutter Hyacinther. I et Lysthuus staaer et Marmorbord paa Jernfødder, en Foræring af Svenskekongen Carl den Tolvte.

Præsteraserie.

En Scene af Krigen i Spanien.

Anførte af den franske General Loison, en raa og haardhiertet Kriger, havde vore mobile Kolonner adskillige Uger giort Jagt paa Insurgenterne i Gammelcastiliens Bierge. Engang havde vi i en stor ved Navarras Grændse liggende Landsbye fundet slinke Folk, god Modtagelse og fortræffeligt Natteqvarteer. I særdeleles behageligt Lune og muntrere end ellers red General Loison næste Morgen i Spidsen for Forposterne. Meer end sædvanligt arbeidede Stumpen af hans venstre Arm, som han i et Slag havde mistet, og den var altid et perpetuum mobile enten han var meget opbragt eller meget munter. Af Landsbyens gamle Alkalde, hos hvem han havde overnattet, var han gandske fortryllet. Den skumle Præst kunde han derimod slet ikke fordrage.

Et Stykke fra Landsbyen bad en Foureer, der havde glemt noget, om Tilladelse at vende tilbage. Ugierne tillod hans Capitain (Begge havde ligget i Qvarteer hos Præsten) ham det. Vi fortsatte imidlertid Marschen, og Foureren kom ikke tilbage. Heel forlegen meldte Capitainen det for Generalen i næste Natteqvarteer. „Hvor var Foureren indqvarteret?" spurgte Generalen hastigt. — „Tilligemed mig hos Præsten." svarte Capitainen. — „Nu, saa har denne myrdet ham — jeg tor give mit Liv derpaa! gientog Generalen heftigt: og De staaer til Ansvar." —

Usædvanlig heftigt arbeidede Armstumpen, og Capitainen havde Arrest paa 24 Timer.

Tre Dage efter stode vi for den samme Landsbye, thi vi krydsede om paa det faste Land, som Korsarer paa aaben Søe. Vi droge ind i den. Alkalden modtog os med forekommende Velvillie. Præsten holdt vi skarpt Øie med.

En Voltigeur meldte mig, han havde paa Gaden givet en stakkels fattig Dreng et Par Figener og som for Spøg spurgt ham, om han ikke vidste, hvor Landseneerfoureren var bleven af. Ængsteligt havde Drengen svarte: esta morte (han er død). Derpaa havde Voltigeuren bedet sin Kammerat passe paa Drengen. Jeg ilte til Generalen og meldte ham det. Han bød mig i al Stilhed føre Drengen til ham. Han tiltalte den Lille mildt, gav ham nogle Skillinger og fik at vide: Foureren var kort efter vor Afmarsch kommen tilbage til Præsten — men Ingen havde seet ham ride bort igien — det hedte, han var pludseligt død af Blodstyrtning.

Generalen lod Vagten hente Præsten, der med rasende Miner irettesatte Generalen, fordi han saaledes vovede at behandle en salvet Herrens Tiener, og udstødte de forteste Forbandelser. „Bajonetterne paa den Elendiges Bryst!" raabte Generalen: „Bekiend, hvor er Foureren, Du lumske Morder? Jeg veed Alt." — Præsten forsede sig og taug. — „Bekiender Du?" skreg Generalen rasende og sprang op.

Da vaagnede Præsten som af en Drøm. „Ja!" raabte han: „til Guds Ære har jeg myrdet ham, den forvorpne Kiætter, min Konges og mit Fædrelands

Fiende. Kunde jeg aflive Din Napoleon, Dig og alle Dine — jeg vilde døe den saligste Død!"

Aandende dybt treen Generalen til Vinduet. „Usling!" sagde han derpaa: „Du staaer ved Gravens Bred, angiv Dine Medskyldige, bekiend Alt og skaf Liget hid!" Præsten taug hovedrystende og med et diævelsk Smiil.

Da hidkaldte Generalen to Corporaler, lod Præsten lægge paa en Bænk og ubarmhiertig giennemprygle. „Bekiend!" raabte Generalen, naar Corporalerne holdt op, men ikke en Lyd kom over hans Læber. Han lod sig slaae blodig og blaa, og sukkede omsider: „Over mig allene komme det udøste Blod!"

„Hvor er Liget?" stormede Generalen ind paa ham. — "En mi Casa" (i mit Huus) stønnede han. Generalen overlod ham til en Saarlæges Pleie. Imidlertid hørte vi, at Degnen og nok en Mand i Byen vare flygtede over Hals og Hoved. Nu var det klart, at Præsten havde Medskyldige. Soldater bare ham hiem paa en Baare. Generalen og vi Alle fulgte.

Uden at sige et Ord pegede Morderen paa en midt i Haven værende Brønd. Den syntes udtørret og var opfyldt med Gruus og Stene. En god Time varede det, inden Soldaterne bragte det nøgne Liig for Dagens Lys. Et græsseligt Syn! Den affkiaarne Tunge hang giennemboret ved en Snor om hans Hals. Alle hans Legemsdele vare umenneskeligt lemlæstede. I Underlivet talte man over tyve Knivstik.

I stille Veemod kastede Generalen Præstens Kappe over den Afsielede. „Præst! bered Dig til Din sidste

Time!" sagde han med frygteligt Alvor, og bortfiernede sig fra det gruelige Syn. Alkalden modtog ham skiælvende. Han trøstede den bange Olding, anbefalte ham Troskab mod sin nuværende Konge, og skiænkede ham en Guldtabatiere. Den uskyldige Angiver, et forældreløst Barn, tog han til sig som Jokei. Derpaa befalte han, man skulde grave en Grav. Foureren blev lagt deri, og man gav en Salve over hans Hvilested.

Neppe var Graven tilkastet, før Vagten hidbragte Præsten og bad ham knæle derpaa. „Beed, Morder! Beed om Du kan!" tilraabte Generalen ham, og endnu engang oploftede den Skrækkelige sin Røst, og hans Mund stod over af Forbandelser over Keiser Napoleon og alle Franskmænd. Da skiøde de sex dertil kommanderede Voltigeurer ham ned. Disse gav Generalen Præstens og de Flygtedes Huse til Priis. Da de vare gandske udplyndrede, bød Loison, at de skulde stikkes i Brand.

Da Luerne ved Midnatstid knittrede mod Skyen, og Generalen med en frygtelig Haanlatter raabte: „En skiønnere Fakkel har vel aldrig lyst nogen fransk Kriger til Hvile!" da bleve vi Omstaaende værre tilmode end i Slagets Tummel.

(Millin,
Ridder af Æreslegionen.)

Den kosteligste Recept.

En ung elskværdig Krigshelt naaede endelig den Lykke, at faae Løfte paa en allerkjæreste Pige, en gammel fortræffelig Læges Broderdatter. Rigtignok aandede den gamle Onkel kun i sine Recepter, dog var han ingen Hader af Spog. Derfor overleverede han, ved den formelige Trolovelse, selv sin smukke Niece til den henrykte Veiler i Receptform: "Recipe" sagde den Gamle:

"Recipe

carnis virginalis purissimæ libras centum et octo!

Liliorum rosarumque quantum satis!

Oculorum pulcherrimorum duos!

Adde spiritum sublimiorem et animum vegetissimum candidissimumque!

Misceatur, detur, signetur:

Livsbalsom, Morgen, Middag og Aften at tage."

Den mandlige Deel af Selskabet, der næsten bestod af lutter Læger, loe ret hjerteligt ad den gamle Collega's konstmæssige Recept. Brudgommen meente, den ham forordnede Medicin maatte være gandske behagelig at tage. Damerne derimod kunde slet ikke begribe, hvorledes den gamle Onkel ved sine udanske Ord kunde frembringe saadan Latter. De bestormede ham med Spørgsmaal. Hans Forsikkring, at her

kun var Tale om en Recept, troede Ingen. Alle forundrede, han skulde strax bekiende, hvad der stak under.

Endelig forbarmede en ung Doctor sig over ham, der, som en ægte Apollos Søn, ei blot offrede til Hygæa, men ogsaa til Museme. Han lovede, at oversætte Recepten stante pede, saa godt det vilde gaae. Han bad derfor Brudgommen overlade ham Bruden nogle Øieblikke, greb hendes Haand, traadte hen for Beileren med hende, og tilbagegav ham den rødmende Mø, da Verset var ude. Det lød saaledes:

„Tag af Jomfru-Kiød og Bene
Hundrede og otte Pund!
Rosenpragt og Liljer rene
Pluk dertil i Hymens Lund!
Tag dernæst to milde Blikke
Og en Aand, som svigter ikke
Selv i Farens Stund sin Pligt,
Og et Hierte, ømhedsrigt!
Bland alt dette vel tilsammen,
Varm det saa ved Elskovsflammen!
Derpaa skriv:
Balsom for det hele Liv.
Patienten tager Saften
Morgen, Middag, Aften!"

(A. E. Kroneisler.)

En mærkværdig Drøm.

En Snedkersvend i Wismar havde her forlovet sig med en Pige. Hans Forældre vare utilfredse med hans Valg og giorde ham andre Forslag. De skreve ham til, det var tosset af ham, at han vilde forlove sig med saadan fattig Pige, befalede ham derhos, strax at forlade Byen og komme til dem. Han beklagede sig for sin Kiæreste over sine Forældres Haardhed, men forsikkrede, han vilde før dø end forlade hende; ogsaa haabede han, Forældrene skulde blive af andre Tanker. Et andet Brev fra dem betog ham saa gandske alt Haab, at han var nær ved at fortvivle. Paa denne Tid vaagnede Pigen en Nat op af en ængstelig Drøm. Hun saae nemlig sin Elskede, hvorledes han vaklende nærmede sig Randen af en udenfor Staden værende Sandgrav, og styrtede ned! — Fuld af Angest og Skræk sprang den arme Pige op, gik til sit Herskab, en Enke, og fortalte hende sin Drøm. Al den gode Kones Trøst var forgiæves. „Nu, saa gaae da hen til Snedkerens — sagde hun endelig — og spørg efter ham.“ Pigen gik derhen, og — det unge Menneske var forsvunden. Jamrende raabte hun nu: „Jeg veed, hvor han er! Giv mig en Lygte og kom med mig!“ De kom til Stedet, hun havde seet i Drømme, og Alt bekræftedes desværre.

(Edv. Stern.)

Giendøberne.

En Fortælling fra det sextende Aarhundredes første Halvdeel.

Det var en smuk Februarmorgen Aar 1534, da Vaabensmedesvenden Alf Kippenbroch kom vandrende fra Corsfeld til den keiserlige Fristad Münster. Alt syn: han i det Fierne Sanct Lambertus-Taarnets Kæmpehoved, og den frugtbare Slette, hvorpaa det gamle ærværdige Münster laae, udbredte sig efterhaands for Vandrerens Blik. De øvrige Kirke- og Klostertaarne viste sig nu ogsaa paa Horizonten, og den skiønne Aaflods Sølvervover glindsede ham imøde i Morgensolens Lue.

Da standsede Alf ved et Steenkors, der stod ved Veien, og en høiere Rødme brændte paa hans Blomsterkinder og hans fromme Øine funklede begeistrede mod det gamle Bispesæde, og han tog Hatten af og svingede den gladelig mod Staden.

„Hilsen med Gud, min kiære Fødestad!" raabte han henrykt: „Vel vare vi længe adskilte, og jeg gienfinder ikke mere de gode Forældre, der for syv Aar siden fulgte mig til dette Kors. Men dog seer Du huldt og venligt til mig, som om Du bød mig hiertelig velkommen. Ja, mit Hiem er mig kiært, og Gud være lovet, at jeg finder det igien og i det den rette Tro, hvori jeg tænker at leve og engang salig at døe."

Og han satte Hatten paa igien og skred muntert videre. Da kastede Morgenvinden pludseligt en man-

gestemmig Klokkeklang mod Ynglingens Øre, og tillige opbølgede, nær det velbekiendte Mauritii Kloster, en truende Dampsky. „Hellige Gud! der er en Ulykke paa Færde!" raabte Alf, og fordoblede sine Skridt. Da saae han, hvorlunde en talrig Menneskeskare vrimlede ud fra Staden. Og jo nærmere han kom, desto klarere skielnede han Massens Bestanddele, der kom strømmende tilfods, tilhest og tilvogns. Det syntes at være en formelig Folkevandring. Raadsherrer og Domherrer, Patricier og Plebeier, Gamle og Syge, Qvinder og Børn, bepakkede med allehaande Gods, gik og rede og kiørte rask forbi Vandreren. Mændene samtalte ivrigt med mørke Ansigter, Qvinderne græd, Børnene skrege, og Toget havde nær aldrig faaet Ende.

Og studsende standsede Alf, støttende sig ved Vandrestaven og stirrede paa de Hastendes brogede Vrimmel. Omsider var Alting forbi, kun en gammel Borgermand blev stonnende tilbage. Ham treen Alf i Veien og sagde: „Med Forlov, Gamle, hvad betyder denne almene Flugt? Er Münster taget med Storm af fiendtlige Hærskarer?" — „Værre, værre!" svarte Oldingen, og tørrede sine Øine: „Giendøberne have bemestret sig Staden i denne Rædselsnat, og forjage med Sværdet Alt, hvad der ikke hører dem til." — „Lovet være Gud!" raabte Alf med vild Begeistring: „Den sande Tro vinder Seier!"

Med vred Foragt saae Oldingen paa Alf: „Den raske uerfarne Ungdom maa man holde megen Uforstand tilgode, sagde han: dog vil I engang komme til at stande Gud til Rette for den græsselige Roes,

hvormed I vanære hans Navn!" — Han vendte Alf Ryggen og fulgte Toget. Men lystigt springende løb Alf mod Staden. Da strømmede ham en ny Masse Flygtninger imøde, og det Støv, som Heste, Vogne og Mennesker gjorde, blev saa utaaleligt, at han treen ind i et Værtshuus ved Veien, mens Vrimlen drog forbi.

Da han i Skienkestuen havde lagt sin Torniſter fra sig og begiert en Kande Viin, gik Døren op, og en skarp, bleg Mand i lang sort Præstekiole vaklede ind. Ham fulgte en vindig Svend med et Satyr-Ansigt, bærende en Bylt efter ham. „Jeg kan ikke mere!" sukkede den blege Mand, og segnede om paa den nærmeste Bænk. — „Nu er I jo i Sikkerhed for det første, Herr Doctor!" sagde hans Ledsager til ham, og lagde Bylten paa Kakkeloonsbænken. „Tillad nu, at jeg faaer mig en Taar for Hiertet og saa siger Jer Farvel." — „Du vil altsaa ikke følge mig til det gode Hessenland, min Søn?" spurgte Doctoren bedrøvet. — „Nei, svarte Svenden: Tag mig det ikke ilde op. Jeg maa tilbage til Münſter. Nyt Regiment vil bruge nye Klæder. Der vil min Naal komme i Bevægelse. Desuden synes jeg gandske vel om den nye Lære. Sætningen om Frihed og Lighed har jeg strax begrebet. Vare de gode Folk blot ikke saa glubske!" — „Jeg meente, Du hang fast ved den gamle Tro, klagede Doctoren: fordi Du holdt saa trolig ud hos mig." — „Nei, ærværdige Herre! forsikkrede den Letsindige: Jeg hang ved Jer, fordi I havde giort mig vel, og derfor kunde jeg ikke bringe

det over mit Hierte, at svigte Jer i Eders Nød. Men nu er J velbierget, og jeg vender tilbage til det eneste Sted, hvor en Karl som jeg endnu gielder Noget." — „Et Bedrag mindre!" sukkede Doctoren og hensank i mørk og stille Grublen.

Da traadte Verten ind med Vinen til Alf. Men da han saae Doctoren, lod han Kanden falde, slog Hænderne sammen over Hovedet og skreg: „Hellige Gud, ogsaa J er forjaget, ærværdige Herre!" — „De troe Hyrder maae vel først fordrives, sagde Doctoren med et smerteligt Smiil: naar Ulvene uforstyrrede ville rase blandt den ulykkelige Hiord." — „Men hvorledes var det muligt i saa kort en Tid, Herr Doctor? spurgte Verten: De augsburgske Bekiendere vare dog meget mægtige i Staden, Papisterne desligest." — „Den forfærdelige Matthæus, svarte Doctoren: havde sendt sine Hyrdebreve trindtomkring i Rabolaget og stævnet alle Anabaptister til Münster. Da sammenstrømte alt det Pak, som Intet havde at tabe hiemme, i den arme Stad, og inat overrumplede de Arsenalet og Raadhuset og stak Mauritii Kloster i Brand. Liig Besatte løb de med græsseligt Hyl og Skrig igiennem Gaderne med dragne Klinger og brølte: Giører Bod og lader Eder døbe! og: drager ud af Portene, J Ugudelige! Der gialdt hverken Stand, Alder eller Kiøn. Jeg havde blot Valget mellem Død, Flugt eller Apostasie, og da jeg meente, at kunne gavne meer ved at prædike Ordet blandt ærlige Christne, end ved at lide Martyrdøden under disse glubende Ulves Kløer, saa rystede jeg Støvet af mine

Fodder og undflyede. Gud maa dømme mellem mig og dem!"

„Det gior mig ret hiertelig ondt for Eder! raabte Alf bevæget: thi I seer saa ærværdig ud, og mener det vist ret trofast med Eders Brødre, om I end farer vild. Men I Lutheranere bør dog dadles, fordi I stride saa heftigt mod den nye Lære, der dog har Retten og Skriften paa sin Side. Hvor tør I døbe de nyfødte Børn, der Intet vide om den Gud, i hvis Navn de døbes?" — „Ogsaa en Giendøber altsaa?" brummede Værten, skelende til sin Giest; men den ærværdige Doctor sukkede med et Veemodsblik paa Ynglingen: „Atter et forvildet Lam. Og jeg kan ikke redde det!"

„I svarer mig ikke paa mit Spørgsmaal," sagde Alf med den Rethavendes Triumph. — „Hvortil nytter det, at vise de Seende-Blinde den bedre Vei?" raabte Doctoren: „Jeg kunde indvende, at Christi Apostle blot kunde døbe Voxne, fordi kun disse i Begyndelsen kunde træde over til Christendommen, men at siden den store Augustini Flammeiver paalagde det som Pligt, ogsaa at optage Børn i Christensamfundet, for derved at rense dem fra Arvesynden og giøre dem deelagtige i Forløsningen ved Christum, før de maaskee bortrevne af en tidlig Død. Men give Gud, at dette Schisma var det eneste, som Eders vrange Troes Bekiendere forfægte med saadan frygtelig Halstarrighed! I have andre Lærdomme, der, om de bleve herskende, snart vilde giøre vor skiønne Jord til en blodig Morderkule. Eders Fælledskab, Eders Lighed, Eders Kamp mod al verdslig Øvrighed

kan ei andet, end føre til Fordærvelse og til usaligt Oprør!" — „Ogsaa den bedste Mening kan fortolkes vrangt! svarte Alf i hoisig Tone. Evangeliet anseer alle Mennesker for Lige. Den Forskiel, Fødsel, Rang og Eiendom giør iblandt dem, strider mod dets Aand. Christne, der ledes af Guds Aand og Lære, behøve ingen Øvrighed. De kunne regiere sig selv efter Guds aabenbarede Ord."

„Ulykkelige, bedaarede Yngling!" raabte Doctoren med majestætisk Seerblik og Tone. Saa drag da ind i den ulykkelige Stad, og lad Klostrets rygende Ruiner, lad Ligene, som fylde Gaderne, Dig lære, hvorlunde den giendøberske Aand har ledt Dine Troesfæller til Rovmord og Mordbrand! og formaaer ei dette græsselige Syn at røre Dig, saa mindes dog det Ord, jeg siger Dig i denne tunge Time. Disse Rædsler ere blot Begyndelsen til Eders Jammer. Eders Lighed vil blot bringe Jer lige Fordærvelse, Eders Fælledskab Bettelstaven, og istedetfor den Øvrighed, I har fordrevet, skulle Uhyrer fremstaae iblandt Eder og rase i Eders egne Indvolde med blodig Haand, indtil omsider den Langmodiges Vrede vaagner og I gaae under i almindelig Fordærvelse!"

„Der kommer Ryttere galopperende!" skreg Doctorens Ledsager, der stod ved Vinduet med sit Kruus: „og seer jeg ret, saa bære de vor Herr Biskops Farve. Det var vel derfor bedst, jeg forføiede mig tilbage til Staden." — „Bispens Ryttere?" sukkede Doctoren. „Bispens Ryttere? skreg Verten ængstelig: saa naade os Gud! De giøre ingen Forskiel, men skiære Lutheranere og Giendøbere over een Kam."

Da luede Alfs Øine. Han rev en tveegget Dolk op af sin Randsel, skruede den paa sin Knippel og holdt sig kampfærdig.

Alt stormede Rytterne ind i Skienkestuen. „Her træffe vi jo et heelt Kobbel Giendsbere sammen! raabte Vagtmesteren. Hid med Grimerne! Vi ville sammenbinde dem Par og Par."

„Jeg er Doctor Theologiæ Theodor Fabritius!" raabte Denne med al sin Stands Værdighed: „Jeg er af Anabaptisterne fordreven fra Münster, og staaer under Hans fyrstelige Naades, Herr Landgreven af Hessens, besynderlige Varetægt." — „Hvad ændse vi en Kiætter!" snøs Vagtmesteren. „Før mig ingen unyttige Diskourser, men overgiv Jer med det Gode!" skreg en Anden og greb efter den gamle Doctor.

Da fremsprang Alf og stødte Rytteren tilside. „Bort!" raabte han, truende med Dolkespidsen. „Den Første, der rører den gamle Mand, støder jeg ned!" — „Bravo!" jublede Verten, og stillede sig, væbnet med en Haandøxe, ved Siden af Alf.

„Herud med Pallasken!" tiltordnede Vagtmesteren de Gemene, og alt lynte de brede Klinger, da drog nyt Hestetrav Alles Øine til Vinduet, og samme Øieblik trængte en frisk Rytterskare ind i Stuen.

„Lovet være Gud! raabte Fabritius med foldede Hænder: det er Landgrevens Farve!" — „Hvad Uvæsen drive I her, I Biskoppelige?" raabte Høvedsmanden vredt, som anførte den nye Skare. — „Derfor behøve vi vel ikke at gisre nogen Hesse Regnskab paa vor Herr Biskops egen Grund! tordnede Vagtmesteren. Med større Ret spørger jeg, hvorledes

I tør vove Jer hid med Vaaben og Værge uden Leide?"

„Rasende! raabte Høvedsmanden: Tale I saa med Eders Venner? Vi ere sendte Bispen til Hielp mod de oprørske Giendøbere. Men nu er jeg kommanderet hid, for at beskierme de evangeliske Prædikanter, der have maattet flygte fra Münster, og jeg taaler ei, at I her mishandle En af dem." — „Mener I, jeg skal troe alt dette paa Eders Ord, svarte Vagtmesteren haanligt: saa feiler I meget. Kiætterpræsten er min Fange."

„Usle Klerkeknegt!" tordnede Høvedsmanden. Troer I ei Ridderens Ord, saa har han ingen anden Hiemmelsmand end sit gode Sværd." Og han rev Kaarden ud og tilraabte sine Folk: „Børster dem med de flade Klinger, Kammerater!" — Flux smældede Hesternes Sabler paa de Biskoppeliges brede Rygge i mægtigt Chor, og efter faa Minuters Forløb var Stuen tom og Hesterne sadde bag fyldte Kruus og giorde sig lystige over den lette, blodløse Seier.

„Hvorhen ønsker I Leide?" spurgte Høvedsmanden Doctoren høfligt. — „Jeg tænker at reise lige til Cassel, svarte Fabritius, at aflægge Herr Landgreven Regnskab for min Mission. Vil I blot give mig et Par Rytterkvende med til Paderborn, haaber jeg vist, at komme did uden Fare." — „Hvis I tillader, Herr Capitain, sagde Verten, vil jeg selv kiøre min Herr Skriftefader til Paderborn." — „Velgiort!" svarte Høvedsmanden, og kastede nu et Blik paa Alf, der skruede Dolken af sin Stav og lavede sig til at vandre videre.

„Hvem er Du?" spurgte han ham skarpt. — „En ærlig Vaabensmedesvend, svarte Alf trodsig: der vandrer til Münster, for at søge Arbeide." — „Til Münster? gientog Høvedsmanden vredt: Saa hører Du vel til den rasende Pøbel derinde?" — „Foragtet være den Mand, der fornægter sin Tro af Menneskefrygt! raabte Alf: Ja, jeg er en Giendøber." — „Münster behøver for Tiden ingen Vaabensmede, erklærede Høvedsmanden: Børn og Berusede maae ei have Vaaben i Haand. Du gaaer med os tilbage til Hovedqvarteret i Welbeck." — „Aldrig!" stormede Alf, og greb atter efter Dolken.

Da traadte Fabritius imellem, bedende: „Tilgiv den Ubesindige. Hans Hierte er bedre end hans Tro. Han har, trods vor Meningsforskiel, vovet sit Liv for mig mod de Biskoppelige. Lad ham drage i Fred. Hele hans Væsen siger mig, at han snart vil skifte Tro, og da kan han endnu vorde et dygtigt Redskab for Guds hellige Sag. Lad ham drage i Fred. For min Skyld!"

„Ei, saa lad ham marschere!" raabte Høvedsmanden utaalmodig og gik til Drikkebordet.

„Guds Løn!" sagde Alf bevæget, og trykte Fabritius's Haand mod sit Bryst. „Herren lade sit Ansigt lyse over Dig!" sagde Fabritius, idet han velsignende lagde sin Haand paa Ynglingens Hoved: „paa det vi engang kunne gienſee hinanden med Glæde!"

„I siger dette med saadan høi Fortrøstning, Herre, raabte Alf studsende: som om Vildfarelsen maatte være paa vor Side. Jeg troer det vist og fast, den

er paa Eders. For Himlens Skyld, hvem af os To har da Ret i denne onde Strid?" — „Siger ikke selve Din Tvivl Dig det, min Søn, svarte Fabritius mildt: saa stryg Din Tro paa Din Fornufts og Dit ærlige Hiertes Prøvesteen, søg Sandheden med Flid, og Du vil finde den."

„Nei, nei! raabte Alf i vilden Sielekamp: Den Guddomsaand, som taler ud af vore Seere, kan ei bedrage. Den lede Tvivl var mig indblæst af Satan selv. Men ud jeg river den og kaster den fra mig, som jeg, ifølge Herrens Bud, skal gisre ved det Øie, der forarger mig. Her er jeg endnu inden Antichristens Grændser, og hans Magt fordunkler fiendtligt mine Blikke. Derfor afsted til Lysets nye Rige! Afsted til Zions høie Helligdom!" — Og som ude af sig selv styrtede Sværmeren ud, og kummerfuld saae den ærværdige Fabritius efter ham.

Alt vandrede Alf med stærke Skridt mod Staden, da raabte det bag ham, og den lette Skræder kom løbende efter ham. „Tag mig med, Landsmand, bad han. Jeg har min Afsked fra Doctoren og vilde gierne tilbage til Byen i godt Selskab." — „Hvor var I da, da Slagsmaalet derinde begyndte?" spurgte ham Alf. — „I Kakkelovnskrogen, Landsmand! bekiendte Skræderen leende: og da det blev Alvor mellem Hesserne og de Biskoppelige, krøb jeg endog saa under Kakkelovnen, at jeg ikke af begge Parter skulde ansees for en Vederpart og faae dobbelte Stryg."

„Skam Jer," sagde Alf foragteligt. — „Hvad er her at skammes ved!" sladrede Skræderen væk. „Hvermand hædre sit Haandværk. En Vaabensmed med Arme og Been, som de, den kiære Gud har begavet Eder med, maa hamre løs paa sine Fiender, som paa gammelt Jern, det er hans Skyldighed. Men en Pialt Skræder som jeg har Privilegium paa, at løbe sin Vei ved slige Æresfager, og jeg har ikke ifinde, ved utidig Tapperhed at berøve Lauget dets gamle Rettigheder."

„Men saa begriber jeg ikke, sagde Alf, hvad I med Eders Harehierte vil i Münster, hvor det vel nu maa gaae stormende og vaabenlydt til." — „Ei, paa mit Hoved kan Ingen krumme et Haar! triumpherede Skræderen. Jeg er jo en intim Ven af den anden Prophet i Staden. Naar man først har vendt lidt op og ned paa den gamle Orden, kan det ei feile, jeg jo maa vorde opløftet til høie Værdigheder i det nye Rige. Vel anviser min Planet mig ei udtrykkelig nogen Feltherrepost, men en Kantsler eller Skatmester trøster jeg mig til at forestille, saa godt som Nogen."

Alf slog en høi Latter op og sagde: „Dertil maatte Gud gjøre Eder i sin Vrede." — „Fordi jeg er en Skræder? spurgte Hiin fornærmet. Mener I da, det kommer ene an paa haarde Næver? Hvad har da vor store Prophet, Jan Bockhold fra Leyden, været andet end en Skræder? Og hvad kan der endnu blive af ham med Tiden. End er ikke alle Dages Aften kommen. Han har Genie for tyve, og da vi reiste om sammen som Komedianter, fordi det ikke

vilde ret fort med Haandværket, da skulde I have seet og hørt, hvorledes han spillede Keisere og Konger! Giv ham Verden, og han skal regiere den, saa det har Skik." — „En Gøgler kaaret til, at drive Aandens Værk udi min Fødeby!" sukkede Alf med dybe Betænkninger, og i det samme vandrede de ind af Porten.

I Staden var man i fuld Virksomhed. Murene bleve istandsatte, Gravene giordes dybere, nye Skandser og Belværker opførtes. Mænd af hver Stand og Alder arbeidede rastløst og ufortrødent, liig Dagleiere, Qvinder og Børn gik tilhaande, og man saae tydeligt paa den Lyst og Kiærlighed, hvormed Alting skete her, at det var den frigiste Begeistring, som drev Værket.

„Ikke sandt, Landsmand? raabte Skræderen, idet han lystig slog Alf paa Skulderen: Bispen kan bide mangen Tand itu paa vore Mure, før han æder os op."

„Hvad betyder det?" spurgte Alf, uden at høre Praleriet, og pegede paa to store Steentavler, fulde af Bogstaver og hængende paa Porten.

Det er vor store Prophet, Mathæus's Bud, svarte Skræderen ærbødig: for at holde Folket i Herrens Tugt, har han ladet dem hugge i Steen og saaledes ophænge paa alle Stadens Porte, paa det Enhver kan rette sig derefter.

Da lød i Staden en Mængde Trommers Hvirvelarm, og den gale Pøbel besvarte det krigerske Kald med et vildt og hvinende Skrig. — „Propheten sammenkalder Folket," sagde Skræderen, dragende Alf

med sig. „Kom, vi maae høre, hvad de have at sige os. Vi høre nu ogsaa til Almeenheden og kunne give vor Skilling i Lauget med, saa godt som alle de Andre."

De ilte til Torvet, hvorpaa Menneskehavet, som bevæget af den vildeste Storm, tordnende og brusende bølgede op og ned. Om Lambertuskirken var Brimlen tættest, og væbnet med Spær og Bøsser og Morgenstierner syntes Massen her at danne en stor Kreds, hvorfra man nu og da hørte en enkelt Stemme lyde gjennem Larmen.

Alf svang sig op paa en Afviser og skuede hen mod Kredsens Midtpunkt. — „Hvad seer I?" raabte Skræderen nysgierrig op til ham. — „En stærk Mand, svarte Alf, ifort en grov uldden Kappe. Neppe kan jeg see hans Ansigt, saa forviltret er hans Skiæg og Hovedhaar. Han svinger et svært Spyd mod en velklædt Borgermand, der knæler for ham." — „Det er vor store Matthæus." raabte Skræderen.

Samme Øieblik strømmede en ny Folkeskare til o rev Alf ned af Hiørnestenen. Skræderen klamrede sig fast til ham, for ei at vorde nedrendt, og knurrede: „det er dog ilde, at man for Folket ei kan komme til at see, hvad Folket foretager sig udi sin Dommerhøihed."

„Gud være lovet, saa finder jeg dog en Bekiendt!" jamrede en bleg, blond Borgerpige, og greb med sine skiælvende Hænder Skræderens: „Har I et menneskeligt Hierte, saa hielp os ud af denne store Nød. I gielder jo meget hos Jan Bockhold, Propheten, beed ham dog om Naade for min arme Onkel!" — „For

Eders Onkel, Jomfru Clara? spurgte Denne stud-sende: Hvad Ondt er der da hændet den vakkre Mester Teutlinger?"

„Teutlinger? Vaabensmeden Hubert Teutlinger? raabte Alf bevæget: Min gamle, værdige Mester? Hvad er hændet ham?" — „Ak, de have slæbt ham for Retten, klagede Pigen grædende. Han skal have spottet Propheterne." — „Det var en slem Omstæn-dighed, meente Skræderen, og af en Forbon var her kun lidet at haabe." — „Dog maa I forsøge hvad I kan, sagde Alf, for den vakkre Mands og dette kiære Barns Skyld."

Da faldt et Skud midt i Kredsen, og et tusind-stemmigt Folkeskrig fulgte derpaa, ligt et græseligt Ekko. „Gud! hvad var det?" raabte Pigen forfær-det. „Jeg frygter, min Forbon kommer for silde," sagde Skræderen betænkelig. Da aabnedes Kredsen, og med sørgelig Taushed bare nogle Borgere den Ret-tede langsomt frem paa deres Hellebarder. Udaf en Spydwunde i Siden, udaf det rygende Skudsaar i Brystet strømte Blodet, og dog var den Ulykkelige ikke død, men aandede endnu under navnløse Smer-ter, og løftede Øinene klagende mod Himlen. „Ei engang at kunne dø, stønnede han: Du straffer min Daarskab haardt, o Gud!"

„Giv Dig tilfreds, Ulykkelige!" raabte den græs-selige Prophet, der var fulgt efter: „Himlen har aabenbaret mig, at Din Dødsstund endnu ei er kom-men. Gud har besluttet, at vise Dig Naade. Brin-ger ham hiem, at han kan vorde pleiet, thi Herren vil ikke Synderens Død, men at han skal omvende sig

og leve." — „Bring mig hurtig bort, bad den Døende: Disse Bibelsprog sønderskiære mit Hierte, thi af denne Mund synes de mig Gudsbespottelser." — De bare ham hiem. Rystet fulgte Alf, under tusind Taarer den arme Clara, der underveis forgiæves søgte at stille det strømmende Blod.

I Døren modtog en underdeilig Pige Sørgetoget. Om det ædle, blomstrende Ansigt svømmede de sorte Lokkers rige Fylde, de sorte Øines Ild trængte dybt i Sielen; den høie Pande, den fiintbøiede Næse, den ranke majestætiske Vext, gave hele Skikkelsen noget Kongeligt, som ei den simple Borgerdragt, ved den nye Læres Strenghed bersvet hvert et Smykke, formaaede at mørkne. Nu gienkiendte hun med Forfærdelse sin ulykkelige Onkel og vred de hvide Hænder, klare Taarer rullede ned fra hendes Øine, der med bitter Klage hævede sig mod Himlen, og selv forskiønnet ved sin Smerte stod hun der, en grædende Madonna. Og den stille, fordringsløse Clara fordunkledes gandske af den herlige Skikkelse, som Alf betragtede med studsende, ja med andægtigt Blik. „For Himlens Skyld, hvad er hændet her?" jamrede hun, ledsagende Bærerne, der lagde den Lidende paa en Seng.

„Han har drevet Spot med vore hellige Propheters Sendelse, svarte En: Seeren Matthæus har rettet ham for Menighedens Aasyn." — „Gud naade hans arme Siel!" mumlede Folket udenfor og adspredtes. Snart var Alf ene med begge Pigerne og den Døende.

„Hvor kunde dog Aanden forlade Jer saa gandske, at I kunde synde saa grovelig?" klagede den skiønne

Pige, der med den stillesukkende Clara forbandt hans Vunder. — „Tie, Du Taabe!" skiændte den gamle Mester med sin sidste Kraft. „Vel har Aanden forladt mig, men kun de Ridingers diævelske Løgnaand, som jeg har i mit Vanvid holdt for Guds Propheter. Med mit rindende Blod flyer Bedraget, der maaskee koster mig min Salighed, og med Gysen erkiender jeg, hvorlunde min ulykkelige Fødeby, forført af snedige Bedragere, imødehaster sin Fordærvelse for Tid og Evighed." — „Gud, han spotter alt paany!" hulkede Pigen. „Vi ere ei allene, Farbroer," erindrede Clara mildtbedende.

Da oplostede Teutlinger det matte Blik og saae paa Ynglingen, og da han kiendte ham igien, bevægede hans qvalfordreiede Mund sig til et sagte Smiil. „Seer jeg ret, sagde han svagt: saa er det en gammel, god Bekiendt, af hvem jeg Intet har at frygte. Eller, skulde jeg feile — er J ei min vakkre Lærling Alf Kippenbrock?" — „Truffet, min værdige Mester," sagde Alf, treen til ham, greb hans Haand, og hans Taarer flode mildt.

„Det er Guds Finger!" raabte Teutlingen, og en svag Flamme lyste i hans Blik: „Disse Piger ere fader- og moderløse; deres sidste Forsvar gaaer med mig i Graven. Den Tanke, at jeg skal lade deres uerfarne Ungdom værneløs tilbage i denne Mordergrube, vil forbittre mig Døden. J var altid et godt og dygtigt Menneske, Kippenbrock. Saa lov da Eders døende Læremester med Haand og Mund, at J efter Eders bedste Evne vil beskierme og bevare de stakkels Børn."

Mildt saae Alf paa Pigerne. Den Sortlokkede kastede et Ildblik paa ham, men Clara saae mod Jorden. Ynglingens Hierte slog høit. Rask trykte han Teutlingers kolde Høire og raabte: „Jeg lover Eder det.“ — „Guds Lon!“ rallede Oldingen, hans Hoved sank tilbage, og det sønderrevne Bryst arbeidede i Dødsens Kamp. Da slog han endnu engang Øinene høit op. „Ja, raabte han stærk og freidig: ja, Du har tilgivet Jordesønnen hans Vildfarelse! Jeg seer Din Klarhed!“ Og dermed døde han.

„Herre, gak ei i Rette med ham!“ bad Sværmersken med from Iver. „Min anden Fader!“ raabte Clara mildtgrædende, bøiede sig ned mod den Døde og kyssede med Ømhed hans blege Læber. — „Nei,“ raabte Alf med vred Røst: „Denne Dom fældedes og fuldbyrdedes ei efter Din Villie, Du Raadens Aand!“

Næste Dag besøgte Alf sin Fætter Gerhard Kippenbrock. Den gode gamle Mand, af Haandtering en dygtig Slagter, var ved Omvæltningen af alle bestaaende Former bleven giort til anden Borgemester i den keiserlige Friistad Münster, uden at vide, hvorledes det egentlig var tilgaaet. I sin sorte Embedsdragt med Kniplingskraven og den gyldne Hæderskiæde skred han den Kommende imøde med megen Værdighed, og forestillede ham for en stor, muskuløs og mager Mand, der sad ved Bordet i lignende Ornat

og stirrede hen for sig med halvudslukte Øine, hvori der spillede et stille Vanvid.

„Du har her strax den bedste Leilighed til, at anbefale Dig vor første Borgemester, Broder Bernd Knipperdolling," sagde den gamle Kippenbrock til Ynglingen, og Alf bøiede sig dybt for den underlige Mand, fremstammende nogle Talemaader.

Knipperdolling prøvede ham med et stikkende Blik, og sagde derpaa huult: „Et veldannet Aandens Redskab! Din Fætter, min Broder? Han kan vorde Foged i Zion." — „Gud bevare mig, strenge Herr Borgemester, protesterede Alf: Jeg forstaaer slet Intet af saadant Embeds Pligter, og vilde sikkert ingen Ære gjøre Eders ufortiente Naade." — „Hvo Aanden har, erklærte Knipperdolling, behøver ingen jordisk Videnskab." — „Tilmed fængsler mig en hellig Pligt," raabte Ynglingen ængstelig, grunende for det tilbudne Embeds Byrde: „Jeg har lovet den ulykkelige Teutlinger i hans sidste Øieblikke, at antage mig hans forladte Broderdøttre. Det vil give mig nok at bestille, thi der arbeide sex Svende paa deres Værksted."

„Lad ham have sin Villie, bad den gamle Kippenbrock. Jeg kiender ham. Til at regiere Land og Folk duer han ei stort, men han er en dygtig Vaabensmed, som vi kan bruge nu, da al vor Lykke hviler paa vor Sværdod."

„Alt dødt?" spurgte Knipperdolling nu. — „Eders Tro er bleven min i Amsterdam, svarte Alf: men døbt er jeg ei endnu, thi det forekom mig bedst, at modtage det hellige Bad i min Fødestad."

„Vor Orator, Broder Rothmann, vil forberede Dig dertil," sagde Knipperdolling.

„Jeg haaber, denne Broder alt har lagt en god Grund," sagde en Mand i Præstekiole, med et klogt, kiækt, skarpttegnet Ansigt. „I disse Dage holder jeg stor Daab ved Aasloden og venter forinden Katechumenen i min Bopæl." — „Vi ville være Vidner ved det hellige Værk," sagde Knipperdolling med huldrigt Hovednik: „jeg og min Collega Kippenbrock."

Alf vilde fremstamme sin Tak, da reves Døren heftigt op, og en Yngling paa hans Alder treen trodsig ind. Hans Ansigt havde kunnet gielde for smukt, naar det ei havde været saa dødningblegt og dets Træk saa fordreiede. De store Øine, der ustadigen rullede omkring, det viltre purrede Haar, det grove uldne Dække, der neppe skiulte Legemets Nøgenhed, Alt dette gav Skikkelsen noget Forfærdeligt. Og alle Tilstedeværende stode ærbødigen op og bøiede sig dybt for Ynglingen, med Hænderne krydslagte paa Brystet.

„Saa taler Aanden giennem Eders Seeres Mund, skreg Denne med sælsomme Gebærder: Lader udraabe i alle Zions Gader, at Enhver skal bringe hvad han eier af Guld og Sølv og Kostbarheder, og lægge det for den store Prophet Matthæus's Fødder. Thi herefter være Ingen riig eller fattig i den Menighed, Herren har udkaaret sig, og Alt tilhøre Alle!" — „Amen!" raabte de Hørende, og et sagte Suk opsteg fra den rige Slagters Bryst.

„En ret Christen behøver ingen Lærdom, vedblev Seeren: Det indre Ord gielder meer end det ydre.

Alle Bøger, som Menneskenes frække Vid har skrevet, ere unyttige, naar de indeholde Lærdomme, der alt findes i den hellige Skrift, gudsbespottelige, hvis de modsige den. Derfor skal I bringe alle Bøger i Zion, Bibelen undtagen, paa Torvet udenfor Lambertus-kirken og opbrænde dem, et sødt Brændoffer for Herren." — „Amen!" lød det atter ydmygeligt fra alle Munde.

„Men den, der synder mod et af disse Bud, brøde Propheten med vilde Blikke: han er skyldig at dø!" — „Amen!" svarte Choret skiælvende, og stolt skred Seeren ud af Døren.

„Hvem var det?" spurgte Alf sin Fætter. — „Jan Bockhold, vor anden Prophet, svarte Denne modfalden: Vor store Matthæus's høire Haand." — „Alle Bøger!" sukkede Orator Rothmann." — „Alt Guld og Sølv!" sukkede den ærlige Kippenbrock efter ham, og uvilkaarligt foer hans Haand mod Øret, som om han vilde kløe sig derbagved, men han mindedes strax, at denne Bevægelse ikke vel passede sig for den nye Borgemester, og lod Haanden hastigt synke ned igien.

„Herren vil det, og hans Tienere sømmer det at lyde, sagde Knipperdolling til Kippenbrock. Lad Prophetens Bud udraabe, min Broder. Jeg har endnu meget at giøre med Fortegnelsen over de Undvegnes Eiendom, som er hiemfalden til Menigheden."

Han gik. Ham fulgte Rothmann. „Alt Guld og Sølv!" klagede den gamle Kippenbrock endnu engang, og stavede bagefter. — „Gud tilgive mig, hvis denne Følelse er syndig, raabte Alf, da han

saae sig allene: men disse Propheter forekomme mig forfærdelige, og aldrig vil mit Hierte fatte Fortrøstning til dem!"

Nogle Dage henrandt, hvori Alf, uden at bekymre sig om Byens Larm, ufortrøden arbeidede i den afdøde Teutlingers Værksted. Han opildnedes ved Tanken om, at virke for den skiønne fortlokkede Elisa, og skiøndt han ei formaaede, at afvinge den stolte Pige noget Tegn paa lige Følelse, saa vare dog de milde Blikke, hun skienkede ham nu og da, tilstrækkelige til, at nære Elskovsluen i hans Hierte, og den arme Clara, hvis Øie ikke vovede sig til ham, uden naar hun troede sig ubemærket, blev gandske overseet, som det da gierne pleier at gaae den blye Viol ved Siden af den kongelige Rose.

En Dag kaldte Trommens vilde Larm atter Alle, som kunde bære Vaaben, hen paa Torvet. Alf og hans Svende rustede sig strax og stode Alle der i blanke Pantsere, med Stormhuer paa, velvæbnede med Sværd og Hellebarder. Da traadte begge Teutlingers Broderdøttre ind i Værkstedet.

„I drager i Striden, Kippenbrock?" spurgte Elisa, med huldsalig Mildhed trykkende hans Haand for første Gang, mens Clara stille og bedrøvet blev staaende ved Døren. — „Og med ret freidigt Mod, dyrebare Jomfru, sagde Alf med Ømhed: naar Eders gode Ønsker ledsage den nye Krigsmand paa hans første Tog." — „I gaaer i Kamp for Ordet!" raabte

Elisa begeistret: „Aanden er med Jer, I maa seire!" — „Skaan Eders Liv!" hviskede den blye Clara neppe hørligt, og Alf ilte bort med Svendene.

Paa Samlingspladsen udenfor Lambertuskirken vrimlede det alt af Münsters Indvaanere, der vare komne at fuldbyrde Propherens Bud. Her blussede et stort Baal mod Himlen, der fortærede Stadens arme Bøger, hist modtoge to af den store Matthæus's Diakoner Münsters ædle Stene og Metaller. Tvende Spaaqvinder, velbekiendte med Byens Klenodier, havde Opsigt hermed og anklagede Enhver, der vilde dølge Noget, og mange Taareperler af skionne Øine beduggede ilsn de kostelige Smykker, der offredes Aanden.

Imidlertid havde Giendsbernes Vaabenmagt samlet og opstillet sig, og nu kom Matthæus i sin mørkuldne Kappe, med Spydet i Haanden, hvorved den ulykkelige Trutlingers Blod endnu klæbede, i bister Vrede, med Fraad om den tænderskiærende Mund. Paa hans Vink sluttede de Bevæbnede en Kreds om ham.

„Antichristens eenbaarne Søn, brølte han: den forrykte Klerk, der engang tyranniseerte over Eder, I frie Borgere i denne Stad, Biskoppen mener jeg, rykker med sine Leiesvende frem mod vore Mure. Alt har han afstukket sine Leire trindtom Staden, og lade vi ham Tid til at fuldende de Forskandsninger, han har begyndt, saa betvinge de Feige, som ei tør vove sig mod os, Mand mod Mand, os tilsidst ved Hunger. Derfor siger Aanden: Op Matthæus, giord Dit Sværd om Dine Lænder, tag med Dig femhundred Mand af Menigheden, drag ud og tilintetgiør

de Ugudelige, thi paa denne Dag vil jeg give dem i Din Haand. Velan da, mine Brødre! Den, der mener det trofast med vor gode Sag, han træde frem af Menigheden, Herren har udkaaret ham til Ordets Kæmpe og hans Arm skal sprede Fienden ad, som Vinden Avner. Amen."

Under denne Tale havde Alf en tung Kamp med sig selv. Gierne havde han maalt sig engang med de Biskoppelige, som han forfulgte med fanatisk Had, men dog havde han en afgiort Afsky for Propheten, han skulde fægte under. Endelig bestemtes han af den Tanke, hvor huldt den hiemvendende Seierherre kunde haabe at vorde modtagen af den skiønne Elisa, og da Prophetens Amen lød, treen han kiæk ind i Kredsen. Ham fulgte hans Svende, disse hele Smedegildet. De øvrige Jernarbeidere sluttede sig til dem, Slagterne fulgte efter, Exemplet virkede videre, og snart stod de Femhundrede i Kredsen, kampberedte.

„Du var den Første, som treen frem, sagde Matthæus til Alf: derfor være Du ogsaa den Første i Hæren efter mig, og føre den an som min Feltoverste." — Og fyrigt sluttede Orator Rothmann Ynglingen i sine Arme og raabte: „Vel skulde Du idag have været optaget i vort Samfund ved det hellige Bad, men drag hen til det vigtigere Hverv, Herren kalder Dig til. Og skulde Du end segne i Striden for Guds Sag, saa vinder Du derved Bloddaaben, der endnu er kraftigere til Syndernes Forladelse."

„Kom, hellig Aand, o Herre Gud!" anstemte nu Matthæus, og hele Folkemassen faldt brølende ind, og svingende Spæret, med ubedækket Hoved,

uden Pantser, drog Propheten, sjungende med kraftig Stemme, ud af Porten. Ham fulgte Alf med de qvædende Skarer. Strax udenfor Staden mødte dem en Deel af den fiendtlige Hær, der vilde gjøre et Forsøg paa at overrumple den. De Biskoppelige studsede ikke lidet, da de vinede saa stærk en Hob, der forekom dem særdeles velvæbnet formedelst de pantserklædte Vaabensmede i de første Geleder.

„Nu bede vi den hellig Aand!" begyndte Matthæus paany den brølende Sang, og Hæren istemte den freidig. Sjungende styrtede Propheten sig med Spæret ind i de fiendtlige Rækker. Ved hans Side fægtede Alf, som, meer end tro sin overtagne Pligt, gjorde sig til et Skiold for Propheten, og opfangede alle de Slag, der gjaldt Dennes halvnøgne Legeme. Qvædende fulgte Skarerne dem med de Sværmendes Fyrighed. De geistlige Leiesvende vege for det rasende Angreb og flyede snart med vingede Fied tilbage til Leiren.

„Aanden har bønhørt os, Brødre! skreg Matthæus: Lader os nu jage Dyret med de syv Hoveder op af dets Hule, lader os styrte Babylon af den gyldne Sadel, saa begge kunne falde i den rygende Svovlpøl! Frem, frem, frem!" Med dette Raab løb Propheten efter Klerkemilitsen. „Frem, frem, frem!" brølte han uophørligt, og hans Spyd dryppede af de Feiges Blod. „Frem, frem, frem!" sang Hæren, der fulgte ham i Stormskridt, og nu stode Seierherrerne for Leirforskandsningerne, bag hvilke det vrimlede af Bevæbnede.

„Seier eller Død!" raabte Alf, hvis Kamplyst selve Kampen først ret havde tændt, og stormede op mod Volden, og snart stod han deroppe, og hans Hellebarde blev en Dødslee for de Biskoppelige. Uden Ophør ansporet af Matthæus, fulgte Skaren efter, Forsvarerne tilbagedreves og Giendøberne trængte ind i Leiren, lige derhen, hvor Høistiftets Banner vaiede fra et rigtsmykket Telt.

„Det er Antichristens Hule!" skreg Matthæus, og stormede ind i Teltet, medens Alf drev Fienderne gandske ud af Leiren. Da dette var giort, og han vendte tilbage, hørte han et ynkeligt Jammerskrig i det biskoppelige Telt. Han styrtede ind, og saae den græsselige Prophet rasende uden Forbarmelse blandt den flygtede Biskops værgeløse Tienere. Alt laae adskillige Liig paa Jorden, og et Par smukke Drenge, Bispens Pager, knælte just for Uhyret med lukkede Øine, for at modtage Dødsstødet.

Men kraftig greb Alf det opløftede Spyd. „Du har valgt mig til Hærfører, Broder Matthæus, sagde han alvorlig: saa tør jeg da ei taale, at Du giver mine Krigere et slet Exempel ved at myrde værgeløse Drenge, som vi bedre kunne tage fangne, for at bevare dem som Gidsler og redde deres Siele for Himlen ved Daabens Bad. Tilmed har vi intet Øieblik at tabe. De Undvegne have bragt Larmen til de andre Leire, og nye Skarer trænge frem. Lad os skynde os tilbage til Münster, at bringe Byttet i Sikkerhed."

„Du har Ret, Broder!" raabte Propheten, slagen af Ynglingens Kiækhed: „Du forstaaer Dig paa Krigen. Vi ville tilbage. Lad vore Folk sammen-

kalde. Men denne unge Drengeyngel ville vi tage med, og Du skal indestaae mig for dem med Dit Hoved. Imorgen vil jeg selv døbe dem for alt Folkets Ansigt."

Trommerne sammenkaldte de plyndrende Giendøbere. Med rigt Bytte vendte Hæren tilbage til Staden, og Biskoppens Skarer, der ilte det angrebne Qvarteer af Leiren til Hielp, kom netop tidsnok for at see de Sidste marschere ind af Porten.

En talløs Folkemasse imødejublede de tilbagevendende Seierherrer. Med Seeren Jan Bockhold i Spidsen, i hvide Høitidsklæder, med grønne Qviste i Hænderne, sang Stadens Møer dem et høit og frydefuldt Hosianna. Det giorde den fyrige Alf ubeskrivelig vel, at vorde priist saaledes af saa skiønne Læber. Men da han tænkte paa, at denne Lovsang gialdt en Matthæus saa vel som ham, afløste en stille Ærgrelse Glæden over den smigrede Forfængelighed, og mørk skred han frem i Spidsen for sine Skarer. Nu standsede man paa Torvepladsen. Byttet blev som Fælledsgods bevaret i Lambertuskirken, Pagerne bleve overantvordede Orator Rothmann til Underviisning, Krigerne roste og hiemsendtes, og det skumrede alt, da Alf med Resten af sine Svende — de Tre vare faldne i Kampen — vandrede til det teutlingerske Huus.

Med et fortryllende Smiil treen den skiønne Elisa ham imøde i Døren, raabte: Velkommen fra Kamp og Seier, Du Aandens tappre Kriger! og udbredte sine Arme mod Ynglingen.

„Dyrebare Jomfru!" stammede han, salig overrasket ved den anden sødere Triumph, han feirede her saa pludseligt, og trykte den huldе Pige fast mod sit Pantser, og trods den umagelige Stormhue søgte og fandt deres Læber hinanden og brændte paa hinanden med Fanatismens og Sandselighedens Dobbeltild, som Begge i deres Forblindelse holdt for ægte Elskovs Lue.

Ud treen i samme Øieblik af Stuedøren en liden, tør, gulbrunn Mand, indhyllet i en sort og sønderrevet Kappe. Med venligt Griin skelede han paa Parret, og raabte derpaa, udstrækkende den magre Dødningehaand mod Alf, hæsthylende: „Dig har jeg seet i Drømme inat, min Broder, stridende og seirende for Herrens Sag, og see, mit Syn har ikke løiet, og Gud har fuldbragt store Ting ved Dig, sin Tiener. Vær derfor glad og veltilmode, thi Aanden har udkaaret Dig til større Ting endnu, og dens Navn skal vorde forherliget ved Dig i Zion."

Med latterlig Majestæt skred det lille Uhyre ud af Huset. Alf saae efter ham, foer med Haanden over Panden, og sagde: „Mangengang bliver jeg dog i min gode Fødeby tilmode, som om jeg var sluppen ind i en rummelig Daarekiste. Hvem var den sælsomme Mand?"

„Johannes Tuiskoschirer, svarte Elise i tilrettevisende Tone: En forarmet Guldsmed, men en stor Mand, siden Aanden er kommen over ham. Alt ofte har han opbygget Menigheden ved høie Taler og guddommelige Forudsigelser, og næst vor store Matthæus og Johannes er han for Tiden den største Prophet i

Münster." — „Gode Gud! hvilken Mængde Profeter!" sukkede Alf, medens Elisa førte ham ind i Stuen.

Bag det festligsmykkede Bord sad den blonde Clara. Opløste flød de bleggule Lokker ned paa den hvide Kiole. Paa den høire Arm hvilte det blege smertefulde Ansigt og fra de blaae Øine randt klare Taarer paa den hvide Barm.

„Og I byder mig ei velkommen, kiære Clara!" spurgte Alf den Trøstesløse mildt: „og feirer vor Seier med saa bittre Taarer?" — Med veemodig Klage opløftede Clara sit Blik: „Vredes ikke paa mig, kiære Alf, bad hun i blide Toner: Hver Blodsdraabe, der flyder i disse usalige Meningskampe, falder giftig paa mit Hierte. Endnu kan jeg ei glemme min arme Farbroer. Ogsaa han faldt jo som et Offer for den nye Tro, hvorom jeg endnu ei veed, hvad enten den er en sand Gudstieneste, eller et diævelsk Afgudsoffer."

„Forlad den Daare! raabte Elisa, rækkende Alf det fulde Bæger: Hendes Aand er endnu ikke gienfødt til Lyset. Endnu formaaer den ei, at offre hver en Følelse, ja selv den helligste, med Glæde paa Guds Alter."

„Gud bevare mig for denne Glæde!" sukkede Clara sagte, og med varmt og fyrigt Haandtryk drog Elisa Ynglingen ned hos sig paa Canapeen. Hans Medstridere satte sig ligeoverfor det skionne Par, og Maaltidet begyndte. Under den søde Fortælling om den tilfægtede Seier og den skionne Elisas endnu sødere Lovtaler, gled den gamle Teutlingers ædle Rhinsk-

viin hurtigt over Tungen og udslettede lidt efter lidt alle de Betænkeligheder, der endnu fra Tid til anden vilde paatrænge sig Alfs Hoved og Hierte. Høiere flammede Rødmen paa hans og Elisas Blomsterkinder, raskere og varmere mødtes deres Blikke. Svendene, som, afviste af den høimodige Clara, kun havde Bægrene at holde sig ved, laae snart under for den mægtige Bachus, og søgte tumlende deres Senge. Men Alf og Elisa bleve roligt siddende, og sladrede og kysedes og spøgte, som om de vare det eneste Par i hele Verden. Giennem Taarer kastede Clara nu og da et stiaalet Blik hen paa de Salige. Kun stundom sneg sig et halvqvalt Suk fra hendes Bryst, og da foer hun med Haanden til sit Hierte, som om hun her følte en pludselig Smerte. — Alt lød den anden Time efter Midnat fra Lambertustaarnet. Endnu sad Parret Arm i Arm ved Bordet, og den Ene saae paa den Anden med hede, elskovsfulde Øine. Da stod omsider Clara op, tog et af de dybtnedbrændte Lys af Bordet, og spurgte med konstlet Rolighed: „Det er silde, nu gaaer jeg tilsengs. Gaaer Du ei med, min Søster?"

Hun fik intet Svar, thi Elisas Læber, der just hang fast ved Alfs, havde ingen Tid dertil. — „O Gud!" sukkede den arme Pige sagte, og sneg sig sørgmodig til sit eensomme Sovekammer.

Morgensolen fandt det skiønne Par indslumret paa Canapeen, Bryst mod Bryst, Læbe mod Læbe.

Erindringens sødeste Smiil spillede om de mildt aabnede Læber og Hierterne sloge mat og svagt. Da vaktes Ynglingen af en urolig Larm paa Gaden. Længe sad han der ubevægelig, hensunken i Beskuelsen af den slumrende Skionhed, der saa gandske . .. bleven hans. Endelig vakte han hende med et Kys. „Kiære Alf!" hviskede hun omt, og slyngede de hvide Arme om hans Hals, og trykte ham fast til sig.

Samme Øieblik traen Clara, ogsaa vakt ved Gadelarmen, ud af sit Kammer, saae denne Gruppe, slog Hænderne for Ansigtet og forsvandt med et Ak, som Skræk og Smerte afpressede hende.

„Det var min Søster!" raabte Elisa, springende op, og strygende de mørke Lokker fra sin Pande. — „Vær Du ubekymret, mit dyrebare Liv!" bad Alf i søde Smigertoner: „strax efter min Daab skal Broder Rothmann signe vor Pagt, og den Svaghed, hvortil Selvforglemmelse har ledt os, vil finde en naadig Dommer i den milde Aand, som hersker over Zion."

„Det vil jeg sige Taaben! raabte Elisa heftig: at hun ei tiere skal krænke mig med sin kolde, utaalelige Taushed, hendes sædvanlige Vaaben, naar vi ikke ere enige. Lad hende dadle og misunde mig, men hun skal agte mig, endog i min Forvildelse!" — Hun ilte ind i Sovekammeret, men Alf stod op, for at begive sig til sit Dagværk. I Døren mødte han Skræderen, sin Reisefælle.

„Hvad har jeg spaaet?" spurgte denne ham, idet han uden Omstændigheder satte sig ved Bordet, der endnu stod dækket fra iaftes. „Hvad har jeg spaaet?"

spurgte han igien, og skiar sig et anseeligt Stykke af en Skinke, som smilte ham imøde. Derpaa tømte han et halvfuldt Bæger og spurgte trediegang: „Hvad har jeg spaaet?"

„Det veed Satan! raabte Alf utaalmodig: der spaaes saameget her i Münster, at mit Hoved løber rundt derved." — „Jeg har forudsagt det, sagde Skræderen med Pathos, at min elskede Ven og Broder, Seeren Jan Bockhold, engang vilde komme til at foreſtille en stor Person i Verden. I vilde ikke ret tro det, fordi I, stolt af Eders grove Næver, i ingen Henseende vilde anse en Skræder for et fuldkomment Menneske. Derfor er nu en Skræder bleven Eders høieſte Overhoved og uindskrænket Herre over Eders Liv og Død."

„I har styrtet Bægeret for hastig i Jer, svarte Alf i Vrede: og nu er I drukken og fordærver mig den ædle Morgenstund med Eders taabelige Eventyr!"

„Det er som jeg siger, mumlede Skræderen, tyggende raskvæk: om I end blev gal og desperat derover. Hør blot, hvor forunderligt Alt har føiet sig. I Morgendæmringen havde Propheten Matthæus sammenkaldt Menigheden paa Torvet. Formodentlig har I sovet det bort. Her erklærede han, han vilde udmarschere med en Haandfuld Folk, som Gideon, og slaae de Ugudeliges Hær. Blot tredive Mand udsøgte han af Folket, og med dem drog han ud mod Biskoppens Leir. Men hvad enten han nu ikke har spurgt Aanden ret, eller Aanden ikke har svaret ham ret — nok er det — de Ugudeliges Hær blev ikke slagen, men den gode Gideon selv med sine tredive

Mand. Ikke een Eneste slap levende derfra, og da jeg endelig ogsaa indfandt mig paa Torvet, lød mig et ynkeligt Jammerhyl imøde. Folket raste, fordi det havde mistet sin Regent paa saadan skiændig Maade, og nogle grønne Lapse meente hist og her, den store Matthæus maatte dog vel ikke have været saa gandske vis i sin Sag. Men da fremtraadte den endnu langt større Jan Bockhold, og talte til Menigheden. Gud, hvor den Mand har hufvalet, trøstet, opløftet Gemytterne! — Han havde ogsaa for længe siden forudvidst Matthæus's Død, og seet i Aanden, at han, en anden Makkabæus, maatte falde, fægtende for sit Folk. Deraf saae vi da strax, at Alting havde sin Rigtighed, og at det slet ikke kunde være anderledes, og gave os tilfreds. Men ham udraabte vi strax paa Torvet til vor øverste Regent, og alt kommanderer han, saa det er en Lyst, endnu langt barskere og vildere, end hans Formand Matthæus. Hans Livsprog er dette: Det Høie skal fornedres, det Lave skal ophøies! Derfor skal vi ogsaa sløife Kirkerne, fordi de ere de høieste Bygninger i Staden. Det vil falde lidt kiedeligt, og vi bruge ogsaa stærke Arme til Murenes Forsvar. For det første ville vi da blot plyndre Templerne en Smule, til deres Dødstime slaaer."

„Ogsaa Kirkerne forstyrrede! sukkede Alf: Maa ogsaa det skee? forfærdeligt!"

Da opstod udenfor en vild Allarm. Begge iilte til Vinduet. Larmende og skrigende løb Pøbelhoben forbi. Den fulgte en nogen Mand, der, som drevet af en Dæmon, kom springende, og under sælsomme

Legemsfordreielser uophørligt brølte med fraadhvide Læber: Zions Konge kommer! Saaledes styrtede han forbi. Zions Konge kommer! skreg den efterstrømmende Pøbel, og med Gru fiernede Alf sig fra Vinduet.

„Hvo var den Vanvittige?" spurgte han Skræderen efter en Pause. — „Kiendte I ham da ikke?" spurgte Denne igien. „Det var jo vor øverste Prophet, Jan Bockhold selv. Aanden var kommen over ham. Jeg maa dog gaae efter ham og see, hvad han videre har ifinde."

Han gik. Men Alf sagde ved sig selv med bange Tvivl: „Og Münster skal regieres af sligt et Overhoved? Det kan aldrig i Evighed ende godt!"

Dette Fanatismens sidste Provestykke syntes dog den gode Alf lidt for stærkt. Han begyndte ilsn at væmmes ved de uophørlige Formaninger, Aabenbaringer og Spaadomme, hvorved Folket holdtes i en rastløs Giæring, og fiyede de offentlige Forsamlinger, hvortil Folket hver Dag blev sammentrommet. Han levede blot for sit Værksted og sin Elisa, hvis vilde Ømhed beredte hans hede Ungdomsfandser en Himmel fuld af aldrig ahnet Salighed. Stille og taalmodig var Clara Vidne til Parrets Lykke, og blev hver Dag blegere og magrere.

Derved studsede dog den godmodige Alf, og da han engang fandt det stakkels Barn allene i Stuen,

satte han sig fortrolig hos hende, og spurgte mildt, gribende hendes Haand: „Siig mig dog, hvad der fattes Dig, min gode Søster?“ — „Ak, kald mig ikke saa, Kippenbrock!“ sagde Clara bedrøvet og drog sin Haand tilbage. — „Og hvorfor ikke? raabte Alf studsende: Tør jeg ei kalde Dig Søster, som Din Broder i Troen og Elisas Fæstemand?“

Da fæstede Pigen det sorgmørke Blik paa Spørgeren. „I slaaer ret haardt paa mit saarede Hierte, sagde hun: men I ahner ikke engang, at I gior det, og derfor vil jeg hiertelig gierne tilgive Eder.“

„Jeg forstaaer Dig ikke, sagde Alf: men jeg seer Dig altid sørgmodig, og det kan jeg ikke taale længere. Jeg føler mig saa lykkelig med Din Søster, at jeg gierne vilde vide Alle lykkelige trindtomkring mig. Fat derfor Tillid til mig, gode Pige, og modtag mit Ord, at jeg vil giøre Alt, hvad jeg formaaer, for at lindre Din Kummer.“

„Eder skal jeg fatte Tillid til? Eder?“ raabte Clara ude af sig selv, og vilde flye. — Men den stærke Yngling holdt hende fast i sine Arme. „Nei, sagde han, jeg slipper Dig ikke, kiære Clara, før Du har aabnet Dit Hierte for mig. Ved den evige Gud, jeg mener det godt med Dig.“ — „Ak!“ sukkede Clara, saae veemodig paa ham, og sank til hans Bryst.

Da gik Døren op, og den gruelige Tuiskoschirer treen ind, tæt indhyllet i sin sønderrevne Kappe. — „Jesus!“ skreg Clara, da hun saae ham, rev sig med Magt af Ynglingens Arme og flyede.

Smiskende saae Mandslingen efter hende, traadte derpaa høitideligt hen for Alf, og spurgte ham med hæs og hylende Røst: „Vilst Du vorde Konning i Zion, min Broder?" — „Jeg — Konge?" spurgte Alf, forundret i høieste Grad: „Hvorledes forstaaer jeg det?" — „Jeg spørger Dig, hylte Tuiskoschirer: om Du vilst vorde Konning i det nye Zion, som for hed Münster under Antichristen?" — „Det er et sælsomt Tilbud, svarte Alf leende: og at J giør mig det, tykkes mig endnu sælsommere."

„Kortsynede!" svarte Tuiskoschirer vredt: „vedst Du ei, at de Første skulle vorde de Sidste, og de Sidste de Første? Alle ere vi jo kun Leer i Skaberens Haand. Du skalst være Konge, det vil jeg giøre Dig til, fordi Du er en dygtig Krigshelt og en smuk Ungersvend derhos."

„Forskaan mig dog for Eders Narretale, bad Alf: Jan Bockhold vilde nok have meget at indvende mod min Thronbestigelse." — „Jan Bockhold, svarte hiin, er blot en Fiæder, som jeg med et Mundsveir kan drive, hvorhen jeg vil. Vel har han meent, at forkynde sig selv som Stadens nye Konge, men jeg har giennemskuet Seeren. Blod er hans Lyst, men Mod i hans Bryst er der ei, og en Mand behøve vi, der kan føre Regimentet med Kraft og Mildhed."

„Det er altsaa Dit fulde Alvor? spurgte Alf: saa maa jeg vel ogsaa svare alvorlig. Jeg føler mig ei skikket til, at regiere Folk og Land, og at overtage et Embed, jeg ei er voxen, derfor ville Gud bevare mig i Naade!" — „Daare! raabte Tuiskoschirer:

at herske er saa let som sødt!" — „Men tungt og bittert er det for en slet Regent engang at gisre Regnskab, svarte Alf: Nei, søg Dig en anden Konge!"

Da slog Tuiskoschirer den lasede Kappe tilside og fremviste en prægtig Kongekrone, konstigt formet af stint Guld, herligt straalende af Diamanter og Rubiner, Smaragder og Saphirer, og vendte og dreiede den hid og did i Sollyset, saa Alf maatte bortvende de blændede Øine.

„I denne Krone stikker al min Formue, sagde Tuiskoschirer pathetisk: Konstrig har jeg formet den i Nattens Stilhed, som et Offer for Aanden, at den dermed kunde krone Zions nye Konge. Blandt Tusinder har jeg udseet Dig dertil. Giv Dit Minde, og jeg skal sætte dette Klenodie paa Dit Hoved, saasandt Gud hielpe mig!"

Et Øieblik dvælede Ynglingens Blik paa Kronens Guld. Men pludseligt seirede hans bedre Selv. „Viig bort, Frister!" raabte han heftigt, stak med Magt Klenodiet under Propheters Kappe, og skiød ham ud af Døren. — „Du vil angre det!" hylte Seeren, og forsvandt.

„Tylvtherren Dilbeck vil tale med Jer!" meldte nogle Timer efter Læredrengen den arbeidende Alf. Studsende gik denne ind i Stuen, hvor den luftige Skræder gravitætisk skred ham imøde i sort, ærværdig Dommerdragt. — „Da jeg veed, at I tager Deel i min Lykke, agtbare Svend, snerrede den nye Tylvtherre paa utrolig fornem Viis, kunde jeg ikke undlade, i Person at underrette Eder om, hvad der er bleven mig til Deel ved Aandens Naade."

„Hvortil den Maske? raabte Alf fortrædelig: Affør Jer dog igien den Narredragt. Den passer ilde til Eders Ansigt." — „Respekt, min Ven!" formanede Dilbeck alvorlig: „Enhver Embedsdragt pryder sin Mand, og denne er jeg forpligtet til at bære, som en af de tolv Dommere over Israel." — „I? I er bleven Dommer? loe Alf: Gaae og søg Jer en anden Taabe, som troer den Løgn."

„I er og bliver den vantroe Thomas! raabte Dilbeck ærgerlig: Nu kommer jeg netop fra Torvet, siger jeg Jer, hvor Menigheden har indsat den nye Ret." — „Og Borgemesterne og Raadsherrerne, som hidtil har regieret os?" spurgte Alf. — „Afsatte, alle afsatte! svarte Dilbeck: Eders Fætter slagter igien sine Svin og Oxer egenhændig, og den gode Knipperdolling, der er en Lærd, og altsaa ei kan bruges til noget Retskaffent, har faaet Skarpretterembedet, at den arme Mand dog kan have Noget at leve af.

„For Himlens Skyld! raabte Alf: hvem har sat det i Værk?" — „Vor Overprophet, fortalte Skræderdommeren: Siden han, dreven af Aanden, løb giennem vore Gader i Naturens hellige Nøgenhed, talte han ikke et Ord, men tilkiendegav skriftlig: han maatte forblive stum i tre Dage. Da nu denne Tid var forløben, meddeelte han os Aandens nye Bud. Igaar nedlagde Raadet underdanigst sine Værdigheder, og idag er jeg bleven installeret med mine nye Colleger."

„Gud bevare min Smule Forstand!" raabte Alf. — „Stille, sagde Skræderen hemmelighedsfuld: det bliver bedre endnu. Jeg har hørt ymte om Alle-

haande. Vor Johannes er ei den Mand, der bliver staaende paa Halvveien. Nu maa jeg skilles fra Jer. Vi Tylvtherrer ere budne til Bryllup af Overpropheten. Han formæler sig idag med sin Formands, den store Matthæus's Enke. Farvel! Jeg forbliver Eder stedse bevaagen."

Tylvtherren gik. „Sandelig! raabte Alf ærgerlig: Vil denne Skrædersaand sætte slige Uslinger paa Münsters Dommerstole, da kunde jeg næsten angre, at have forsmaaet dets Kongekrone!"

Nogen Tid efter sad Alf Arm i Arm med sin Elisa; Clara sad ved Vinduet og spandt, og vædede Traaden med sine bittre Taarer. Da revses Døren op, og en Rytterssvend treen klirrende ind og raabte glad, bydende Alf sin Haand: „Hilsen med Gud, min kiære Skolekammerat! Kiender Du mig endnu?"

„Hans von der langen Strat!" raabte Alf, gladelig omfavnende sin Ungdoms Legebroder: „Velkommen i Münster!" — „Hans von der langen Strat? spurgte den skiønne Elisa med fiendtlig Studsen: hvorledes? Det kommer mig fore, som I hører til de Biskoppelige?"

„Rigtig, svarte Hans: Med Liv og Siel lige til iforgaars; da fik jeg ved en Kande Viin noget Udstaaende med min Vagtmester, og lagde ham Klingen over Issen for en Feils Skyld. Mit Liv er mig ikke ligegyldigt, derfor listede jeg mig i al Stilhed ud af Leiren, reed over til Eder, lod mig omdøbe af Eders

Herr Orator, og vil nu drage tilfelts mod mine gamle Vaabenbrødre." — „Naar blot vor Overprophet troer Jer værd at optages udi vor Menighed!" bemærkede Elisa bittert.

„Han har modtaget mig med aabne Arme, den ædle Skræder! svarte Hans. Jeg er bleven Høvedsmand ved det syvende Compagnie, og indqvarteret hos Borgemester, Skarpretter Knipperdolling, hvor der er Viin og Piger fuldtop." — Halvvred stod Elisa op og gik ud. Klara fulgte efter, og Vennerne bleve allene.

„Et Par smukke Piger! sagde Hans, seende efter dem med lystne Blikke: og Du Lykkens Barn er vel Pot og Pande hos dem Begge?" — „Jeg er den Ældstes Brudgom, svarte Alf alvorlig: og kiender min Pligt." — „En Giendøber! og saa streng?" saade Vildbassen leende: „Beil Du rask til Begge paa mit Ansvar. Vil Nogen tale Dig til derfor, kan Du trøstig beraabe Dig paa Overprophetens Exempel." — „Umuligt!" raabte Alf med Afsky. — „Som jeg siger, paastod Hiin: ægt Du kun rolig dem begge To."

„Du raser! sagde Alf i Vrede: Hvor skulde jeg saaledes synde imod Guds Bud!" — „Viis mig da et Sted i Bibelen, der forbyder Fleerkoneriet, sagde Hans: og hvad der ei er forbudet, det er tilladt! — De gamle Patriarker have befundet sig vel derved. Et saa smukt ungt Menneske, som Du, maa gjøre enhver ny Mode med, især naar den har saa behagelige Sider som denne."

„Overpropheten vil snart afskaffe den nye Mode, sagde Alf: Polygamie er jo i vore gamle Love strengt forbudet." — „Men jeg siger Dig jo, vedblev Hiin, det er netop ham, der har bragt den op. Han har for det samlede Folk holdt en vakker Forelæsning over den Pligt, at tage meer end een Hustru, og erklæret, at han, for at foregaae enhver Christen med et godt Exempel, selv vil anlægge et Harem." — „Men det gaaer jo dog aldrig i Evighed an!" meente Alf, hovedrystende.

„Hvad er umuligt for den prophetiske Skræder! raabte Hans. Adieu, min Broder, for denneſinde. Byd mig snart til Bryllup!" — Han stormede ud. Men Alf blev siddende som bedøvet. „Nu endogsaa Fleerkonerie! sukkede han: Hvert Velanstændighedens Baand skal sønderrives! Hvorledes vil det ende!"

Ved den nye Port, hvor Aafloden udstrømmer i Ems, havde Alf Vagt, som udvalgt Hovedsmand for Vaabensmedenes Compagnie. Alt var det mørken Nat, han laae paa sin Feltseng, og Elisas og Claras Billeder svævede forbi hans halvaabne Øine. Da raabte den vagtstaaende Borger udenfor: Hvem der? og kort efter treen Hans, hyllet i en Kappe, ind i Officeerstuen.

„Hvad bringer Du saa silde, Broder?" spurgte Alf studsende, og sprang op. — „Jobstidender! hviskede Hans. Jeg kommer i Overprophetens Navn. Kald Din Skare stille og hemmeligt til Vaaben, lad

Gevœrerne lade skarpt, fordobble alle Vagter, og udsend stœrke Patrouiller. Staden er i Fare paa alle Kanter."

Sagte gik Alf ind i den store Vagtstue, at fuldbyrde Ordren. Derpaa vendte han tilbage til sin Ven, og spurgte ham spœndt: „Men hvad er der da egentlig paa Færde?" — „Fleerkoneriet, svarte Hans, hvis lystige Side vi iforgaars toge i Betragtning, er bleven fordømt alvorligt. De gamle Borgermœnd, der sagtens have nok i deres ene Huuskors, kalde Handlingen ubibelsk og uchristelig. Herr Johannes, der ingen Modstand lider, lod strax Nogle af dem gribe og ved Ven Knipperdolling gisre et Hoved kortere. Det har nu bragt hele Borgerskabet i Oprør, og en Hob Sammensvorne har besluttet, endnu inat at forraade Staden til Biskoppen. Det har Herr Johannes itide faaet Rys om. Endnu hemmeligere end sine Fiender har han truffet sine Forholdsregler, og Knipperdolling vil vist faae god Fortieneste imorgen."

Imidlertid vare Patrouillerne vendte tilbage til Vagtstuen. Vennerne gik ud til dem. Alting rigtigt! meldtes der fra alle Sider. Kun det Mandskab, der havde giennemstreifet Udvœrkerne, vilde i det Fierne have hørt fordœgtig Vaabenlarm. — „Og I ere ikke traadte til, for at see, hvad det var?" spurgte Alf vredt: „Saa maa jeg vel selv afsted. Fremad!"

Og med ham og Hans i Spidsen trak Patrouillen ud over Broen i den mørke Nat. „Staaer stille her! bød Alf: Jeg vil liste mig foran med Hovedsmanden. Saasnart I høre Larm, rykke I strax efter."

Han og Hans snege sig nu sagte foran, stedse videre og videre. Pludseligt hørte de Sporer klirre. — „Vi trykke os ned bag Pallisaderne, tilhviskede Hans Alf. Neppe var det skeet, før Sporetrinene kom nærmere. To mørke Mandsskikkelser nærmede sig, vandrede Vennerne forbi, og standsede saa.

„Her er Stedet, sagde en dyb Basstemme. Giv Signalet, Vagtmester." Og den anden Skikkelse løftede Haanden mod Munden og gav et tredobbelt, hvittonende Tegn.

„Nu er det Tid!" raabte Alf, sprang frem, greb den første Mandsskikkelse med Bjørnekraft ved den høire Arm, og satte den Sværdet paa Brystet. Imidlertid havde Hans givet den anden Skikkelse et dygtigt Hug. Jesus Maria! skreg Denne og forsvandt i Mørket.

„Cujon!" raabte den Første vredt, men Alf tiltalte ham i bydende Tone: „Ingen Lyd og intet Modværge, ellers maa jeg støde Eder ned. I følger os til Staden!"

„Saaledes at maatte ende!" sagde Fangen tænderskiærende, og samme Øieblik faldt den opgaaende Maanes første Straale paa det vundne Bytte. Det var en statelig gammel Riddersmand, han bar en Hæderskiæde paa det glindsende Sølverharnisk, og havde et høist ærværdigt, selv i dette Ulykkens Øieblik ret modigt Ansigt.

Alf foer ordentlig sammen ved dette Syn. Spørgende saae han paa Hans. Denne gav ham Blikket tilbage, og Begge standsede, som efter Aftale, med deres Fange.

„Og denne ædle Skikkelse skulle vi overantvorde den grusomme Johannes?" spurgte Alf sin Vaabenbroder. — „Det vilde smerte mig, at see dette Hoved falde under Bødlens Sværd," meente Hans. — „Du tænker og føler som jeg, min Broder, raabte Alf glædelig: gak derfor tilbage med Fred, Herr Oberst, eller hvad I er. Vi ville ingen Deel have i Eders Blod!"

„Giendøbere skal jeg skylde min Frihed og min Frelse?" spurgte Ridderen, halv uvillig, halv forundret. — „Tag kun derimod, sagde Alf: og tro herefter, at Münster ikke huser lutter Uhyrer. Men giengield med Mildhed, naar Nogen af vore Brødre falder i Jer Haand."

„Det skal jeg, paa min Ære! svarte Ridderen bevæget: Og for ret grundigt at bevise Jer, hvor godt jeg mener det, indbyder jeg Jer til, at følge med mig tilbage til Leiren. Folk af Eders Kaliber ere ikke paa deres Hylde i Menageriet hiistinde, der dog seent eller tidligt maa tage en skiændig Ende.

„Spar Eders Ord! svarte Alf: Vi hænge hart ved Troen." — „Tilmed, tilføiede Hans, idet han betydningsfuld tog sig ved Halsen: tilmed have vi andre vigtige Grunde til at frabede os den Ære."

„Vore Folk komme! raabte Alf, skuende mod Staden: skynd Jer at komme bort itide, Herr Oberst!" — „Gud vise Jer den rette Vei, I stakkels Forvildede!" sagde Ridderen medlidende, og iilte bort.

Skiændende gik Alf sit Mandskab imøde: „Skulde I ikke være komne ved første Raab? sagde han vredt: Hørte I mig ikke kommandere: fremad? Vare I

komne i rette Tid, havde vi kunnet fange en fornem fiendtlig Feltoverst. Nu er han undløben, og vi maae skynde os tilbage til Byen, hvis vi ikke vilde falde i de Biskoppeliges Hænder."

De ærlige Svende undskyldte sig paa det Bedste, bade bønligt, Alf maatte ikke angive dem for den bistre Johannes, og vandrede tilbage med nedslagne Blikke.

I Münster reiste sig nu ret en Dommedagslarm. Klokkerne stormede, Trommerne hvirvlede, og den væbnede Masse løb sammen med vilde Brøl. Alf besteg med Hans Volden over Portvagten og saae ned paa Staden, i hvis Gader der tændtes Ildkurve overalt. Fra Torvet foran Lambertuskirken slog en stor Ild sin Lue mod Himlen, og et skrækkeligt Skrig lød som fra tusinde Munde.

„Det er en vild Nat!" sagde Alf mørk, støttende sig paa sit Sværd. — „Vilde jeg sige, tog Hans Ordet, at det behagede mig synderligt i den gode Stad, maatte jeg lyve skammelig. Havde min ulykkelige Aeressag ikke været, var jeg i Guds Navn gaaet med Herr Obersten tilbage til Biskoppens Leir."

Endelig syntes en vis Orden at udvikle sig af det vilde Chaos paa Torvet, men den var, som Alting her, af gruelig Natur. Paa et kort og bistert Folkebrøl fulgte en rædselfuld Pause, derpaa knaldede en Bøsseſalve, derpaa fulgte atter en Pause, og saaledes afvexlede Skrig og Pauser og Skud med hinanden, til Hans havde talt tyve Salver.

„Hvad mon den Skyden betyder?" spurgte Alf noget modfalden. — „Herr Johannes renser vel sin

Hiord," meente Hans. — Da tænkte Alf paa Tuiskoschirers forsmaaede Krone og paa den gamle Fabritius's Spaadom, og ærgerlig raabte han: „Jeg er kommen tilbage til min Fødeby i en ulykkelig Time!"

Med sit afløste Mandskab marscheerte Alf næste Morgen over Torvet. Græsseligt var det Syn, som mødte ham her. Pladsen foran Lambertuskirken var forvandlet til en blodig Slagtegaard. En Mængde ulykkelige, til Pæle bundne og giennemskudte Mennesker, havde deels udaandet deres Liv, deels vrede de sig, slettrufne, endnu i Dødens Qvaler. Andre laae, deels sønderlemmede ved Sværdhug, deels halshuggede, paa den blodige Steenbroe, og, iført sin nye Embedsdragt, svang den rasende Knipperdolling endnu stedse det brede Bøddelsværd ufortrøden, og uophørligt knælte nye Slagtoffere for ham. „Træk tilvenstre!" kommandeerte Alf, med Øyen bortvendende sine Øine, og førte sin Skare ind i en Sidegade, for ad Biveie at komme til Compagniets Vaabenplads.

Da Folkene vare gangne hver til Sit, og Alf treen ind i sit Qvarteer, kom den arme Clara ham imøde med røde Øine og Fortvivlelse i sine Miner.

„Forund mig en Samtale i Løndom, Kippenbrock! bad hun: Det gielder mit Liv, og om J end agter mig ringe, saa er dog Eders Hierte for godt til, at J ikke skulde forbarmes over en Ulykkelig, der i Eder mener at finde sin sidste Beskiermer."

„For Himlens Skyld, hvad er her foregaaet?“ spurgte Alf forfærdet, medens Pigen førte ham ned i Haven: „Tal, kiære Clara, udøs Dit Hierte for mig. Mit Blod for Dig!“

„Overpropheten og Tyhotherrerne, svarte Clara, have udstedt et Mandat, der ei blot tillader, men endog befaler Fleerkoneriet. Ei at betiene sig af denne aandelige Frihed, kaldes en Forbrydelse. Spioner giennemsøge Husene, og alle de mandbare Piger, de finde, maae gifte sig paa Stedet. Jeg haabede, i min Ubetydelighed at finde Beskiermelse for min jomfruelige Ære, men den hæslige Tuiskoschirer har udseet mig til sin tredie Hustru, og før jeg ved denne Vanvittiges Haand gaaer Fordærvelsen imøde her og hisset, før springer jeg i Aasloden, for der at finde Enden paa mine Lidelser.“

„Bevare os Gud! raabte Alf: Du skal hverken springe i Floden, kiære Clara, eller i Tuiskoschirers Arme, hvori der vel endnu maatte være en slettere Hvile. Er det gamle Uhyre da rasende, at han tør kaste sine Øine paa saa smuk en Pige?“

„Eet Middel er der endnu til min Redning, sagde Clara: I ægter min Søster, kiære Svoger. Derfor beder jeg Eder, skiænk ogsaa mig af Medynk Navn af Eders Hustru, at det kan beskiærme mig mod frække Angreb. Forstaae mig ret — vedblev hun heftigt — jeg forlanger blot Navn af Eders Hustru. Dette Forhold skal hverken give os nye Pligter eller nye Rettigheder, og skulde Stadens Skiebne engang vende sig, er Ingen af os bunden til Noget.“

„Sligt et maskeret Ægteskab vil ikkun skiænke liden Glæde, indvendte Alf: Veed Du ingen anden Yngling her i Staden, med hvem Du kunde føre et ordentligt Ægteskab efter Guds Lov og Bud?"

„Gud bevare mig for Mandfolkene!" raabte Clara, idet en mørk Purpurrødme pludseligt overfløi de blege Kinder. „Efter hvad jeg her har oplevet, ere de alle blevne mig en Vederstyggelighed. Eder vælger jeg ikke heller uden af Dødsangest, og fordi Forholdene just føie det saa, at jeg kan begiere Eder, uden at høre Eder til."

„Vel er Frieriet ikke synderlig forbindtligt, min kiære Clara, sagde Alf: men før Du skulde springe i Vandet for mig, før vil jeg sige Ja. Kunde jeg blot bibringe Din Søster Sagen paa en skikkelig Maade."

„Det gielder jo hendes Søsters Liv, raabte Clara med bittert Veemod, der gierne vil forblive hendes Tienestepige herefter som tilforn, og ikke giøre Fordring paa eet eneste mildt Blik af hendes Ægtemand."

„Det vil blive et underligt Ægteskab, sagde Alf, forlegen gnidende sine Hænder. Men friskop med Gud!" — „Der kommer Uhyret, beskyt mig, Kippenbrock!" skreg Clara, skiulende sit Ansigt ved Ynglingens Bryst.

Denne saae sig om. Først af Elisa traadte den værdige Tuiskoschirer ind i Haven. Bag ham vrimlede det af væbnet Pøbel.

„Du maa nu stille Dig som Du vil, min Broder, hylte den lille Prophet: Jeg kan ikke slippe Dig. Vore Navne maae staae ved hinanden i Aandens Bog.

Jeg beiler til Din Bruds Søster, og vil føre hende hiem som min christelige Ægtehustru."

„Jeg beklager, min Broder, svarte Alf, sluttende Clara i sine Arme, at Du kommer saa silde. Ifølge Overprophetens nye Lov har jeg nys bedt Pigen vorde min anden Hustru, og hendes Jaord har jeg faaet."

„Saa?" stormede den stolte Elisa, beed sig i Læberne, og skiød et ikke alt for søsterligt Blik paa den arme Clara.

„Ære være Propheten, den store Tuiskoschirer, han skal have Pigen!" raabte En af det lasede Brudefølge, sprang mod Clara, greb hende ved Armen og vilde med Magt trække hende hen til den afskyelige Beiler. Men da greb den kæmpestærke Alf ham om Livet og kastede ham over Plankeværket. „Vil Nogen ellers Noget?" raabte han derpaa kraftigt, og treen frem mod Hoben. Forfærdet veeg denne tilbage og søgte Døren. Mumlende og tænderskiærende fulgte Tuiskoschirer efter.

„Altsaa Søster og Svigerinde i een Person?" spurgte Elisa bitter, pegende paa Clara: Det havde jeg dog vel maattet vide Noget om!" Og stormende forlod hun Haven. — „Nød bryder alle Love, kiære Elisa!" foreslillede Alf, idet han iilte efter hende.

„Det er en tung Pligt, jeg har paataget mig, sagde Clara ved sig selv: at stille mig kold imod den Mand, jeg elsker høiere end Alt i Verden. Men Gud vil staae mig bi!"

I Løbet af de næste Uger havde Alf tilsnds formildet den vrede Elisa. Med tungt Hierte havde hun fundet sig i, med den ikke-elskede Søster at dele den Elskedes Navn, og Alf gik nu til sin ærlige Fætter, den fordums Borgemester Gerhard Kippenbrock, for at indbyde ham til Trolovelsesfesten. Han fandt den gode fredelige Mand i den korte Slagtervams, med hvidt Forklæde for og opsmøgede Ærmer staaende i sin Forstue i fuldt Arbeid med at giøre Pølser, og det tykke, røde, tilfredse Ansigt, hvorpaa Sveden perlede i store Draaber, beviste, at han drev sit Værk med munter Iver.

„Det fryder mig, gode Fætter, sagde Alf, at I saa hurtigt har fundet Jer i Tingenes Omskiftning." — „Ja, Fætter, svarte Gerhard fortrolig, idet han hviilte: Dig kan jeg nok sige det, Du holder nok reen Mund, og saa bliver det dog i Familien: da jeg maatte afføre mig Borgemestermonduren og aflægge den skiønne gyldne Kiæde, var jeg dog ikke stort anderledes tilmode end om En havde slaaet mig for Panden som en Oxe. Men da jeg igien lagde frisk Haand paa Værket her hiemme, blev jeg strax bedre faren, og nu er jeg langt lykkeligere end før. Jeg vidste dog mangengang ikke, hvorledes jeg var vendt i det Embed. Skal jeg sige min Sandhed, maa jeg vel ikke have været det ret voxen. Nu lever jeg derimod som i Himlen, thi at slagte mine Oxne og Svin, det forstaaer jeg gandske fundamentarisk, mine Pølser ere de bedste i hele Münster, og jeg kan forsikkre Dig, at om Overpropheten nu paa eengang vilde giøre mig til

nok saa stort et Dyr, saa sandt jeg hedder Gerhard Kippenbrock, jeg vilde svare: Nei! jeg bliver ved min Øxe og mit Hakkebræt!"

Alf roste tilbørligt Fætterens ædle Resignation, og kom derpaa frem med sin Indbydelse. „Megen Lykke dertil! raabte Gerhard: At alt Kisdmad til Trolovelsen og Bryllupet er min Sag, forstaaer sig af sig selv. Ogsaa skal jeg paa anden Maade sørge for det nye Vertskab. Du min Gud, jeg mindes ret godt, hvad *min* Kone kostede mig, og Du tager To paa eengang. Her maa jo Alting anskaffes dobbelt, lige indtil Vuggen!"

For at bibringe den Gamle andre Tanker, fortalte Alf, hvorledes han var kommen til den anden Brud. — „Ei, see, see! sagde Gerhard: det maa jeg lide den kiære Pige for. Vel hænger det underligt sammen, men jeg frydes ret ved, at Du ved den Leilighed er kommen til hende, thi oprigtigt talt, havde jeg hellere undt Dig hende end den Anden. Hun har et Hierte som en Engel. Else er vel just ikke ond, men bydende og hoffærdig er hun dog i høieste Maade, og udentvivl vil hun giøre Dig det ret hedt i Tidens Længde."

Alf vilde svare, men hans Stemme overdøvedes af det vilde Skrig, hvormed Folkeforsamlingen paa Torvet skiltes ad.

„Atter et Folkemøde! brummede Gerhard: Hvor længe mon det skal vare ved? Her sammenstimler man, skriger og raser og kapper Hoveder af, og naar man seer ret til, er der ikke udrettet saameget som saa til det Heles Bedste. Derhos flytter Biskoppen os

hver Dag nærmere med sin Leir. Mangengang er jeg gandske kied og leed af de Historier, og dersom —

Da kom Tylvtherren Dilbeck dandsende ind af Døren, og omfavnede den tykke Slagter med inderlig Kiærlighed. „Jeg hilser Dig, dyrebare Broder og Collega!" raabte han henrykt. — „Collega?" mumlede Gerhard, og vendte sig igien til sit Pølsebord: „det har god Tid."

„Hvad har jeg sagt, raabte Dilbeck, idet han slog Alf paa Skulderen: Hvad har jeg sagt Jer paa Veien til Münster?" — „Eders Ord har jeg aldrig lagt saamegen Vægt paa, at jeg skulde mærke dem alle," svarte Alf gnaven. — „Jeg har sagt, deklamerede Dilbeck: Giv vor Prophet, vor store Johannes, Verden, og han skal regiere den, saa det har Skik. Begyndelsen er nu giort. Johannes den Første er idag bleven Konge i Zion, forhen Münster."

„Konge?" skrege Alf og Gerhard med een Mund. — „Konge! gientog Dilbeck: Og han har atter baaret sig smildelig ad som sædvanligt. Imorges lod han os Tylvtherrer kalde til sig. Saa siger Herren, forkyndte han os: I Dommere i Israel, ligesom jeg i fordums Tid opløftede Saul og efter ham David til Konge over Folket, saaledes sætter jeg Johannes Bockhold, min Seer, til Konge over Zion."

„Konge!" sukkede Alf, og tænkte endnu engang med bitter Anger paa Tuiskoschirers Krone. — „Ærligt tilstaaet, fortalte Dilbeck videre, kunde vi ikke finde denne Aabenbaring synderlig antagelig, da den kom vor Embedsautoritet for nær, og vi havde me-

get at indvende derimod. „I Kortsynede! skreg Propheten: Maa jeg ikke tage Kongebyrden paa mig imod min Villie? Hellere vilde jeg jo vogte Qvæg, hvis jeg ikke følte mig kraftigt dragen af den Høiestes Haand. Nedlægger derfor strax Eders Embeder og hylder Eders Konge!"

„Den Mand har en rasende Force i, at affætte Folk fra Kald og Værdighed," brummede Gerhard.

„Endnu vilde vi ikke give efter, vedblev Dilbeck: og da vi intet andet Raad vidste, skiøde vi Alting paa Menigheden. Men det hialp os Intet. Medens Johannes holdt os i Aande, havde den gamle tørre Ræv Tuiskoschirer allerede bearbeidet Folket, og da vi Tylvtherrer in corpore ledsagede Propheten til Torvet, kom Mandslingen os alt imøde med et stort, draget Sværd, som han overrakte Johannes. I Guds Navn overantvorder jeg Dig den kongelige Værdighed, Johannes! hylte han: Regier Dit Folk vel! — Leve Zions Konge! skreg Menigheden af fuld Hals, og vi Tylvtherrer stode der akkurat som Smør i Solskin. Men hans kongelige Majestæt lod Raade gaae for Ret, og befordrede en Deel af os til høie Værdigheder. Knipperdolling er stegen høit, han er fra Skarpretter bleven Gouverneur i Staden; Rothmann er bleven kongelig Orator, jeg Overhofmester, fire af mine Colleger ere blevne kongelige Raader, og i Eder, Herr Gerhard, har jeg den Ære og Glæde, at hilse den kongelige Skatmester."

„Bind mig ikke Noget paa Ærmet!" larmede Slagteren, idet hans Fuldmaaneansigt, forklaret af Glæden, glindsede nok engang saa rødt. — „Hvor

torde jeg vove at skiemte med en af Zions ypperste Autoriteter!" sagde Dilbeck. — „Man maa blive gal over de uophørlige Forandringer," sagde Gerhard, bad Alf øse Vand paa hans Hænder, og vaskede Ansigt og Arme. — „Tillige, vedblev Dilbeck, bringer jeg Herr Skatmesteren Hans Majestæts Indbydelse til, ufortøvet at begive sig til Allerhøisissammes Pallads, at modtage hans videre Befalinger."

„Min sorte Søndagsdragt, Susanne! skreg Gerhard ind i Dagligstuen: min Kappe, min Fiæderbarret, min Guldkiæde, min Kaarde!" — „I hedder dog endnu Gerhard Kippenbrock?" spurgte Alf betydningsfuldt.

„Staten — Omstændighederne — den kongelige Skat — hold Mund!" raabte den nye Skatmester, og foer som et Lyn i den pyntelige Klædning, hans Kone gladstudsende rakte ham. — „Er det Eder beleiligt, Herr Overhofmester, sagde han herpaa gravitætisk til Dilbeck: saa vil jeg nu i Eders Selskab begive mig til Hans Majestæt Kongen." — „Jeg anbefaler mig i Eders Bevaagenhed, Fru Skatmesterinde," sagde Dilbeck med en ziirlig Reverents til Slagterkonen, og begge det nye Kongeriges Stormænd spankede afsted.

„Nu er hele Münster blevet rasende, raabte Alf, og min ærlige Fætter med; var jeg det blot ogsaa ret fuldstændig, vilde jeg befinde mig langt bedre, end nu i mine lyse Øieblikke!"

Nogen Tid efter kom Alf fra Værkstedet ind i Dagligstuen ved Middagstid. Maden stod alt paa Bordet, men hans tvende Brude stode ved Vinduet, nysgierrigt betragtende nogle Mynter, som Tuiskoschirer foreviste dem. Alf traadte til.

„De Guld- og Sølvmynter, som den nye Konge har ladet præge," sagde Tuiskoschirer sødt, og lagde et Par i hans Haand. Alf læste Reversen:

„Ordet er bleven Kiød og boer i os. Hvo der ikke fødes af Aand og Vand, kan ikke indgaae i Guds Rige. Een Konge over os, een Gud, een Tro, een Daab. Münster, 1534."

„Give Gud, det snart maa hedde saa paa hele Jorden!" sukkede Tuiskoschirer, og vendte fromt det Hvide ud af Øinene.

„Under denne Konge ville vi snart naae denne Lykkens Spidse!" raabte Elisa, vendende Mynten i Alfs Haand. Seerens vildtbegeistrede Ansigt viste sig her, kronesmykket, kiæktpræget og veltruffet.

Alf saae ind i Billedets vilde, vrede Øie, der i det mesterlige Præg hartad syntes at rulle, tænkte paa Originalens sidste ubarmhiertige Menneskeslagterie, og, greben af pludselig Gru, kastede han Mynterne paa Bordet.

Men Elisa greb hastig den Største, for endnu engang at frydes ved Synet af det kronede Brystbilled. „Ja, raabte hun endelig, glemmende sig selv: Det er en Konge for hele Verden; Han eller Ingen!" — „Hvad siger Du, Elisa?" spurgte Alf studsende: „Med saadan Forkiærlighed har Du jo aldrig talt om Seeren?" — „Kroner forskisnne!" hvislede Tuisko-

schirer med giftigt Smiil, og Overhofmester Dilbeck styrtede ind i Stuen.

„Til Vinduerne, Børn, raabte han, hvis I ville see noget gandske særdeles Pragtfuldt! Kongen holder sit første Omridt gjennem Staden og kommer strax herforbi." — „Kongen?" spurgte Elisa, gladelig bange, et smukt Rosenpurpur flød over hendes Ansigt, og hun iilte ud af Stuen. — „Hvad skal det sige?" sukkede Alf, bekymret seende efter hende, og treen til Vinduet.

Da tonte nærmere og stedse nærmere Folkeskriget: Hil Zions Konge! og en Menneskestrøm styrtede frem ad Gaden.

„Giv nu Agt, nu kommer Toget!" raabte Dilbeck. Foran gik i kostelige guldbroderede Fløielsklæder fire Pager, bærende et blankt Sværd med gyldent Fæste, Tuiskoschirers Krone paa en opslagen Bibel, Guld-Rigsæblet og to korslagte Sværde foran deres Herre.

„Den smukke blondlokkede Dreng, som bærer det store Sværd, er Biskoppens kiødelige Søn," hviskede Dilbeck til Alf, der i de to forreste Pager gienkiendte de Offere, han havde revet af den glubende Matthæi Tigerkløer.

Nu dandsede den stolte Graaskimmel pustende frem, som bar Kongen. Den smukke Yngling, som snart havde fundet sig i den nye Værdighed og let bevægede sig i den, frembød i Fyrstesmykket et isandhed kongeligt Syn. Høie, hvide Strudsfiædre vaiede fra Purpurbarettens Juveelklenodie. Giennem den Gyldenstykkes Overkiortels giennemskiaarne Folder

glimtede Underklæder af Purpurfløiel, prydet med gyldne Nelder. Hermelinkaaben, der bølgede ned paa den ædle Gangers Guldskaberak, fuldendte det skiønne Hele, og selve Alf, der inderlig gruede for Propheten, kunde ikke dølge sin Forundring.

„Ikke sandt, Klæder skaber Folk?" tilhviskede Overhofmesteren ham triumpherende: „Og alt dette er mine Hænders Gierning. Tre Nætter har jeg maattet flikke og stikke, at det Hele kunde blive færdigt i al Stilhed. Nu, Gud være lovet, det er gaaet godt fra Haanden, og jeg gad seet den, der kunde ahne, at jeg har syet alt dette af en Messeornat!"

Imidlertid var Kongen reden forbi. Bag ham kom Gouverneur Knipperdolling og Skatmester Kippenbrock paa høie, skummende Gangere. Tolv Drabanter sluttede Toget. Nu standsede dette et Øieblik. Alf bøiede sig ud af Vinduet, for at see, hvad der opholdt det. Da saae han, hvorlunde Kongen med ubeskrivelig Naade bøiede sig ned mod den skiønne Elisa, der, for at see Alting bedre, var traadt udenfor. I sød Forvirring giengieldte den hulde Mø den kongelige Hilsen, og da Fyrsten omsider var galopperet efter sine Insigniebærere, saae hun længe efter ham.

„Det er en rask og underlig Forandring! raabte Alf forbittret: Jeg seer vel, at jeg maa holde Bryllup imorgen, hvis der overhovedet skal blive noget af."

„Havde Du modtaget mit Tilbud forleden, sagde Tuiskofchirer med venlig Haan, da havde Du kunnet spare Dig denne Kummer, og hvo veed, hvormangen kommende."

Han sneg sig bort. Dilbeck fulgte ham. Sorgmodig blev Alf tilbage. Da nærmede den stakkels blide Clara sig ham. „Vær ikke vred paa min Søster! bad hun venligt: Hendes Hierte er i Grunden godt, og vil ogsaa dennegang føre hende tilbage fra den Vildfarelse, hendes ulykkelige Stolthed har ledt hende i."

„Gode Barn! sagde Alf bevæget ved den Tilsidesattes trofaste Forbøn: Hvi har hun ikke Dit Hierte, eller Du hendes Skabning! Da skulde Intet mangle i min Lykke." Han gik ud, og Clara sneg sig ind i sit Kammer og fældte hede Taarer over den Elskedes velmeente, men dog dybtsaarende Roes.

Næste Morgen kom Alf tilbage fra den kongelige Orator Rothmann, hos hvem han havde bestilt sin Daab og Vielse til begge Søstrene til om Eftermiddagen. Da han kom til Teutlingers Huus, stødte han ikke lidet ved, udenfor Døren at finde nogle kongelige Drabanter, der holdt endeel ledige Heste. En melkehvid Pasganger med kostbart Bidsel og Guldstykkes Dækken faldt ham især i Øine, og spændt i høieste Grad treen han ind i Dagligstuen. Her stode den ædle Tuiskoschirer og Overhofmester Dilbeck.

„Hil, hil, hil Dig, min Broder!" raabte den lille Prophet, inderligt favnende ham mod hans Villie: „Ligervis som Abraham ansaaes værdig, at offre Herren det Kiæreste, han eiede paa Jorden, saaledes er Du blandt Tusinde holdt værd den høie Naade, at offre Dit Hierte paa Pligtens Alter."

„Galenskabet begynder alt den aarle Morgen! sukkede Alf fortrædelig: Siig mig med korte, tyde-

lige Ord, hvad I forlange af mig, at jeg kan give Jer ærlig Besked og derpaa vandre til mit Værksted."

„Om Din Besked, min gode Svend, er Talen slet ikke her, svarte Tuiskoschirer med et trædsk Smiil. Vi vente vor Besked af den ædle Jomfru Elisa, som vi nys have beilet til for vor allernaadigste Konge, der begierer hende til tredie Gemalinde og Dronning i Zion." — „Min Gud!" stammede Alf, og lænede sig blegnende mod Væggen.

„Det staaer nu engang ikke til at ændre!" hviskede Overhofmesteren til ham: „Find Jer derfor med Anstand i Eders Skiebne, saa kan I endog vente Belønning for Eders Villighed."

„Har Elisa samtykket?" spurgte Alf med bævende Læber. — „Hun er gaaet ind i sit Kammer, svarte Tuiskoschirer: at raadspørge Aanden. Strax vil hun være her." — „Nei, nei! raabte Alf hændervridende: Natur og Kiærlighed har sammenknyttet os for fast. Hun kan ei svigte mig!"

Da gik Kammerdøren op, og ind treen den skionne Elisa, ved første Øiekast ukiendt af selve Alf. En Sølvstykkes Kiole, sammenholdt af et funklende Juveelbelte, bedækkede den ranke, yppige Bygning, Barm og Arme straalte af rige Juveelsmykker, og af Lokkernes sorte Nat hævede sig et glimrende Diadem. — „Hil vor Dronning Elisa!" raabte Tuiskoschirer og Dilbeck, og bøiede Knæe for den majestætiske Skikkelse.

„Aanden har bestemt mig! sagde Elisa, rækkende dem sine Hænder til Kys: Jeg lyder dens Røst. Fa-

rer mig til min Konge og Gemal." — „Elisa!" raabte Alf i uhyre Smerte og traen hen for den skionne Utro. — „Du her, Alf? sagde hun med en let Skræk: Jeg havde gierne sparet Dig Afskedssmerten." — „Du er min erklærede Brud, min Hustru for Gud! skreg Alf fortvivlende: Du kan, Du maa ei forlade mig!"

„Borgerlivets smaaelige Forhold maae tabe sig i Verdenshegivenhedernes Masse, svarte Elisa pathetisk: Zions Konge begierer mig, at mit Kys kan forsøde ham Regieringsbyrden. Hvor kunde jeg da være sneverhiertet nok til, at tage Hensyn paa de Baand, der før have knyttet mig til Dig. Israels Folk maa gielde mig meer end Du, og glad følger jeg mit høie Kald og Aandens Stemme."

„Nei, Du har aldrig elsket mig!" klagede Alf. — „Jeg var Dig altid god," stammede den nye Dronning, pludselig bevæget. Men strax fattede hun sig igien og sagde i Herskerinde-Tone: „Ogsaa naar jeg sidder paa Zions Throne, kan Du holde Dig forvisset om min Naade." — Rask greb hun Dilbecks Arm og iilte ud med ham, uden at see sig tilbage. Men Tuiskoschirer spurgte den Bedøvede: „Angrer Du nu, min Broder, at Du viste mig tilbage?" Og fulgte Parret.

„Qvindetroskab og Qvindekiærlighed!" udbrød den ulykkelige Yngling, og sled fortvivlende i sine Lokker.

(Sluttes i næste Hefte.)

Rosario.

En Fortælling af Napoleon Buonaparte.

(Denne Fortælling skal være et ægte Aandsproduct af Napoleon. Der anføres følgende, just ikke usandsynlige Omstændigheder som Beviser for denne Paastand:

Napoleon havde i det første Aar af sin keiserlige Regiering den Vane, at tilbringe sine Aftener i Selskab med sin Gemalinde og hendes Æresdamer. Her fortalte han nu allehaande Smaahistorier, der vare umiddelbare Fostre af hans egen Indbildningskraft, og Intet var ham behageligere, end naar han ret kunde bringe sine Tilhørerinder i en urolig Spænding. Hans Ansigts Udtryk var derhos høist talende, og hver Lidenskab stod saa tro afmalet derpaa, at man aldrig glemte, hvad man havde hørt af hans Læber. Følgende Fortælling var en af hans kiæreste. Madame de Bemuzi, En af Keiserindens Dames d'honneur, har optegnet den, samme Aften hun havde hørt den.

Virkelig er Novellen af den Natur, at en Mand som Napoleon vel kan antages at have digtet den. Den hviler paa det Slags Overtro, hvoraf han allene var indtagen; den vinder, jo længere den udspindes, meer og meer i rørende Kraft, og Slutningen er saa kort afbrudt og saa konstfattig, som det lader sig vente af en Improvisator, der, efter at have naaet

sit Øiemed, at have holdt sine Tilhørere i Spænding, ikke bekymrer sig om mere, men uden videre Omstændigheder siger sit Snip, Snap, Snude! — Dog, det er Tid, at vi indføre selve den keiserlige Fortæller talende):

I Rom levede en berømt Troldqvinde. All Verden strømte til hende, for at lade sig spaae. En ung Patricier, ved Navn Fabricio, ønskede inderligt, at adspørge Prophetinden, og overtalte med megen Møie sin Ven Rosario til at følge med. Da de naaede Spaaqvindens Huus, aabnedes Døren af sig selv, og de vandrede giennem mange Gemakker, uden at træffe Nogen, indtil de kom til Enden af et Gallerie og her standsede ved et Tæppe med følgende Indskrift:

„Ønsker Du at vide Din Skiebne, saa bed, før Du træder indenfor dette Tæppe."

Rosario var meget bevæget. Uden at vide, hvad han gjorde, kastede han sig paa Knæ. Efter nogle Alvorsøieblikke droge begge Vennerne Tæppet tilside, blottede deres Kaarder, og traadte ind i Helligdommen. Her saae de en ung, smuk, fortklædt Pige, der gjorde dem adskillige Spørgsmaal, men dog især syntes sysselsat med Rosario. Fabricio bad denne træde udenfor nogle Øieblikke og var nu allene med Prophetinden. Efter en kort Samtale begav han sig til sin Ven og fortalte, hvorledes Troldqvinden havde spaaet, han skulde snart ægte Rosarios Søster, med hvem han virkelig var forlovet. Nu gik Rosario ind til Spaaqvinden, medens Fabricio vandrede op og ned i Galleriet. Pludselig hørte han et frygteligt

Skrig og de Ord: „Mord, vanhellig Daad, Blod og voldsom Død!" Strax styrtede han ind, og fandt sin Ven knælende for Prophetinden, der svang en blodig Tryllestav over hans Hoved. Han reiste Rosario, rev ham bort med sig, men først nogle Timer efter var den Bedøvede istand til at fortælle, Troldqvinden havde spaaet ham: „umaadelig Kiærlighed, vanhellig Daad, Mord og voldsom Død."

Fabricio kunde ikke bekæmpe en sagte Gysen. Han besluttede at besøge og udforske Prophetinden, men da han kom til hendes Hus, var Alting øde, og der var intet Spor af hende. Nogle Uger henrandt, Bryllupsdagen kom. Rosario forlod stelden sit Værelse, han skyede alt Selskab, og kun en gammel Munk havde fri Adgang til ham. Ikke deeltog han i Parrets Glæde, og paa den Dag, som forbandt det, var han gandske forsvunden, Ingen kunde efterspore, hvorhen.

En Maaned forløb i trostløs Uvished, da fik Rosarios Fader følgende Brev:

„Min Fader!

Forsk ikke efter mit Opholdssted. Deres Bestræbelser vilde være forgiæves, min Beslutning er urokkelig. Jeg fraseger mig alle Fordringer paa Deres Formue. Jeg er død for denne Verden. Tro mig, mit Hierte gyser ved, at jeg paa denne Maade maa forlade Dem, men en rædselfuld Skiebne har giort dette Skridt unddgaaeligt. Lev vel, og glem

Deres ulykkelige
Rosario."

Rosario havde begivet sig til et Dominikanerkloster i Messina, hvor han efter et Aars Noviciat aflagde Munkeløfterne. Hans Veltalenhed bragte Prioren til, at ansætte ham som Klosterprædikant, og Rygtet om hans Taler udbredtes overalt. Klosterfesten forestod. Kongen af Neapel vilde bivaane den med hele sit Hof. Rosario skulde holde Lovtalen over St. Thomas, Klosterets Skytspatron. En utallig Folkevrimmel fyldte Kirken, saa Rosario kun med Møie formaaede at trænge sig frem til sin Stol. Pludseligt falder hans Munkehætte, hans Hoved blottedes og han hørte de Ord: Himmel, hvor er han smuk! Studsende saae han sig om, og hans Øine faldt paa et vidunderligdeiligt Ansigt, hvis Blikke hviilte paa ham, fulde af Henrykkelse. Rosario tumlede til sit Sæde, og saasnart Talen var holdt, bortfiernede han sig hastigt og indelukkede sig i sin Celle. Men hver Tanke forsvandt i den skionne Ubekiendtes Billed, Følelser, han hidtil aldrig havde kiendt, opstege i ham, han faldt i en Uro, han ikke kunde bekæmpe.

Hver Morgen læste han Messe, og altid saae han paa eet og samme Sted et tilsløret Fruentimmer. Han ahnede, hvo hun var, men han ønskede ikke at see hende igien, thi han vidste jo, han maatte flye hende. Men paa Sløret torde han vel see; han vovede det, han fulgte alle hendes Bevægelser, han syntes at see hendes Bryst hvælve sig, hans Hierte slog som i en heftig Feber. Hans Tilværelse blev piinlig, urolig. Fandt han hende igien næste Morgen — saa besluttede han — da vilde han flye. Morgenen kom. Tidligere end sædvanligt gik han i

Kirken. Der var Ingen. Gudstieneſten begyndte. Hun kom ikke, hendes Plads var tom. Han nærmede ſig den, da Forſamlingen var borte, og hans Øie faldt paa en Bønnebog. Ha! det maa være hendes, hun har glemt den — neppe vovede han at berøre den; dog aabnede han den, og fandt paa den første Side Navnet Thereſe. Han forſøgte at udtale det. I dets Klang ſyntes ham at ligge en Trolddom, der knyttede ham til hende. Thereſe! Thereſe! gientog han hviſkende. Han blev, han blev en heel Time, og hun kom ikke. Dage og Uger henrandt, og hun kom ikke.

Thereſe var gift med en gammel Mand. Hun elſkede ham ſom en Fader, hun følte ſig lykkelig i Opfyldelſen af ſine Pligter, og hendes Hierte var for reent til, at fremmede Ønſker ſkulde opſtige deri. Hun ſaae Roſario, og hendes Sielefred var tabt for evig. Hun var fyrig, hun tilbad Roſario, at ſee og høre ham var hendes Salighed. Hidtil havde hun intet dulgt for ſin Mand, men om Roſario vovede hun ikke at tale til ham. Hun blev urolig, hun følte ſig ſkyldig, og var ſtærk nok til, at flye Kirken. Da hun haabede, at berolige ſin Samvittighed ved et oprigtigt Skriftemaal, beſluttede hun endelig, at tye til ſin Skriftefader, og i denne Henſigt igien at beſøge Dominikanerkirken, hvortil hun valgte den Time, da Roſario, ſom hun vidſte, var fraværende. Hun nærmede ſig Skrifteſtolen, knælede og aabenbarede Pateren Alt, hvad der var foregaaet i hendes Hierte ſiden hun ſaae Roſario førſtegang. Hun fortalte, hvor lykkelig hun havde været, naar hun havde

seet ham under Messen; hun fortaug ei heller, at hun havde havt Mod nok til at flye Kirken, men at dette Offer gik over hendes Kræfter. „Hvad kan jeg gjøre? O, min Fader, sig I mig, hvorledes jeg bør handle!" Taarer rullede ned over hendes Kinder, og hun var overordentlig bevæget. Men neppe havde hun endt sit Skriftemaal, før Pateren tordnede med frygtelig Røst: „Ulykkelige Qvinde! hvilken vanhellig Bekiendelse!" Det var Rosario, som et Tilfælde havde ført ind i Skriftestolen. Han sprang op og vilde flye, men Therese standsede hans Skridt, hun kastede sig paa Knæ, hun greb hans Kappe og bad ham, ikke forbande hende; hun bad for sin Saligheds, for sin Kiærligheds Skyld. Rosario holdt hende tilbage, men svagt. „Bort, Therese!" sagde han: „Flye Therese! Kraft til Modstand kunde lettelig svigte mig." Ved disse Ord kastede Therese sig i hans Arme og syntes at omfavne ham med sin hele Siel. „Sig mig Rosario, o sig mig, at Du elsker mig! For slipper jeg Dig ei." Skiælvende svarte han hende med kiærlige Ord, drog hende op mod sit Hierte, men svor tillige, at flye hende for evigt, og fordrede det samme Løfte af Therese. Hun samtykkede i Alt, og de adskiltes.

Saasnart Rosario var ene, følte han martrende Uro. Han saae Afgrunden for sig, han var ikke undvegen den, hans Skiebne gik i Opfyldelse. Kun altfor dybt følte han den u m a a d e l i g e K i æ r l i g h e d, som sønderrev hans Hierte, og Guds Helligdom havde

han vanhelliget. Vel havde han lovet at flye hende, men selv dette Løfte var ham til Qval.

I begge Elskendes Siele opstaaer en frygtelig Kamp mellem Lidenskab og Pligt. Rosario skriver til Therese, han har aldrig elsket hende, og indelukker sig i sin Celle. Smerten bragte hende paa Gravens Rand. Hun troede Døden nær og tog Afsked med alle Sine. Hendes Mand lod Prioren bede om en Pater, der kunde indgyde hende Trøst i de sidste Øieblikke. Prioren sendte Rosario. Ak, han vidste ikke, til hvem han gik. Man førte ham ind i et svagt-oplyst Værelse, og alle Tilstedeværende gik ud. „Fader — sagde den Syge — nægt ikke et ulykkeligt Væsen Eders Trøst, som føler, at hendes sidste Øieblik er nær." Neppe hørte Rosario disse Ord, før han knælte ved Sengen, og det dyrebare Navn „Therese! Therese!" kom sagtelig over hans Læber. Hvo maler hendes Henrykkelse! Ingen Forklaring behøvedes imellem dem — de elskede. Med vemodig Begeistring skildrede Rosario hende Alt hvad han havde lidt, og anklagede sig som den, der var Skyld i hendes Jammer. „Tilgiv, o, tilgiv mig! raabte han: Rosario er Din for evig!" Disse Ord gave Therese nyt Liv. Vel var hun ei istand til at tale, men hun saae ham, hun hørte ham, hun holdt hans Haand i sin; saaledes at døe, tyktes hende Salighed. Hvor underfuld er Kiærlighedens Magt! Rosario ønskede at meddele hende sit Liv, og trykte hende mod sit Bryst. „Du skal leve! for mig skal Du leve! Din Elskede er hos Dig. Therese, skal jeg ikke mere høre Din Røst?" — „Jeg elsker Dig, Rosario, jeg elsker

Dig!" var Alt, hvad hun formaaede at stamme. „Imorgen sees vi igien!" Med denne Forsikkring skiltes de ad.

Therese blomstrede op paany. Hver Dag vandt hun nye Kræfter, og hver Dag besøgte Rosario hende. En sød Fortrolighed herskede mellem Begge. To Aar vare henrundne siden han havde forladt Rom. En Dag var han ret nedslagen. Therese forskede efter Grunden til hans Kummer. Da meddeelte han hende den frygtelige Spaadom. Med Gysen udtalte han Ordene: Kiærlighed uden Grændser, Mord, vanhellig Daad. Therese tang; men kun Ordene: Kiærlighed uden Grændser havde Betydning for hende, og da Rosario med Rædsel gientog: Mord, vanhellig Daad! svarte hun kun: Kiærlighed uden Grændser. Det beroligede ham; endnu vare de lykkelige, thi de vare uskyldige.

Desværre bleve de det ikke længe. Skiøndt Munken truede sig og sin Elskede med evig Fordømmelse, faldt de endda. — Rosarios Kiærlighed var bleven til Raserie. Han følte sig forloren, og raabte tidt som i Fortvivlelse: „Du har forført mig, uden Dig var mit Hierte reent endnu!" Hans Besøg bleve sieldnere og tilsidst ophørte de aldeles. Therese søgte ham, hun gik regelmæssig i Kirke; hun tilskrev ham, han sendte hendes Breve tilbage, og forlod aldrig sin Celle. Therese saae nu vel, at hun maatte aabenbare ham den Hemmelighed, at hun vilde vorde Moder. Retfærdige Gud, hvis han forlod hende, hvad blev da hendes Lod?

Hun hørte, at Rosario næste Fredag skulde forrette Gudstjenesten. I tre Maaneder havde hun ikke seet ham, og besluttede derfor, at gribe denne Leilighed. To Dage iforveien giorde hun alle Tilberedelser til Flugt. Klosterets Beliggenhed ved Kysten skulde begunstige den. Hun udrustede et lille Skib saa lønligt, at Ingen ahnede det mindste derom. Den ængsteligt ventede Dag kom. Tæt tilsløret tog hun Plads ved Alteret. Rosario kiendte hende ikke. Hun gav Agt paa alle hans Bevægelser, og da Menigheden skiltes ad, nærmede hun sig en Søile, han maatte forbi. Han kom og syntes meget kummerfuld. Hans Arme laae korsviis over hans Bryst, hans Gang var lig Forbryderens. Therese treen frem. „Rosario — sagde hun — Du maa tale med mig, Du maa høre mig. Jeg slipper Dig ei, før Du har givet mig Nøglen til Haven ved Stranden. Du maa; mit Liv afhænger deraf og meer end mit." Rosario syntes at vaagne af en frygtelig Drøm. „Hvad siger Du, Ulykkelige? flye herfra!" Men Therese kastede sig paa Knæ og erklærede, hun veeg ikke fra ham, før han havde opfyldt hendes Begiæring. Forgiæves søgte han at rive sig løs. Hun var som styrket med overnaturlige Kræfter. „Sværg mig — sagde hun — sværg, at møde mig i Nat Klokken tolv!" Rosario lod Nøglen falde. „Ved Midnatstid!" sagde han, og ilte bort.

Klokken slog tolv; Therese traadte ind i Haven. Natten var mørk. Hun hørte Fodtrin. Det var hans, det var Rosario! „Hvad forlanger Du af mig? spurgte han: Tal! Jeg kan kuns blive hos

Dig nogle Øieblikke. Forfølg ikke længere en Ulykkelig, der ei kan gjøre Dig lykkelig. O, Thereſe, jeg elſker Dig. Adſkilt fra Dig græmmer jeg mig tildøde, men hos Dig formaaer jeg ei at bekæmpe min Samvittighedsangeſt, den forgifter mit Livs roligſte Øieblikke! Du har ſeet min Jammer. Ofte har jeg givet Dig Skylden; tilgiv mig det, min Elſkede, tilgiv mig!" Taarer qvalte hans Roſt. Thereſe kaſtede ſig i hans Arme, indgiod ham Mod, og lod ham ſkimte en lykkelig Fremtids Haab. „Roſario, ſagde hun: jeg bærer vor Kiærligheds Pant under mit Hierte. Kom, flye med mig! Alting er beredt." Hun drog ham med ſig. Han følger hende i frygtelig Bevægelſe, men pludſelig river han ſig l. af hendes Arme. „Nei! aldrig!" ſkriger han, og — ſtøder ſin Dolk i hendes Bryſt. Hun ſegner til Jorden i ſit Blod. Vild og tankeløs ſtirrer han paa hende. Morgenen begynder at dæmre. Op løfter han den Elſkedes Liig, kyſſer det og kaſter det i Havet, iler tilbage til Kloſteret, træder ind i Kirken — Alle flye for ham. Hans blodige Kutte, Dolken, han har i Haanden — Alt vidner om den gruefulde Daad. Man greb ham, han værgede ſig ikke. — Roſario forſvandt for ſtedſe.

Constantinopels Fald.

Utrykt Sørgespil af Theodor Hell.

Gienstanden for denne Tragedie er Constantinopels Beleiring ved Mahomed II. Den ædle Christenkeiser Constantin indenfor, den vilde Tyrkesultan udenfor Staden danne Contraster, der ikke kunne være uden dramatisk Virkning. Om Constantin staae de troeste Venner, blandt dem Phranzes, i hvis Huus Zoe, Constantins Broderdatter, fader- og moderløs, vorder opdragen. Hendes Kiærlighed vandt en ung og ædel Kriger, der under Navnet Theodor var optagen blandt Keiserens Stridshøvdinger. Troligt hielper han til at værne om Staden mod Mahomeds Anfald. Da skikker Denne Sendemænd til Constantin. Theodor, der er Gienstanden for deres Fordring, faaer ved Melisseno Befaling at møde hos Keiseren. Angstfuld venter Elskerinden hans Tilbagekomst. Hid hører følgende Brudstykke.

Tredie Akts anden Scene.

Zoe. Thamar (Phranzes Datter). Theodor og Melisseno.

Melisseno.

Her har Du ham igien, Din — Ja, hvorledes skal jeg nu kalde ham?

Zoe.

O, Theodor!

Theodor.

Saa vil jeg stedse hedde.

Thamar.

Kommer I
fra Keiseren?

Melisseno.

Netop, og hvad der her
er hændet, det har Phranzes mig befalet
at melde Helena. Afsted til hende.

Thamar.

Det vil dog ikke volde hende Smerte?
Siig mig det, jeg vil hende forberede.
Og hvi maa Zoe ei erfare det?

Melisseno.

Du seer dog vel, at Theodor og Zoe
Saameget nu hinanden har at sige,
at neppe de vil høre os. Kom med!

Thamar.

Jeg følger. Ved min hulde Moders Bryst
skal Smerten smelte hen i salig Lyst.

(De gaae.)

Tredie Scene.

Zoe og Theodor (allene).

Theodor.

Min Dyrebare, aldrig Constantin
fornægte vil sig selv, thi stort og ædelt
hans Hierte er.

Zoe.

Dit Liv det altsaa var,
som Tyrkekeiseren forlangte?

Theodor.

Ja,
for mig tilbudet har han Constantin
ei Livet blot, men selv en Throne i
Thessalien.

Zoe.

Saa sig mig dog, hvi Fienden
saa høit et Værd kan sætte paa Dit Liv?
Vel kan den Elskende vurdere det,
men hvorfor gielder Du Barbaren meer,
end andre Helte i Constantinopel?

Theodor.

Her er den Strøm, der evigt mig adskiller
fra Kiærlighedens Eden ved Dit Hierte,
hvis ei den Mildhed, som har giennemtrængt
Dit Bryst med Himlens Aande, og hvis ei
den Kraft, som høit Din Aand opløfter over
hver Fordoms Taage, bygger mig en Bro
af Tillid og af Kiærlighed derover.

Zoe.

Og kan Du tvivle om min Kiærlighed?

Theodor.

Jeg kiendte Strømmen vel, dog haabede
jeg stedse, at den skulde uformærkt
bortrinde: da jeg havde ført Dig til

min stille Arnes Eden. Ak, men see,
den svulmer op, slaaer himmelhøie Bølger,
forstærket af den Mængde Blod og Taarer,
som styrter i den. Hører Du den larme?
O, Elskte, hold mig fast i Dine Arme!
Du maa mig redde, vil Du ei, da maa
i Bølgehvirvelen jeg undergaae.

Zoe.

Vær rolig, Theodor!

Theodor.

Ja, rolig skulde
jeg være; o, tilgiv min Heftighed.
Hos Dig er Fred jo. Nu, saa lad mig da
et Spørgsmaal gjøre Dig: en yndig Pige,
saa ung og skion som Du, en Rose bar,
og over Alting den var hende kiær.
I hendes Have Rosenbusken stod,
og gierne syslede hun med den, thi
hun frydedes ved Blomsterne. Da raabte
til hende En: hvi kan Du frydes saa
ved Busken? Den er jo ei voxet her.
Vild stod paa Marken den og tornefuld:
da blev den plantet hid og Gartneren
har ympet Roser i den vilde Stamme.
Riv derfor Blomsten af Dit Bryst, det var
en Tornebusk jo, den er voxet paa.
Hvad skulde Pigen gjøre?

Zoe.

Fastere
hun skulde trykke Rosen til sit Bryst.

Theodor.

Saa tryk mig fastere nu til Dig!

Zoe.

Theodor!

Theodor.

Min Stamme voxte vild og tornefuld.

Zoe.

Umuligt!

Theodor.

Constantin og Du og Phranzes
den bedre Qvist har ympet i mit Hierte,
saa nu det bedre Blomster bære kan
i Troens og i Kiærlighedens Varme.

Zoe.

Jeg kan —

Theodor.

Har Du mig som Din Elskovs Rose
til Hiertet trykt, saa kast mig nu ei bort,
forlad mig ei, nu, da Du hører, at
en Stamme vild jeg var paa øden Hede.

Zoe.

Du var —

Theodor.

En Muselmand.

Zoe.

O Gud!

Theodor.

Kast mig
ei bort! Jeg haaber paa Din Kiærlighed!

Zoe.

En Tyrk!

Theodor.

En Christen nu!

Zoe.

Hvem var Du da?

Theodor.

Saa vent et Navn da, fuld af Skræk og Affky!
Viid: Mahomed — Jeg er hans Tvillingbroder.

Zoe.

O, flye!

Theodor.

Til Dig, til dette skiønne Hierte!

Zoe.

En Broder af —

Theodor.

Hiint blodige Uhyre,
og fast dog byggende paa Zoes Hierte.

Zoe.

Du Vantro!

Theodor.

Nei, nu brændende i Troen.

Zoe.

Forlorne!

Theodor.

Nei, nu frelst ved Himlens Naade.

Zoe.

O, Theodor!

Theodor.

Ei min Forhaabnings Blomst
Du kaster bort?

Zoe.
(bedende i stille Henrykkelse).

I Himlen skal man over
en Synder frydes, som forloren var,
men nu gienfunden er, ja, meer end over
et Tusinde Retfærdige!

Theodor.

O milde,
o, trøsterige Jesulære!

Zoe.

Kom,
kom til mit Bryst, Forlorne! Frelseren
har fundet Dig, skal jeg da bort Dig støde?
O nei! o nei! Lad Hiertet evigt bløde —
Jeg elsker Dig!

Gaaden.

En virkelig Begivenhed.

August den Anden spadserede engang i Nærheden af Slottet Unbigau ved Dresden, uden Stierne eller andet Tegn paa sin høie Værdighed, ad en ny Vei, der just blev anlagt. Blandt Veiarbeiderne bemærker han en ung Mand, som, syngende en lystig Vise, er flittigere end alle sine Kammerater.

„Hvad hedder Du?" spurgte Kongen ham. — Hans Karrig. — „Hvormeget fortiener Du om Dagen?" — Fire Groschen. — „Det er lidt. Hvorledes kan Du leve deraf?" — Leve? Hm, var det Alt — men, Herre! med de samme Penge betaler jeg Renter og samler Capitaler til. Gior han mig det efter.

„Kiære Ven, mangen Gaade klinger ret besynderligt, men naar man har Nøglen dertil, er den Intet. Løs mig Gaaden, og jeg vil rose Dig, om end Din Konst er mindre stor, end den synes." — Saa følg hiem med mig.

Dermed vandrede Manden uden Omstændigheder til en ussel Hytte. Et Par gamle Folk sadde udenfor. Kongen fulgte.

See! sagde Arbeidsmanden, venligt hilsende de Gamle: det er mine Forældre, som, for svage til at fortiene Noget, ogsaa vorde ernærede af min ringe Fortieneste. De have opdraget mig i Herrens Frygt, sendt mig i Skole og arbeidet for mig, til jeg selv kunde fortiene mit Brød. Det var deres Capi-

tal, hvoraf jeg nu betaler dem Renterne — og her — vedblev han, idet han førte Kongen ind i Stuen, hvor sex Børn, fra ti til fire Aar, sadde om Moderen, læsende, skrivende, strikkende, spindende og legende — i dem der, mod hvilke jeg handler, som mine Forældre have handlet mod mig, samler jeg en Capital, der med Guds Hielp vel skal bringe sine Renter.

Taarer traadte i Kongens Øine. Rosende Forældrene i Stuen, og lykønskende Forældrene udenfor Døren til en saadan Søn, gik Monarken, ukiendt som han var kommen. Han gav dem Intet, thi han pleiede aldrig at bære Penge hos sig, men lovede, snart at komme igien.

Næste Morgen kom en kongelig Løber til Veiarbeideren, og bød ham forføie sig op paa Slottet til Kongen, dog uden at sige Nogen i Byen hvorhen han gik. — Nu først fik den gode Mand Øinene op. Anne Lise, sagde han pathetisk til sin Kone: Jeg troer tilforladelig, vi have havt Majestætsbesøg igaar. Den Herre, jeg medbragte, var vist vor allernaadigste Konge. — Dermed kastede han sig i sine bedste Søndagsklæder og iilte op paa Slottet. Paa Trappen ventede ham en Løber, der førte ham op i Garderoben.

Efter at man her i Kongens Navn havde tilstillet ham en Gave af hundrede Daler i nye Species, kom Monarken selv, roste ham igien for Opløsningen af den skiønne Gaade, men fortalte tillige, at han idag vilde opgive sine Taffelgiester den, og befalede ham, ei at meddele nogen Anden den, „i det mindste — lagde Kongen spørgende til — ikke førend Du har seet

mig halvtredsindstyve Gange." Lovende Alt og henrykt i den tredie Himmel, ilte Manden hiem, at dele sin Lykke med Sine.

Der vare just adskillige høie Fremmede i Besøg ved Hoffet. Ved slige Leiligheder var Kongen i Almindelighed særdeles munter, især naar han havde et eller andet Puds i Baghaanden. Men at kunne forelægge sine Gieſter en, som han meente, uopløselig Gaade, voldte ham en Glæde uden Lige. Især tænkte han herved paa Grevinde Iſterloe, der gialdt for den aandrigſte Dame ved Hoffet, men tillige for den gierrigſte.

Neppe havde Kongen derfor taget Plads ved Taffelet, før han bragte Talen paa Sparſomhed og priſte Grevinde Iſterloe ſom et Mønſter for Alle, hvorpaa han vendte ſig til denne Dame ſelv med det Spørgsmaal, om hun ikke vilde prøve at løſe en Gaade, der ſtod i nøieſte Forbindelſe med hendes almeenberømte Sparſomhed.

Grevinden bad om Gaaden, Kongen om Opløsningen af det Spørgsmaal, hvorledes det var muligt, at en Huusholder, med en daglig Fortieneſte af fire Groſchen, ikke blot kunde ernære Kone og ſex Børn, men ogſaa betale Renter af en betydelig Capital, ja endogſaa ſamle en ſaadan. En af mine ringeſte Underſaatter, lagde Kongen til, forſtaaer og udøver denne Konſt — Navn og Perſon gior intet til Sagen, det er blot Konſten, der ſkal gieættes.

Efter at Grevinden længe havde brudt ſit Hoved forgiæves, vendte Kongen ſig med ſin Gaade til hele Taffelſelſkabet, men efter lang Grublen erklærede

samtlige Damer og Cavalerer deres totale Uformuenhed til at løse den.

„Nu, sagde Kongen omsider: er der blandt mine Gieſter ingen Oedipus, finder jeg ham maaſkee andensteds. Idag otte Dage ſees vi her igien. Medbringer da Ingen Nøglen til Gaaden, saa lader jeg Iccander søge den."

Til nødvendig Oplysning tiener, at der dengang i Dresden udkom et Ugeblad, under Titel: Iccander, der udgaves af Boghandler Crell, og indeholdt alſkens Gaader og mørke Taler.

At nu Gaadens Oplosning ſkulde vorde søgt i dette Blad, harmede ret alle Damer og Cavalerer, men iſær Grevinde Iſterloe, thi — hvis nu maaſkee en ſimpel Student fandt Nøglen, i hvilket blegt Maanſkin satte han da ikke alle de Store, der ſtode i Rangens og altſaa meente at kaae i Forſtandens klareſte Sollys! Og dog havde man ingen Udvei fundet i denne ſtore Gaadenød, hvis man ei var bleven hiulpen af en Saadan.

Den chrprindſelige Hoffoureer Leinhaas nemlig, ſom det var meget om at giøre, at anbefale ſig hos Grevinden, foreſlog hende, ſom Hielper i Nøden, en vis Candidat Gormann, der udarbeidede endeel af Gaaderne til bemeldte Ugeblad og overhovedet gialdt for den dygtigſte Gaadeſmed paa ſin Tid.

Gandſke hemmeligt lod Grevinden Candidaten hente til ſig, og lovede ham en klækkelig Sum, hvis han inden tre Dage — flere havde man ikke at løbe paa — kunde hielpe hende ud af Nøden.

Efter at ogsaa han længe havde brudt sit Hoved uden Nytte, hittede han paa andre Raad. Han lod nemlig Leinhaas efterspore, hvor Kongen i de sidste otte Dage havde været, med hvem han havde talt, ꝛc. Snart fandt man da, at Slottet Unbigau maatte være Gaadens Fædreland, thi her havde Kongen, som Hofbetienterne forsikkrede, længe underholdt sig med en Veiarbeider og endogsaa fulgt hiem med ham.

Denne fandtes nu vel snart, men skiøndt han i forblommede Talemaader indrømmede, at han vidste Besked om Gaaden, vilde han dog ikke ud med Sproget, men erklærede omsider, man kunde høre til ham igien om et Par Aar, maaskee var han saa istand til at give den forlangte Oplysning. Men paa Spørgsmaalet: hvorfor ikke før? kom efter mange Omsvøb den Erklæring ud, hans allernaadigste Konge havde befalet ham at tie, indtil han havde seet Allerhøistsamme halvtredsindstyve Gange i det mindste. Vel var det sagtens kun en naadig Spøg, men han vilde holde sig den efterrettelig, som om den var det helligste Alvor.

„Deri giør I vel — svarte Gormann — men er der ikke andet i Veien, skal vi snart finde Raad. Inden en Time er jeg her igien, og saa kan i see ham 50 Gange i fem Minuter."

Dermed iilte Gormann til Staden, fortalte Grevinden, hvad han havde udrettet, og udbad sig 50 Dukater med Kongens Billed, forsikkrende, at den gyldne Konge vilde gielde Manden ligesaameget, som den levende, og at en saadan Guldnøgle vist

vilde løse Gaaden. Grevinden gav ham Dukaterne, han fløi til Unbigan, talte Pengene op for Huusmanden, saa Kongens Billed straalte ham i Øinene halvtredsindstyve Gange, og forlangte nu Gaaden løst.

Vel vilde Manden endnu giøre Udflugter, men Beviset var for vægtigt. Efter mange Vendinger fortalte han derfor langt om længe, hvorledes Sagen hang sammen, og da Gormann var borte, takkede han med Sine Himlen, der havde givet ham det lykkelige Indfald med Capitalen og Renterne.

Candidaten blev af Grevinden modtagen som en Triumphator. Ude af sig selv af Glæde, gav hun ham en rig Foræring, og ventede nu med brændende Uroelighed ottende Dagen.

Den kom. De høie Gieſter havde neppe taget Plads ved Taffelet, før Kongen forlangte Gaadenøglen. Alle tilstode i dybeſte Underdanighed deres aandelige Fattigdom. Grevinde Isterloe allene var vel tilmode, thi med Gormanns Hielp havde hun tilbørligt forberedt Alt, og spurgte Kongen, om han tillod, man bragte Gaadenøglen ind i Salen.

„Herind? spurgte Kongen halv forlegen: slige Nøgler ligge paa Læberne, og at bringe dem, behøves vel neppe."

„Mig synes dog" hviskede Grevinden, gav Leinhaas et Vink, og ind dandsede, netklædte og bekrandsede med Druer, den vakkre Hans Karrig med sine Forældre, sin Huſtru og sine Børn, og overrakte Kongen et Digt, saalydende:

Meget Stort og Herligt sees der, Konge, i Din høie Hal,
Selv Du skaber store Værker ved Din Vælde uden Tal.
Her, Monark, Du faaer at see, hvad maaskee Du ikke venter,
See en gammel Capital dandse rundt med sine Renter.
Huuslig Glæde og Tilfredshed blomstrer i Hans Karrigs Fied,
Nu han stræber at giengielde sine Fædres Kiærlighed.
Han sin kiære Børneklynge nu med lige Ømhed dækker,
Og en dygtig Capital han op i deres Hierter lægger;
Deraf skal engang han sikkert gode Rentepenge faae,
Naar han for sin Hytte sidder med sin Hustru svag og graa.

Kongen var ligesaa fortryllet som bevæget, og takkede Grevinden paa det forbindtligste for Gaadens fortræffelige Opløsning. Dog kunde han ikke andet, end være vred paa Karrig, sin Forræder. Men da Grevinden aabenhiertigt fortalte Sagens hele Løb, da roste han ei blot Forræderen, men ogsaa især Candidat Gormann, der saa snildelig havde besnæret Hiin og til Løn for sin Snildhed kort efter blev herlig befordret.

(K. A. Engelhardt.)

Brudstykker af en Avis fra Efterverdenen.

Det nordamerikanske Fyrtaarn.

1ste Julius, Aar 4796.

1.

En berømt Professor i Chemien har opfundet en Methode, hvorefter han kan bearbeide den os omgivende Luft saaledes, at hver Landmand med stor Lethed og ringe Bekostning enten kan afvende Regnen, eller skaffe sig saadan Qvantitet deraf, som hans Agre behøve. Nylig har bemeldte Professor en heel Uge fordrevet Skyerne over Newyork og sammes Forstæder, i det han forvandlede vor Vinters kolde, mørke Veirligt til en klar og forholdsmæssig varm Aarstid. Ved samme nyttige Opfindelse kan enhver Skipper ogsaa dæmpe Stormen og give Vinden den Retning og Styrke, han behøver til sin Reise.

2.

Borgerskabet i Baltimore har subskriberet en anseelig Sum til Opstillingen af en af de nysopfundne Kikkerter, der skal være til alle Borgernes fælleds Brug, saa Enhver i sine Fritimer kan underholde sig med, at betragte Maanebeboernes forskiellige Sysler. Uberegnelig er denne ny Opfindelses Indflydelse paa Moralen. De arbeidende Klasser ville hellere fratage sig Nydelsen af spirituense Drikke, end den Fryd, at beskue de Undervœrker, der herved afslores for det menneskelige Øie.

3.

De nordligste Staters Armee vil næste Foraar drage tilfelts mod de Sydliges. Hines Hovedmagt bestaaer af 1,490,000 Mand. General Congreve's nye mekaniske Kanon blev i forrige Uge prøvet ved Georgia's Beleiring. Den skyder i een Time 1120 Kugler, hver paa 500 Pund. Den traf i en Fraastand af 11 engelske Mile, og Artilleristerne skiøde saa flinkt, at alle disse Kugler faldt i en Qvadrat af 20 Fod.

4.

Vore to navnkundigste Reisende, Dr. Clarke og Baron Humbold, ere just vendte tilbage fra deres Undersøgelser i tvende forskiellige Egne af det gamle Europa. Ved Hielp af en ny Opfindelse seilede Dr. Clarke i en Tid af 7 Dage over det atlantiske Hav. Han styrede op ad den gamle Flod Themsen, lige til det Sted, hvor, ifølge vore paalideligste Oldforskeres Angivelse, den engang saa berømte Stad London skal have ligget. Nu er der ikke mindste Spor tilbage af den. Det eneste han fandt, vare Ruinerne af en Granitbue, der skulle være de sidste Levninger af den fordum saa navnkundige Waterloobroe. Doctoren gad gierne seilet op ad Floden, for at besøge det gamle Windsor, i gamle Dage de brittiske Monarkers stolte Opholdssted, men de vilde Øeboere hindrede ham deri. Næste Aar tænker han at fortsætte sin Reise paa dette engang saa berømte og nu saa gandske ubekiendte Eiland, og agter da at tage 20 til 25 nordamerikanske Soldater med sig, hvilke ustridigen ville

være tilstrækkelige til, at beskytte ham mod de vilde Stammers Anfald.

Baron Humbold tog derimod Veien ad Frankrig. Han opdagede Mundingen af den gamle Flod Seine og forsøgte, ad denne at seile op til den engang meget bekiendte Stad Paris. Men han fandt Floden gandske bedækket med Søvæxter, og da han havde tilbagelagt omtrent 30 Mile, fandt han blot en stor Sump. Dog vare Omegnens Beboere saa fredelige og omgængelige, at han besluttede, at foretage sig en Opdagelsesreise tillands. Indvaanerne kunde ikke giøre sig ham forstaaelige paa nogen Maade, de syntes endnu mere uvidende, end de Vilde i Engelland, men vare ulige venligere. De arbeidede ikke paa andet, end at smykke deres Legeme med allehaande Fjer og bemale deres Hud med alle muelige Farver. Dands var deres bedste Tidsfordriv. Det musikalske Instrument, hvorefter de hoppede omkring, kan, ifølge den derover giorte Beskrivelse, ikke være andet, end en Afart af det mellem det 17de og 19de Aarhundred, under Navn af Violin, hos Europæerne berømte Instrument.

5.

Professor Wanderhagens sidste Reise til Maanen varede næsten syv Maaneder. Nu forbereder han sig til en ny Expedition, der vil medtage ulige mindre Tid. Ballonen vorder fyldt med den nyopdagede Gas, der er 800 Gange lettere, end den letteste Gas man kiendte i det gamle Europa. Ballonen bliver ikke rund, men polygonisk og paa hvert Hiørne befæ-

stes et Par Vinger, der, alle paa eengang, sættes i Bevægelse ved den simpleste Mekanisme. Ved Hielp af et Luftroer kan den styres hvorhen man behager. Baaden kan rumme 25 Personer og Levnetsmidler for 12 Maaneder. Da Professoren paa sin forrige Reise leed meget af Kulde, vil han dennegang forsyne sig med et tilstrækkeligt Forraad af kondenseret Varmestof-Essents, hvoraf en Kubiktomme ei blot giver det klareste Lys, men ogsaa en dygtig Hede i 24 Timer.

6.

Afvigte Aar ere 734 Skibe seilede fra Vestkysten af Amerika giennem Kanalerne, som adskille Amerika fra Nordgeorgia og Grønland. Det er underligt, naar man betænker, at Muligheden af en saadan Giennemfart var et Problem, som Europæerne mellem det 16de og 19de Aarhundred kun med Møie kunde løse. Dengang kaldte man den Nordvestpassagen og den opdagedes af En af det gamle Englands meget berømte Søfarere. Men om han hedte Parry eller Croker, er man ikke istand til at udgrunde, da man kun har nogle ufuldstændige Bidrag til hiin Tids Historie.

7.

En Chemiker, der kiender nøie til Middelalderen (det vil sige: det 18de og 19de Aarhundred af den kristelige Æra) forsikrer os, at de engelske Lærde i Aaret 1800 have været ret stolte af den Opfindelse, ved Speilglas at forøge Lyset og af Kul at udvikle Gas for deres Lamper. Hvor vilde disse Dverge

have studset, hvis de havde kunnet ahne den Fuldkommenhed, hvortil vi vilde bringe den atmosphæriske Belysning! Æreometret i Newyork udbreder et Lys paa Himlen, saa stærkt som det klareste Maanskin. Saaledes kiender Nutiden intet til Mørke.

Frederik den Eneste

før Slaget ved Leuthen.

Som bekiendt, var den Stilling, Fritz Aar 1757 befandt sig i, meget betænkelig. Hertug Beverns Armee var slagen; Breslau og Schweidnitz erobrede; en Hær af 80,000 Østerrigere beskyttede det Erobrede og den strenge Vinterkuld syntes at hindre alle Preussens Operationer. Schlesien syntes nu aldeles tabt for Kongen. Dog formaaede alle disse Uheld, alle disse sørgelige Udsigter ei at ryste Kongens Mod og bøie hans Helteaand.

Pludseligt brød han op med 13 Bataillioner og 28 Eskadroner fra Leipzig til Schlesien den 12 Novbr., og forenede sig her med Resten af den beverske Armee, som nu Ziethen kommanderede og som omtrent bestod af 15000 Mand. Derpaa marscherede han rask fremad, Fienden under Øie, fastbesluttet, at levere et Slag og heri seire eller døe.

Forinden lod den store Monark alle Generaler kalde til sig i Hovedqvarteret. Med høitideligt Alvor traadte han midt iblandt dem: „Mine Herrer! Jeg har kun ladet Dem hidkalde — talte Helten — for at takke Dem for Deres trofaste Tieneste mod mig og Fædrelandet. Der gives Ingen iblandt Dem, som jo har fuldbyrdet en eller anden hæderlig Daad. Trygt stolende paa Deres Mod og Erfaring, vil jeg i Morgen angribe Fienden og med Guds Hielp ogsaa slaae ham. Religion og Fædreland, Hustru og Børn, Alt, hvad hver af os elsker, staaer paa Spil. Vi maae slaae Fienden, eller lade os samtlig begrave af hans Batterier. Mit Liv skal jeg ikke skaane i Morgen, men være overalt, hvor Faren er størst; ikke Døden, men Skiændselen vil jeg skye. Skulde der være Nogen iblandt Dem, som ikke tænker saa, han kan fordre paa Stedet her sin Afsked!"

Her standsede Kongen. Dyb Taushed herskede. Ærefrygts og Beundrings Taarer blinkede i Heltenes Øine. Kongen vedblev:

„Jeg formodede, at Ingen af Dem vilde forlade mig; jeg stoler gandske paa Deres trofaste Hielp. Skulde jeg falde, vil Fædrelandet lønne Dem. Gaaer nu i Leiren og siger Deres Regimenter, hvad jeg har sagt Dem. Lev vel! I Morgen ved denne Tid have vi slaget Fienden, eller — vi sees ikke mere!"

Ubeskriveligt var det Indtryk, denne Tale giorde paa de forsamlede Helte. Fastbesluttede, at seire eller døe, iilte de til deres Skarer.

Gud — Konge — Fædreland — Preussens Ære! vare de Ord, der nu tonede fra alle Sider. Mod

Aften red Kongen selv nedad Fronten og underholdt sig med hvert Regiment. Blandt andre kom han ogsaa til Regimentet Mantenfel, der ofte havde givet glimrende Prøver paa Tapperhed og for det meste bestod af pommerske Krigere.

„Nu, Børn — sagde Kongen — hvordan vil det see ud med os i Morgen? Fienden er jo hartad tredobbelt saa stærk som vi." — Siger intet, Deres Majestæt, svarte Krigerne: Der er dog ingen Pommerinker iblandt. De veed, hvad disse formaae? — „Vist veed jeg det, svarte Kongen smilende: ellers kunde jeg jo ikke ville levere nogen Bataille i Morgen. Nu, sov vel! I Morgen have vi altsaa slaget Fienden, eller vi ere ikke mere til!"

„Ja, gientog hele Regimentet: i Morgen ere vi døde, eller Fienderne slagne!"

Og Fienderne bleve slagne Dagen efter den 5te Decbr. ved Leuthen. 30,000 Preussere sloges her, med Fritz i Spidsen, med 80,000 Østerrigere, og disse tabte. 7000 bleve i Slaget, 21,000 bleve fangne, 124 Kanoner og 60 Faner erobrede.

(Joh. v. Müller.)

Napoleon i de Dødes Rige.

August von Kotzebue skriver fra Tenare under 12te August 1821 til en tydsk Journalist iblandt andet dette:

„En vigtig Nyhed havde jeg alt for et Par Maaneder siden kunnet melde Dem, men det havde intet nyttet Dem, da Censuren formodentlig vilde have udslettet den. Jeg mener den Efterretning, at Napoleon er ankommen hertil. Da han kom til Jordporten (Tenare har nemlig ligesaamange Porte, som der gives beboede Verdenslegemer) blev han modtagen med 101 Kanonskud, og nogle Millioner franske Skygger, der vel maae have tient under ham i fordums Tid, raabte: Vive l'Empereur! Istedetfor at tage Notits deraf, tog han sig en Priis, og da Officeren ved Portvagten, ifølge sædvanlig Skik, rakte ham det med Lethevand fyldte Bæger, sagde han: Merci! og viste det tilbage. Det er her intet Usædvanligt. Folk, der i levende Live have udført store Bedrifter og saa at sige have været Noget, frabede sig næsten altid denne Drik. Napoleon har, i den korte Tid han har været her, forandret sig meget til sin Fordeel. Hør kun! Madame Nemesis sendte kort efter hans Ankomst Bud til ham og lod sig udbede hans Mave paa en Timestid. „Hun havde hørt, lod hun sige, at han var død af Mavekræft; hun vilde undersøge Sagen chemisk, og, hvis hun fandt at nogen Dødelig dolo malo havde practiseret ham Kræften i Maven, vilde hun sætte den Skyldige sin bedste Stikker af Skorpion paa Samvittigheden.“ —

Han, ellers saa hævngierrig, lod ærbødigst takke. „Han var ret glad ved, at være død engang, og der laae ham ikke Magt paa at vide, hvoraf."

Hr. Hades, Consul paa Livstid, sendte ham kort efter Kortet over den sønderspringne Planet Pallas: Juno: Ceres: Vesta, samt en Statistik derover, og tilskrev ham derhos i en høflig Billet: „Hvis han havde Lyst til', at erobre disse fire Asteroider, igien sammenorganisere dem, og opkaste sig til Universalkeiser deraf, saa stod det ham frit fore, at hverve en Armee i Tenare til dette Felttog." Kortet betragtede han meget krigslysten, men da han i Statistiken havde læst Beboernes Charakteristik, sendte han begge Dele tilbage med den Besked: „han lod Hr. Hades tienstligst takke for hans Tilbud, men da Asteroidernes Beboere syntes at have nogen Lighed med de saakaldte Mennesker, vilde han ikke have noget at bestille med dem. Det var ligesaa vanskeligt at befrie, som at beherske denne Race, og med Utaknemlighed pleiede den at lønne begge Dele. Det var bedst, den parterede Planet blev som den var, men hvis Hr. Consulen derimod skulde finde det passende, at sprænge Jorden i nogle Dusin Asteroider, for at gisre en Ende paa Krigene, Grændseberigtigelserne ɔc., saa vilde han gierne være til Tieneste med sine ringe Indsigter i Mineerkonsten. — Han lever ellers her i dyb philosophisk Rolighed, og naar han gaaer ud, seer man ham sædvanlig promenere med Junius Brutus eller Washington. I Museet, som jeg her har etableret, kommer han regelmæssig, uden dog at indlade sig synderlig med Rogen. Stundom læser jeg noget fore.

Forleden deklamerede jeg Fouque's Elegie over Napoleon. Da jeg kom til Stedet, hvor det hedder:

„Forbarmelse, o Gud, med Synderen!"

smiilte han ret besynderligt, tog en Priis, og sagde: Bon!

Han læser meget. Han er dog altid en interessant Mand, og naar man saaledes seer ham læse, er man ret begierlig efter at vide, hvad han tænker derved. Maaskee lykkes det mig engang, at faae hans Mund paa Gang.

Heltepudelen.

Mustasch var af Fødsel en Normanner, og hørte til de store Pudlers Art. Hele sit Liv igiennem nærede han republikanske Følelser, thi han bandt sig aldrig til en enkelt Herre, men tiente kun sit Fædreland. Da han var et halvt Aar gammel, blev han bragt til Caen, hvor han forvildede sig og stødte paa et Compagnie Grenaderer, der just drog til Italien. Soldaternes larmende Munterhed behagede ham vel. Han bevægede Øren og Hale saa smigrende, og syntes at bede om Tilladelse til at følge med. Mustasch var smudsig og hæslig tillige, men han havde en saa aandrig Mine og saa forstandige Øine, at man besluttede, at tage ham med. Han besad adskillige Smaa-

talenter. Han kunde apportere og staae paa Bagbenene. Man lærte ham at staae Skildvagt, bære Geværet og marschere efter Takten. Alle vare gode ved ham; men Kokken strøbte han fortrinlig at insinuere sig hos.

Man kom til Italien. Mustasch overseg St. Bernhard let og modig. Snart var man Fienden nær. Mustasch havde vænnet sig til Trommernes Hvirvel og Geværernes Knald; uden at vide, hvorledes det gik til, befandt han sig midt i Fægtningens Ild. Men endnu var han ikke stødt paa nogen Fiende af sin Art. Dog viste han den franske Armee en stor Tieneste. Det Regiment, han var fulgt med, leirede sig nedenfor Alessandria. Et i Dalen Bello skiult østerrigsk Detaschement rykkede frem om Natten, for at overfalde de Grenaderer, Mustasch befandt sig ved, og havde han været mindre aarvaagen, havde de ogsaa været forlorne. Men han giorde just sin Rund om Leiren, snusende og lyttende. Han troede at høre Tyvefod, han lugtede fremmede Legemer. Gisende underrettede han sine Venner herom; de forreste Vagter bleve vaer, at Fienden var i Anmarsch. Leiren blev munter, og snart stode Alle under Vaaben. Fienden trak sig tilbage.

Da Dagen brød frem, erklærede man, at Mustasch havde giort sig fortient af Fædrelandet. Man troede at belønne ham, ved at give ham en hæderlig Existents. Obersten lod ham indføre i Regimentsrullen. Der blev forordnet, at Mustasch daglig skulde have Grenadeerportionen, og han blev den Lykkeligste af alle Hunde. Man klippede ham og gav ham et

Halsbaand, hvorpaa Regimentets Navn var tegnet, og Regimentsfriseuren fik Ordre til, at kæmme og akkommodere ham engang om Ugen. Fra nu af kunde man maaskee med Rette bebreide ham, at hans Stolthed ikke mere tillod ham, at værdige sine Brødre, Hundene, et Blik.

Imidlertid forefaldt en Træfning, hvori han, i Spidsen for sit Compagnie, viste sig som en Hund af Hierte. Her fik han ogsaa sin første Vunde, et Bajonetstik i Skulderen. Regimentschirurgen tog ham under Behandling. Han fandt sig i Kuren uden Klage, og tilbragte nogle Dage i Hospitalet. Endnu var han ikke helbredet, da det store Slag ved Marengo blev leveret. Endnu var den noget halt, men vilde dog ingenlunde forsømme saa skiøn en Dag. Den marscherede stedse i Nærheden af sit Banner og bieffede uden Ophør imod Fienden. Synet af Bajonetterne var det eneste som hindrede ham i, at fare løs paa Østerrigerne; endelig gav Lykken ham Leilighed til Kamp. En Østerriger havde en Dogge, der vovede at vise sig for de franske Geleder. At see den, springe løs paa den, gribe den i Struben, var for Mustasch et Øieblikks Sag. Man sloges paa begge Sider med Glubskhed. Doggen, feed og kraftig som en Tydsker, sloges med Varme, Pudelen drev sit Mod til Forvovenhed. En Kanonkugle endte Striden. Den dræbte Doggen og bortrev Mustaschs ene Øre lige til Roden. Han blev noget forbløffet, men tabte dog ikke Modet, og da han endelig saae, at den franske Armee udhviilte sig efter Seieren, vendte han med Rolighed og Stolthed tilbage til Leiren.

Nogen Tid før Slaget ved Austerlitz sneg en østerrigsk Spion sig blandt de Franske, hvis Sprog han talte saa færdigt, at Ingen fattede mindste Mistanke til ham. Ogsaa vilde han have fuldført sit Ærende, hvis han ikke var stødt paa Mustasch. Denne havde aldrig saasnart lugtet den Fremmede, før han bed ham i Benene og begyndte frygteligt at give. Man kiendte Dyrets Skarpsindighed, og Spionen grebes. Mustasch fik den Dag dobbelt Ration.

Slaget ved Austerlitz blev leveret. Mustasch fulgte troligt sit Banner. Da Kampen var hedest, saae han sit Regiments Fanebærer i Kamp med et fiendtligt Detaschement. Til Hielp fløi han hid, hiæffede, opmuntrede sin Herre saa godt han formaade, og giorde Alt, for at jage Skræk i den østerrigske Trop. Hans Bestræbelse var forgiæves, Fanebæreren faldt, bedækket med Saar, og faldende indviklede han sig i sin Fane. Just i dette Øieblik afgiordtes Seieren. Tre Østerrigere vare ligeledes faldne, men der vare endnu sex tilbage, som vilde bemægtige sig Fanen. Mustasch havde kastet sig over Fanebærerens Liig og giorde Alt for at forsvare Fanen. Sikkert var han bleven nedstødt af de fiendtlige Bajonetter, hvis ikke Tilfældet havde hiulpet ham: en Kartætschsalve strakte Østerrigerne til Jorden. Mustasch mistede derved sin ene Pote, men det ændsede han ikke. Da han saae sig befriet, greb han Fanen med sine Tænder og anstrengte sig for at fraribe sin Herre den. Men Denne havde i Døden omklamret Stangen saa fast, at det var umuligt, at fravriste ham den. Da maatte Mustasch lade sig nøie med at afslide de blodige Lapper.

Med dem mellem Tænderne vendte han hinkende og mat tilbage til Leiren, hvor han atter indhøstede almindelig Beundring.

Hans skionne Handling fortiente Belønning, og han fik den. Man afløste hans Halsbaand og bandt ham, ifølge General Lannes's Befaling, et rødt Baand om Halsen, hvorved der hang en liden Kobbermedaille med følgende Indskrift, paa den ene Side: „Han mistede et Been i Slaget ved Austerlitz og reddede sit Regiments Fane"; paa den anden: „Mustasch, fransk Hund; overalt vorde han agtet og elsket for sit tappre Hierte!"

Det forskudte Been maatte afsættes. Mustasch taalte det uden Klage og haltede med Stolthed. Da det var let at kiende ham, saa blev der forordnet ved en Armeebefaling, at det Regiment, han opholdt sig ved, daglig skulde give ham en Soldats Portion, og saaledes fulgte han Armeen overalt.

Da han nu kun havde tre Poter og eet Øre, var han herved just ikke bleven forskionnet. Imidlertid havde han dog adskillige Elskovshandeler, men var heri ubestandig, som hver anden fransk Soldat. I Slaget ved Eßlingen giorde han i de fiendtlige Geleder Bekiendtskab med en Tæve, ligeledes af Pudelarten. Med hende levede han over et Aar, og Marketenterinden opfødte Hvalpene. Men en Dag gav en Grenadeer ham et Slag med den flade Klinge. Mustasch blev yderlig opbragt herover, forlod Husfru og Børn, og gik med Dragonerne til Spanien.

Her gjorde han alle Felttogene med indtil Slaget ved Badajoz den 11te Marts 1811, hvori han dræbtes af en Kanonkugle. Han blev tolv Aar gammel. Man begrov ham paa Valpladsen med hans Baand og Medaille. En Steen blev reist paa hans Grav med den Indskrift: „Her hviler den tappre Mustasch." Spanierne have siden forstyrret dette Monument, og Inqvisitionen lod Hundens Been brænde til Aske.

Alt, hvad der om hiin Heltepudel er fortalt, beroer paa den strengeste Sandhed.

(de Plancy,
Ridder af Æreslegionen.)

Paraleller mellem store Digtere og Tonekonstnere.

Pergolese og Hölty.

Begge blomstrede smukt, men kort og fordringsløst, som Violer, hartad qvindeligblye. Derfor elskedes de, i deres elegiske Ynde, ogsaa høiest af det hulde Qvindekjøn. En kold Vinteraande dræbte Begge.

Pergolese naaede dog ikke samme klassiske Fuldendelse som Hölty, der havde fortræffelige kritiske Venner.

Sebastian Bach og Ramler.

Begge udmærkede sig ved dyb Indsigt i deres Konsters Mekanisme; deres Værker ville til evig Tid blive Mønstre for Konstnere, der ville danne sig selv, og Prøvestene for deres Færdighed.

Forskiellige ere de deri, at Ramler efterlignede Horats, medens Bach var aldeles original.

Händel og Klopstock.

Begge havde den meest ophøiede Gienstand for deres udødelige Værker, Messias nemlig; Begge stræbte efter den høieste Correcthed; Begge vidste, ligesom ved et Penselstrøg, at frembringe de herligste Effecter.

Forskiellige ere de deri, at Händel mangler Klopstocks sammentrængte Korthed.

Graun og Gellert.

De ligne hinanden i deres almene Forstaaelighed, i en vis elskværdig Sladderagtighed, der siger Alt, hvad der rinder i Tanke, ogsaa have Begge leveret ypperlige Mønstre for Kirkesangen (Choralen).

De afvige fra hinanden deri, at Graun mangler Gellerts komiske Aare.

Majo og Ernst Schultze.

Begge kunne sammenlignes med den herlige Kolibri', der, dog kun kort Tid, soler sig i Straalevarmen og henrykker ved sine gyldne Farver.

Schultzes Vers klinge vidunderligdeiligt; hvor skiønt derimod end Majo synger, forekommer dog Steder, hvor han synes at kæmpe med et modstræbende Stof.

Jomelli og Thümmel.

Begge ere originale, Begge høre til de aandrigeste Konstnere. Ligesom Thümmel dannede sig efter Franskmændene, uden at tabe sin Tydskhed, saaledes efterlignede Jomelli Tydskerne, uden at opoffre sin italienske Sangcharacteer. Hos Begge seer man tidt Geniet lyne.

Thümmel er en Mester i det Naive og Humoristiske; i dette Fag har Jomelli Intet leveret.

Gluck og Lessing.

Gluck er Skaber af en egen Art, Lessing ogsaa. Begge soinge Æschylos's Kolle. I Følelse staaer dog Gluck langt over Lessing, der ofte blot arbeider for Forstanden, men igien er langt correctere end Hiin. I Lessings Værker kan man deducere de enkelte Skionheder, i Glucks føler man dem. Som Reformatorer giøre Begge Epoke i Konsthistorien.

Haydn og Voss.

Det er især den idylliske Charakter, der besieler Begge, som adskiller dem fra andre Mestre. De ere naiv = barnlige. De have opnaaet den høieste Klarhed og Correcthed og ville, lig Homer og Virgil, kunne tiene Efterverdenen til Mønstre. Begge behage strax ved deres Værkers Eurythmie og Gedie-

genhed, men kun ved grundigt at studere deres Eien dommeligheder formaaer man at forklare de sælsomme Virkninger, de frembringe.

Cherubini og Hoffmann.

Begge ere endnu uopnaaede. Ingen kan sammenlignes med dem. En høi Aand besieler dem, hvor de arbeide i deres eiendommelige Sphære, Hoffmann i det Humoristiske, Cherubini i det Sentimentale og Romantiske.

Beethoven og Jean Paul.

Begge behandle Menneskehiertet, som Arion Citharen, saa alle Strænge tone. Deres Digtninger ere henrykkende Søer med stolte Svaner, der glide hen mellem Gletschere og Klipper og deres hele Forskiellighed bestaaer kun deri, at den Ene bruger Ord, den Anden Toner, til at udtale det Høieste, Menneskehiertet kan føle.

Mozart og Göthe.

Begge ere de største Universalgenier i deres Konster. Alle andre Konstnere have deres Fag, hvori de fortrinsviis ere hiemme, men Disse ere store i Alt, hvad de begynde paa. Naar man tænker sig den Aand, der hersker i Herrmann og Dorothea, og den i Faust og endelig den i Wilhelm Meister — saa den i Don Juan, den i Requiem, og endelig den i Bortførelsen af Serailet, hvilken Forskiellighed! Man skulde neppe troe, at eet Menneskes Aand kunde omfatte Saameget. End ikke ved de meest indviklede Op-

gaver tabe de den æsthetiske Eenhed, eller Fremstillingens Klarhed af Sigte, og den mindste Dands, det ubetydeligste Qvad, bærer Geniets Stempel saavelsom den store Symphonie, det meest ophøiede Digt.

(G. Lobedanz.)

Den Hemmelighedsfulde.

Brudstykke af Lord Byron.

I Aaret 1795 tiltraadte jeg en Reise i fremmede Lande i Selskab med en Ven, som jeg vil kalde August Darwell. Han var riig, af anseet Byrd, og havde en meget omfattende Aand. Hverken hans tilbageholdende Væsen, eller hans ofte til Aandsfraværelse grændsende Uro formaaede at formindske min Agtelse og Interesse for ham. — Begge vare vi opdragne og dannede i samme Skole og paa samme Universitet; dog havde han besøgt dette længe før jeg, og var gandske indviet i hvad man kalder Verden, da jeg endnu var gandske fremmed deri. Hans Bekiendtskab havde jeg giort for ikke længe siden. Jeg mærkede snart, han var et Menneske for sig selv, hvormeget han end stræbte, at blive ubemærket. Han havde det altid i sin Magt, at give en Lidenskab Anstrog af en anden, saa det var vanskeligt at bestemme, hvad Følelse der bevægede hans Siel.

Umiskiendeligt var det, at han leed af en ulægelig Uro; om nu denne reiste sig af Ærgierrighed, Kiærlighed, Anger, Græmmelse, eller blot af en sygelig Konstitution, har jeg aldrig kunnet erfare. Han var meget hemmelighedsfuld.

Jeg søgte at vinde hans Venskab. Han mødte mig med Kulde; men jeg lod mig ikke afskrække. Endelig bragte jeg det til en hyppig Omgang og til en jevn Fortrolighed i Hverdagsanliggender. — Darwell havde alt giort store Reiser. Jeg ønskede, han vilde ledsage mig paa min. Han viste sig villig hertil, og vi begave os paa Veien. Efter at have gienemreist adskillige sydeuropæiske Lande, vendte vi os mod Øst, og her oplevede jeg den Tildragelse, jeg egentlig vilde fortælle.

Darwell sporede paa nogen Tid en besynderlig Hentæring. Han var ikke syg, dog svækkedes han gradeviis Dag for Dag, og blev tilsidst sig selv aldeles uliig. — Ved vort Komme til Smyrna havde vi besluttet en Udflugt til Ruinerne af Ephesus og Sardis, som jeg nu søgte forgiæves at fraraade ham. Vi reiste, blot ledsagede af en Serruger og en Janitskar.

Alt havde vi lagt Halvveien tilbage, da min Ledsagers pludseligt tiltagende Sygdom nødte os til, at standse ved en tyrkisk Kirkegaard, hvis Liigstene vare de eneste Vidner om, at der havde levet Mennesker i denne Ørk. Ingen Stad eller Hytte var at øine og denne Dødningbye syntes den sidste Tilflugt for min ulykkelige Ven; der efter al Rimelighed her vilde finde sin Bolig.

I denne sørgelige Stilling søgte jeg rundtomkring efter et Sted, hvor han bedst kunde hvile. Paa Kirkegaarden stode kun faa, adspredte Cypresser: Gravstenene vare nedsunkne. Paa en af de største, under et af de skyggefuldeste Træer laae nu Darwell. Han bad om lidt Vand. Jeg frygtede, der vilde intet være at finde, men han vendte sig til Janitskaren og beskrev ham Stedet, hvor det var at finde, med stor Nøiagtighed: paa høire Haand, omtrent 200 Skridt derfra. Janitskaren gik og jeg spurgte Darwell: Hvorledes kan De vide dette? — Jeg slutter det, svarte han, af Stedets Beliggenhed. Det har før været bebot og altsaa maa her ogsaa være Vand. Desuden har jeg været her før. — „De har været her før? Hvi har De aldrig sagt mig det, og hvorledes kunde De dvæle paa et Sted, hvorpaa man blot kan opholde sig, tvungen af den yderste Nød?" — Paa dette Spørgsmaal fik jeg intet Svar. Imidlertid kom Janitskaren tilbage med Vandet. Drikken syntes at oplive den Syge, og jeg ønskede, han vilde forsøge at fortsætte Reisen. Han syntes at samle alle sine Livsaander til et Svar: Dette er Maalet for min Møie og mit Liv, her skulde jeg dø, blot eet Ønske har jeg, mit sidste, vil De fuldbyrde det? — „Gierne, men her er Haab endnu." — Jeg har Intet at haabe eller ønske uden dette Ene: dølg min Død for ethvert menneskeligt Væsen. — „Det vil, haaber jeg, ikke være nødvendigt. De kan nok komme Dem." — Stille! Det maa saa være: lover De mig det? — „Jeg lover det." — Tilsværg mig det ved — her foresagde han mig en skrækkelig Eed.

Jeg svoer, og han syntes beroliget. Derpaa tog han sin Signetring af Fingeren. Nogle arabiske Bogstaver stode derpaa. Han rakte mig den og vedblev: Den niende Dag i Maaneden (hvad Maaned De vil, men den niende Dag maa det være) punktlig ved Middagstid, maa De kaste denne Ring i Saltkilderne som flyde i Bugten ved Eleusis; næste Dag, samme Time, maae De begive Dem til Ruinerne af Ceres's Tempel, og her vente en Time. — „Hvorpaa?" — Det vil vise sig.

Da jeg nu bemærkede, at det netop i Dag var den niende Dag i Maaneden, skiftede han Farve og taug. Som han saaledes sad der, og synlig blev svagere hvert Øieblik, dalede en Stork med en Slange i Næbbet paa en Ligsteen tæt ved os, og saae ufravendt paa os, uden at fortære sit Bytte. Jeg veed ikke, hvad der bevægede mig til, at jage den bort, men den vendte strax tilbage paa det selvsamme Sted. Darwell pegede paa den, smilte og sagde blot de Ord: det er godt! —

„Hvad er godt! hvad mener De?" — Intet videre, end at De i Aften begraver mig her og det nøiagtig paa det Sted, hvor Fuglen nu sidder. Min øvrige Villie veed De.

Han viste mig nu Maaden, hvorpaa hans Død bedst kunde skiules, og raabte derpaa: Seer De Fuglen? — „Ja!" — Og Slangen, som krummer sig i dens Næb? — „Nu ja, det er intet Ualmindeligt. Men fælsomt er det, at den ikke fortærer den." —

Han loe paa en frygtelig Maade og sagde svagt: Det er endnu ikke Tid! — Og som han talte, sløi

Storken bort, Mine Øine fulgte den en Stund, omtrent saalænge, som man behøvede for at tælle til ti. Da jeg vendte mig om, saae jeg, at Darwell var død.

Jeg skialv i mit Inderste: hans Ansigt blev i nogle Minuter gandske sort. Dagen hældede og Liget forandredes saa hastigt, at jeg maatte haste med at faae det begravet. Paa det Sted, Darwell havde beregnet, udhulede jeg en Grav, lagde den Afstelede deri og bedækkede den med Grønsvær.

Et Sagn fra Holsteen.

Ved Ploenersøen herskede den vilde Hagbarth, just som Christendommens Lys begyndte at oprinde i denne Egn og nedsende sine Straalers milde Glands i mangt et fromt Hierte. Men med blodig Grumhed stræbte Hagbarth at udslette den nye Lære. I Hedningtroen opdrog han Harald, sin Førstefødte, men i Ynglingens Hierte slumrede ædlere Følelser. Ofte, naar han var uddragen at bekrige Biørne og Ulve, dvælede han, glemmende sit Maal, ved en Skovbæk eller under en mægtig Eeg, grublende paa, hvad der bevægede sig saa dybt i hans Hierte. Da oplæste han sin kraftige Røst og sang om sine Guder, om Verdens Oprindelse og Undergang, dens Gienfødelse

og det tilkommende Liv. Engang gvædede han med Voluspa's Ord en lignende Sang, hvori de Ord stedse vendte tilbage som et Omqvæd:

„Vide I mer?"

Og da han taug, tonede en sød og smeltende Røst:

„Ja, mere jeg veed!
Thi Solen, som funkler fra Himmelen ned,
Og Jorden og Havet, dens smilende Brud,
Skal vidne, at een kun er Gud!
Og Alt, hvad Du skuer med studsende Øie,
Alfader har skabt i det Høie."

Halv vred, halv bevæget, sprang Harald op og styrted ind i Krattet, hvorfra Lyden kom. Men Tausshed herskede trindtomkring, forgiæves var hans Forsken og forstyrret vendte han seent paa Natten tilbage til Borgen.

Saasnart Morgenen dæmrede iilte han atter did. Krandsebindende sad en Møe, hvor han i Gaar havde siddet. Hun saae ham for sildig til at kunne flye og stod nu for ham i saadan Høihed, at han som tilintetgjort styrtede for hendes Fødder. Det var Adelbertha, Datter af en Christenridder, som for at undgaae den blodige Forfølgelse, havde bygget sig en uopdagelig Hule i Skovens Inderste. Hun førte Ynglingen til sin Fader, og nu saaes de daglig. Haralds hedningmørke Tro maatte svinde for Lyset i Oldingens Tale, og snart knælte han for Jesu Alter, giennemtrængt af Forløserens Guddomslære, helligt lovende, at indføre den blandt sit Folk, saasnart han fik Herskerspiret.

Men Alfader havde besluttet, at det høieste Forbehold skulde vorde Ynglingen til Deel forinden. Engang blev den vilde Hagbarth i Skoven anfaldt af et Vildsviin: Adelbertha fandt ham blødende, dødelig saaret. Glemmende sin egen Fare, hentede hun sin Fader hid: de bare den Saarede til deres Hule, og det lykkedes deres trofaste Pleie, at kalde ham tilbage til Livet. Rørt var han Vidne til deres fromme Skikke og til den Høimodighed, hvormed de bare Omsorg for deres Forfølger. Da opflammede ogsaa Troens Lys i ham, og samme Dag, han modtog Daaben, lagde han sin huldе Frelserinde i Haralds Favn.

(Lowzow.)

Heroide.

Elisabeth til Christian den Anden, fra Gent i Flandern, Aar 1525.

(Meddeelt.)

Min Christian! Din Elisabeth er syg;
Jeg bøies dybt af Hierteſorg og Smerte;
Jeg lider her udi min Fødebye,
Saalangt fra Danmark og Dit ømme Hierte.

Som Ormen tærer paa det svage Siv,
Saaledes at det uformærkt forsvinder:
Saa Sorgen tærer paa mit unge Liv
Og bleger Roserne paa mine Kinder.

Om snart mig, Livets Lys, den slukker ud,
Om Sundhed meer skal blomstre mig herneden:
Det veed kun Skiebnens vise Styrer: Gud,
Som styrer Liv og Død i Evigheden.

Selv Søvnen sielden under mig et Blund,
Som ei forbittres mig af fæle Drømme;
I Nød og Fare seer jeg Dig da kun
Skibbrudden imod Bølgerne at svømme.

Da seer jeg grant Din Frænde Frederik,
Hvis Sølverlokker af Din Krone gløde,
At vogte paa Dig med et diævelsk Blik
Og grusomt Dig til Bunden ned at støde!

Dog seer jeg atter, Elskte! Dig igien; —
O, lad min Drøm Din Høihed ikke krænke! —
Indmuret seer jeg Dig, mit Hiertes Ven!
Og smeddet i en tung — en evig Lænke.

Hvad saa jeg lider ei beskrives kan;
Min Qval fordobler sig hvergang jeg blunder;
Kom derfor til mig snart, min Christian!
Thi ellers maa jeg for den ligge under.

Ja kom, o kom til Din Elisabeth,
Og tryk mig til Dit elskovsfulde Hierte!
Thi o, min Evigelskte! kun ved det
Forsvinde kan min bittre Qval og Smerte.

Du rev Dig af min Favn, og brat min Sorg
Mig bøiede med Centnervægt til Jorden.
Du gik til Henriks*) rænkefulde Borg,
At søge Hielp mod Dit trolose Norden.

Men vent ei, Elskte! Hielp af Engelland,
Thi Last og Vellyst stedse Venskab svigter;
Og Henrik ikke vil, om og han kan,
Dig hielpe at erobre Dine Riger.

Dit høie Hierte kiender ikke Svig,
Det ahner ei Kabalens fule Rænker.
Du stedse ligner, Christian! kun Dig —
Og ædel selv, Du stedse ædelt tænker.

De Lænker, som Du brød, nu Grumhed vil
End fastere omsmedde Ulkylds Hænder;
Derfor i Norden hvæsset er den Piil,
Hvormed man haaber at Dit Liv man ender.

Men kom der ei: thi snart den skydes af
Og træffer, elskte Christian! Dit Hierte.

---

*) Henrik den Ottende af Engelland.

Dit Fald mig vilde styrte i min Grav
Endnu før jeg nedstyrtes af min Smerte!

O, flye til mit saa ømhedsfulde Bryst
Og tolk ved det Dit Hiertes Savn og Klage,
Og fordums Dages himmelskionne Lyst
Med Dig, til det, da vende vil tilbage!

Erindringen jeg har kun i min Oval
Om hine, mine saligste blandt Dage,
Da jeg i Herthas blomsterrige Dal
Var Din høitelskte lykkelige Mage.

End throner Mindet huldrigt i mit Bryst
— Dets Salighed jeg fik af Himlens Konning —
Om Dagen, da Du paa den danske Kyst
Mig hilsede som Din og Nordens Dronning.

Dengang jeg var endnu ei femten Aar,
Og Du udi Din Manddoms skionne Sommer;
Du lignede mig ved den unge Vaar
I det Du bød mig Høstens unge Blommer!

Du trykkede mig til Din Heltebarm.
At Du var Helt: Dit Helteblik mig lærte.
Da Du mig førte til Din gyldne Karm:
Da eiede Du alt mit unge Hierte!

Et Eden var for mig den hele Egn,
Den svømmede i Morgensolens Ynde;

Da faldt en mild og frugtbar Sommerregn:
Velsignelse og Held den os forkyndte.*)

Af Glæde jublede Dit gode Folk,
Saa fro det Hestene fra Karmen spændte;
Os Ømhed trak til Borgen, den var Tolk:
At alle Danskes Hierter for Dig brændte!

I navnløs Fryd jeg henrykt svoer den Eed:
At elske Dig og Dannerfolket trolig
Med hellig, reen og trofast Kiærlighed
Indtil jeg synker ned i Gravens Bolig.

End svæver Dagen for min rørte Siæl,
Da med Din Haand Du gav mig Nordens Kroner,
Og takfuld for mit store skionne Held,
Jeg tilbad Ham som over Skyen throner.

Nu dobbelt skion mig blev Guds skionne Jord,
Thi o, jeg eied' Livets største Goder.
Min Lykke var misundelig og stor
Som Dronning, Ægtefælle, og som Moder.

---

*) Vifkoppen, som tilligemed Kongen og det hele Hof modtog den unge Dronning da hun landede paa Siællands Kyst, udtydede, i sin Tale til hende, denne Regn som et Forbud paa Velsignelse for hende og Landet.

Og blev min Himmel stundom mindre klar,
Den blaaned' atter snart i Dine Arme.
Jeg Din tilbedte Huustroe stedse var,
Og Klaffer veeg min Lykkes Sol med Harme.

Hvor throned' Glæden huldrig i min Siæl
— O, dette Minde aldrig den forlader —
Naar jeg Dig saae at skabe Nordens Held
Som Dine Undersaatters omme Fader.

Du elsket var som endnu ingen Drot;
For Venskabs Salighed Dit Hierte brændte,
Og mange Ædle saae Du paa Dit Slot,
Som Du for Dine sande Venner kiendte.

En Fyrste har paa Thronen mangen Ven,
Men o, som oftest, ikke een i Nøden;
Men Søren Nordbye og Hans Mikkelsen
Gaae glade, Christian! for Dig i Døden.

Vor Lykke lignede en sagte Strøm,
Som flyder giennem blomsterrige Dale;
Men brat den flygted' liig en yndig Drøm,
Og vaagnede os af vor skiønne Dvale.

Du vilde skabe Undertryktes Held
Og bryde Bondens tunge Slavekiæde;
Og ene kun Din kongelige Siæl
I kongelige Dyder fandt sin Glæde.

De Mægtige Din Idræt var imod;
De vovede Din Høihed selv at true,
Og flyde lod den skyldfrie Bondes Blod
Og tændte Borgerkrigens vilde Lue.

Du tvang til Lydighed et troløst Folk,
Som ikke Dig, dets Herre, vilde lyde,
Hvis Adel grumt, ved Oprørs Morderdolk,
Af skyldfrit Blod lod hele Strømme flyde.

Giftgrenene Du skar af Statens Eg:
Da rystede den frygteligt sin Stamme,
Og overalt i Dine Riger steg
Nu Oprørs-Luens vilde røde Flamme!

Da skialv jeg for Dit dyrebare Liv,
Jeg skialv for mine spæde Smaae som Moder;
Da føied' Du Din ængstelige Viv,
Og førte mig til Keiseren min Broder.

Men kold og følesløs han for mig stod,
Hans Hierte ikke rørtes ved min Klage;
Og ei hans Hær, kun Elskede, Dit Mod
Du har udi Dit Uheld nu tilbage.

Dog hvad er Mod imod Forræderie
Og Frændehad, og Klærkers fule Harme?
Flye derfor, elskede Gemal, til mig! —
O, flye i mine aabne ømme Arme!

Thi vandt Du end: det vilde kostе Blod,
Og Uskylds Blod kan intet Guld betale!
Lad derfor Dig ei styre af Dit Mod!
Betræd ei Nordens blodbestænkte Dale!

Mig stedse omt omringe vore Smaae,
Og deres Bønner blande sig med mine!
Omkring min Seng de grædende nu staae,
Og deres spæde Læber Dig velsigne!

O, kom til os, min evigelskte Mand!
Er Kiærlighed ei Lykkens huldе Krone?
Ja, skynd Dig — iil til os, min Christian!
Vor Ømhed skal erstatte Dig Din Throne!

Vi Blomster da skal strøe i hvert Dit Fied!
I Fred da Alle nyde Livets Goder!
Din Kongetitel da Du lægger ned,
Og jeg er ikkun Huustroe, Qvinde, Moder!

Mig Sundheds Blomst da smykke vil paanye,
Og barnlig Kiærlighed os skal forynge
Og smile fra vort Bryst hver Modgangsskye
Og Livets huldе Roser om os slynge!

Min Brudegave kiøber os en Dal
Langt borte fra de store Stæders Vrimmel;
Tilfredshed atter der Dig blomstre skal,
Og jeg skal finde ved Dit Bryst min Himmel!

Tilgiv, min evigelskte Christian!
Om altformeget jeg af Dig begierte,
Og om Du mig det ei opfylde kan,
Da lad mig dog fuldende ved Dit Hierte!

Men skynd Dig, thi jeg svinder daglig hen:
Jeg lider af mit piinte Hiertes Blöden.
Ja vil, mit Hiertes evig elskte Ven,
Og favn Din troe Elisabeth i Döden!!!

(Johannes Wildt.)

Charade.

Mit Første er en Rose skion,
Der maa selvtolvte sig i Krandsen vinde,
Som Tiden slynger huldt om Evighedens Tinde;
Mit Andet i den Førstes Klang Du finde;
En Maaned liig, bestaaer det kun af Enkeltheder,
Der i en inderlig Forening træder,
Og ei hinanden kan forlade,
For hiin omtalte Roses Blade
Er giennemtalte. Da mit Andet falder,
Og har opnaaet det Førstes Alder.
Med Dette nævn Dig Hiint, nævn Hiint med Dette,
Og Gaaden Du ihast vil giette.

Julegaven.

Med hastige Fied ilte Justitsraaden hiem. Det var Middag. Ministeren havde yttret det Ønske, at faae en Udarbeidelse, hiin havde begyndt paa om Morgenen, endnu samme Aften, for at kunne overrække Fyrsten den næste Dag. Endnu før han spiste til Middag, vilde den Hiemilende fuldende den.

Men hvor forfærdedes han ikke, da han fandt sin Kammerdør aaben, sine Papirer i Uorden, og den begyndte Afhandling ingensteds var at see! Han saae strax, Børnene havde været der, stormede til deres Stue, og spurgte den her omhoppende femaarige Dreng: „Hvem har understaaet sig, at lukke Jer ind i mit Studerekammer?" — Moder — stammede Barnet skiælvende. — „Jeg savner Papirer, hvor har I giort af dem?" — Frygtsom skottede Drengen til sin endnu ikke fire Aar gamle Broder Frants, der sad ved Vinduet. Denne sprang Faderen imøde, opløftede de smaae Hænder og bad: „Ikke være vred, søde Fader!" — Men strax opdagede Denne i Drengens Papirs-Grenadeerhue det søgte Skrift, rev ham den af Hovedet og gav den Gienstridige en dygtig Daask paa den modstræbende Haand. Begge Drengene stak i at græde, den Yngste af Ærgrelse, den Ældste af Frygt, thi han havde forfærdiget Huen.

Larmen kaldte den bekymrede Moder hid. I sin Hidsighed overfoer Manden den mønsterværdige Husmoder med en Strøm af Bebreidelser, fordi hun ikke

holdt Styr paa Børnene og Orden i Huset. Hun forsøgte flereganger at afbryde ham, men forgiæves. Stillegrædende vaklede hun tilbage til sit Værelse.

Justitsraaden overløb nu med Øinene sin Udarbeidelse. Adskilligt manglede, der ikke havde villet lade sig forene med Formen af en Grenadeerhue. Dog fandt han til Ly for det Afklippede, samlede Stumperne sammen og ilte med dem ind paa sit Værelse.

Justitsraadinden lod ham gientagne Gange bede, at komme til Middagsbordet. Tilsidst maatte Tieneren svare, han vilde slet ikke spise til Middag i Dag. — Det skumrede alt, da Arbeidet var færdigt. Han ilte til Ministeren.

Paa Gaden mødte han sin Huuslæge. Denne spurgte: „Hvorledes gaaer det?" — Net godt. — „Saa takker jeg Himlen, thi i Morges saae det farligt ud hiemme hos Dem." — I Morges? raabte Justitsraaden bange. — „Ja. Kommer De da nu ikke hiemmefra? og har man intet sagt Dem om Fruens Afmagt?" — Ikke et Ord. — „Jeg maa tilstaae, jeg var meget bange for hendes Liv. Hele Formiddagen har jeg tilbragt hiemme hos Dem. Endelig vendte hendes Bevidsthed tilbage, men nu faldt hun i en dosig Slummer, og for at Intet skulde forstyrre hende, maatte jeg vise de larmende Smaae ind i en anden Stue. Man gjorde just reent i Deres Studerekammer, der jog jeg dem ind —"

Dette Ord foer som en iiskold Vind giennem Mandens glødende Hierte. „Saa de frygtede, Afmagten skulde være farlig for hendes Liv?“ spurgte han Doctoren. — Yderst farlig. Den sidste ulykkelige Barselseng har efterladt en saadan Svaghed i hendes Nervesystem, at selv det mindste Tilfælde let kan have de værste Følger. Sikker for Ærgrelse kan en Husmoder, der elsker Orden saa høit, som Deres, aldrig være. — „O, kiære Mand! faa gaae, løb! Et Arbeide, der i dette Øieblik kalder mig til Ministeren igien, har hos mig fra Middagsbordet. Bring hende min ømmeste Hilsen. Saasnart jeg kan slippe, skal jeg være hos hende.“ — I den Hast, hvormed Justitsraaden skred hen ad den iisglatte Gade, var han hvert Øieblik faldefærdig. Neppe vidste han at han gik, og siden hos Ministeren ligesaalidt hvad han talte. Han sad som paa gloende Kul. Hans hele Siel var hos den syge, ved hans Hidsighed haardt fornærmede Hustru.

Ministeren læste Skriftet i hans Nærværelse. Men den synlige Tilfredshed som lyste af hans Øine, den Varme, hvormed han nu og da greb Justitsraadens Haand, de Lovtaler, hvormed han tilsidst overøste ham, forseilede alt Indtryk paa en Mand, som hvert Minut var en qvalfuld Evighed.

Men hvor forfærdedes han, da nu Ministeren sagde: „Fyrsten har, som jeg et Øieblik før Deres Komme hørte, Forfald i Morgentidlig, og det haster med Tingen. Jeg vil derfor strax kiøre til Hoffet, og beder Dem ret meget, at følge med. Jeg ønsker det

baade for Sagens og for Deres egen Skyld." — Strax bød han Vognen kiøre frem, og da Justitsraaden faa Øieblikke efter vandrede med ham ned ad Trappen, var han saalidet Herre over sin indvortes Qval, at Ministeren spurgte, om han feilede Noget. Nu havde det været Tid at rive sig løs. Men den ellers ved Aandsnærværelse udmærkede Mand havde i dette Øieblik saa liden Besindelse, at han besvarte Spørgsmaalet benægtende.

Conferentsen hos Fyrsten varede længe. Monarken bevidnede Justitsraaden sin særdeles Tilfredshed, og betroede ham et nyt hæderligt Hverv. Da man endelig kiørte bort, kunde dog Ministeren ikke dølge sin Forundring over hans ellers usædvanlige Adspredelse, og da undskyldte Justitsraaden sig endelig med sin Kones Sygdom. „Saa vil jeg ikke opholde Dem længere!" sagde Ministeren: „Her er det jo, De boer?" — Justitsraaden takkede ret inderligt, og steg ud.

Men hans Glæde fik en hastig Ende. Paa Trappen mødte han Skriftefaderen, som Tieneren lyste ned. „Saa staaer det vel slet til, meget slet?" spurgte den Ulykkelige. — „Nei, vakkre Mand!" svarte den værdige Geistlige, gribende hans Haand: „For Den, der stoler paa den evige Kiærlighed, kan Intet staae slet til her paa Jorden." — „Hvorledes er det med hende!" stammede Justitsraaden med en Rædselsahnelse. — „Hun har det godt!" svarte Hiin og maatte gribe ham i sine Arme, at han ikke skulde segne baglænds ned af Trappen. „Jeg maa til hen-

de!" skreg han, og trøstende vendte Præsten tilbage med ham.

„Hvad er der da paa Færde, Fader?" spurgte hans femaarige Morits bestyrtet: „Ingen af os Børn maa komme til Moder mere. Vi har jo ikke giort den gode Moder Noget." — Disse Ord gjennemskiare Faderens Inderste. Han rev sig løs fra Drengen, og iilte til den Hedenfarnes Leie. Hendes gifte Søster sad derved. — „Det havde De vel ikke troet?" — Selv dette Spørgsmaal tyktes ham den græseligste Bebreidelse. Da kastede han sig ned for Sengen, greb den Dødes blege Haand, jamrede, hulkede, bad. Forgiæves søgte den Geistlige at indgyde ham Mod og Gudhengivenhed. Da kaldtes han bort til nok en Døendes Leie.

„Har De været hos hende i de sidste Øieblikke?" spurgte Justitsraaden omsider sin Svigerinde. — „O, ja. Hun talte meget om sin nære Død, før hun indslumrede i den. Hun bad mig anbefale Dem de stakkels Børn." — „Og mig, hvorledes mindedes hun mig?" — „I usigelig Kiærlighed." — „I Kiærlighed? mig! hendes Morder!" — „O, Gud, han taler vildt!" tilhviskede Svigerinden den indtrædende Læge. Denne nærmede sig Justitsraaden og sagde, gribende hans Haand: „Derfor kan De være rolig. Ved den Alteration, den Hensovede, som den lille Morits siger mig, har havt i Middags, kan hendes Død ingenlunde være foranlediget, men blot fremskyndt nogle Timer i det høieste."

Efter endnu at have tilføiet allehaande Trøstegrunde gik Lægen. Svigerinden gik ogsaa kort efter, saa kun de bleve tilbage, som havde hiemme i Huset. Men, men hvilken Forandring! Den Ene af disse, der om Aftenen altid var den Sidste, der lukkede sine Øine, hun havde nu lukket dem for evigt. Det var, som hele Huset var død med hende. Om Aftenen blev Bordet dækket, som sædvanligt, og begge Drengene bleve løftede op paa deres Stole. Ogsaa satte Faderen sig hos dem, men kun for at kiærtegne de levende, ham saa dyrebare Erindringer om den Salige. Hans Hierte var bristeførdigt. Børnene spiste ikke, men skottede ængsteligt over til Faderen. Omsider sagde Morits: „Fader, Du seer i Dag heel anderledes ud end Du pleier. Det er dog meget bedre, naar Moder sidder hos os.“

Uvilkaarligt traf Justitsraadens Øie den Plads, hvorpaa hun pleiede at sidde ved Bordet. Den Tanke giennemilsnede ham: denne Plads skal nu for evigt være tom!

„Vil Du da slet ikke spise meer, Fader?“ spurgte den lille Frants: „I Middags var Du ikke med ved Bordet, men da havde vi dog Moder.“

„Men hun spiste ikke heller Noget i Middags — tog den Ældste Ordet. Hun sad saa stille og sørgmodig. Det var vist fordi Du var saa vred, Fader. Den gode Moder kunde jo ikke for, at jeg havde klippet en Hue til Frants af Dine Papirer! Maaskee er det med Villie, hun sover saalænge, for ikke at see Dig vred igien.“ — Dybt saaret sprang Faderen op.

Børnene raabte ængsteligt, Pigen skulde komme og klæde dem af.

„Alt saa tidligt?" spurgte Denne. — Ja, sagde den Ældste, halvsagte, frygtsomt tilbageseende: Vi ere bange for Fader idag. — Som en giftig Piil foer det barnlige Ord giennem den Ulykkeliges Samvittighed. „Siig da Godnat til Fader!" sagde Pigen. — Godnat, Fader! raabte de, men uden at ile til ham, som de pleiede.

Tieneren traadte ind, og spurgte, hvor han vilde, Liget skulde bringes hen. — „Det skal blive, hvor det er! svarte han: Jeg vil vaage hos det."

Han havde befalet Tieneren, at vedligeholde Ilden i Kaminen. Da han i dette Ærende førstegang aabnede Døren, laae Justitsraaden i det aabne Vindue. Fortiden gik i afvexlende lyse og mørke Billeder forbi hans Aand. Endelig opsteg det rædselfulde Spørgsmaal i hans Siel, om ogsaa Følgerne af hiin ulykkelige Nedkomst ene havde voldet den Elskedes Død? om ikke maaskee — —

Han grublede saalænge derpaa, til al hans Tænkekraft sløvedes. Han sank om paa en Stol og lukkede sine Øine, med den inderlige Bøn, at de aldrig maatte aabnes mere.

Efter en urolig Slummer foer han op, og traadte hen for den Forklarede. Maanen havde lagt et giennemsigtigt Slør over hende. Hverken Smerte eller Vrede formørkede de milde Træk. Nei! raabte han:

jeg har ikke dræbt hende. Hvor kunde de Dødes Dommer tillade hende, at vise sin Morder saa sødt og blidt et Ansigt, om hun endogsaa vilde? — Og hvi kunde han ikke det? afbrød han heftig sig selv. Maae ikke just disse milde Miner vorde til usigelig Marter for Den, der har saaret hendes Siel saa dybt i hendes sidste Time?

Da Dagens Lys afløste Maanens, laae den Ulykkelige sammensunken paa Gulvet ved Siden af Sengen, men foer strax op, da Døren aabnedes. Hans Livs skrækkeligste Morgen begyndte. Liigkonen, som man havde hentet, aabnede dens Rædsler. Uden videre sendte han hende bort igien.

„God Morgen, Fader!" raabte Børnene. Det var Dagen før Juleaften. Længe, længe havde Børnene talt Uger og Dage til denne Glædesfest, og ikke talt om Andet, end deres skiønne Forventninger. — Men da nu Faderen, overvældet af den Smerte, den glade Høitid denneſinde bragte over ham, slog sig for Panden med knyttet Haand, da randt den slemme Gaarsaften atter Børnene i Minde. Bedrøvet sagde den Ældste: Sover den gode Moder da endnu? Det var dog paa Tiden, Du vakte hende, Fader, ellers kunde Folk let troe, hun var død!

Der kom en Billet fra Ministeren. Han bevidnede sin Deeltagelse i det sørgelige Tab, og beklagede, at han ogsaa idag maatte udbede sig hans Bistand. — Det var over Middag, da Justitsraaden kom hiem.

Strax besøgte han Liget. Det laae, efter hans Befaling, endnu hvor han havde forladt det. Børnene havde man endnu Intet sagt om hendes Død. Inderligt bad han til Himlen om sin egen Opløsning. Det var hans eneste Haab.

Børnene bleve imidlertid utaalmodige. De spurgte hvert Øieblik, om Moderen da ikke vilde staae op engang. Forrige Aar — det mindedes Morits ret godt — havde hun jo hentet Jesusbarnet ind. Hvorledes skulde det nu gaae til — spurgte han — naar hun sov Tiden bort?

Det skumrede alt meer og meer. Børnene bleve hvert Øieblik utaalmodigere, og spurgte uophørligt om da Jesusbarnet ikke kom. Et Lys efter et andet blussede op i Husene ligeoverfor. Det spændte deres Forventning stedse høiere. Den arme Fader sad i Sideværelset med bristefærdigt Hierte. — Hvad om vi have været for uartige forrige Aar — sagde Morits — og Jesusbarnet har husket os det, og kommer slet ikke dennegang?

Børnene begyndte at rekapitulere alle deres Uartigheder ligefra Papirshuen af, tilbage i Tiden. Ak, hvor det gik Faderen til Hierte! Nei, sagde han ved sig selv, Børnene skulle have deres Glæde, saavidt jeg kan give dem den, hvad det end skal koste mine Følelser! Og som han endnu tænkte paa, hvorledes det bedst kunde skee, ringede det. De sørgmodige Børn sprang høit iveiret. Pas paa, der er Jesusbarnet! raabte de.

De havde ikke Uret. Det var deres afdøde Moders Søster. Hun spurgte strax efter Børnene. Den

Hedenfarne havde endnu før sin Død tænkt paa de Smaae, og bedet sin Søster sørge for Julegaverne, hvis hun ikke selv skulde vorde istand dertil. Saasnart Hiin nu var bleven færdig med sine egne Børn, havde hun strax begivet sig hid.

Med denne Efterretning traf dog et Glædens Lyn den Ulykkeliges Siel. Den Afdøde havde sagt sin Søster, hvor Gaverne laae. Saaledes gik det da til, at Børnene bleve kaldte ind i den smuktoplyste Julestue, just som deres Bedrøvelse havde naaet sin største Høide.

Stort var den barnlige Glædestummels første Moment. Men snart meldte Savnet sig igien. Morits begyndte at tale om, med hvilket kiærligt Øie Moderen forrige Juleaften havde seet til ham og Frants, hvorledes hun dengang havde lagt sin glædelnende Kind op mod hans, og voldet ham een Fryd større end en anden. Tanten tog vel ogsaa synlig Deel i den herlige Barnelykke, men Taarerne i hendes Øine vidnede klarligt om, at hendes Glæde ikke var saa ublandet som Moderens. Og Justitsraaden, der ifjor saa smut havde besvaret alle deres Kiærtegn, stod i Aften ved Bordet, liig et Billede af Steen.

„O, Fader! raabte Morits endelig: skal vi da ikke frydes ved de skiønne Julegaver, siden Du seer saa vred ud, eller synes Du maaskee, vi har faaet formeget?" — Det rørende barnlige Ord gik ham nær. Han løftede Drengen op, kysfede ham og

sagde: „Glæd Dig, mit Barn! Ja vel, glæd Dig, saalænge Du kan!"

Nu da — sagde Drengen — siden Du nu er god igien, Fader, saa giør mig den Tieneste at kalde paa Moder. — Skiulende sit Ansigt med begge Hænder, styrtede Justitsraaden, overvældet af sin Smerte, ud af Stuen. Han hørte endnu udenfor, hvorledes Morits sprang op, klappede i Hænderne og raabte: Ak, nu kommer Moder! Hurra! — Sønderknust lænede han sig op mod en Pille paa Gangen.

Da gik Sovekammerdøren pludseligt op. Skiælvende traadte Vaagekonen ud. „Ak, Herr Justitsraad! raabte hun: jeg kan ikke holde det længere ud hos Liget. Det er ikke rigtigt her i Huset. Allerede i Gaarnat mærkede jeg Noget. Det blæste ad mig med gandske iiskold Aande. Men da jeg ikke er overtroisk, tænkte jeg, det kunde være et Vindue i Forstuen, som ikke var lukket — — „Det fandt jeg ogsaa aabnet i Morges!" svarte Justitsraaden. — „Det er ret godt, vedblev den Gamle, men nylig sprang Døren pludseligt op, og da jeg saae ud med Lyset i Haanden, var der ingen Siel at see." — „Denne Dør — tog Justitsraaden Ordet — har jo den Feil, at den springer op, naar den ikke fast tillukkes." — „Det er altsammen ret godt, Herr Justitsraad; men som jeg kommer tilbage til Sovekammeret, finder jeg — Du hellige Fredsens Fader! den Afdødes Ansigt vendt imod Væggen, istedetfor at det, som De veed, for vendte udad."

„Hvad?" raabte Justitsraaden, ligesom flyvende over Gangen, medens Konen bad ham, dog for Alting

ikke binde an med Aandeverdenen. Man havde Exempler paa Døde, der pludseligt have aabnet Armene, for at drage dem, som kom dem nær, med ned i Graven.

„O, mit dyrebare, mit eneste Liv!" raabte Justitsraaden af sit haabrige Hiertes Fylde, da han saae, at den Dødtroede virkelig havde vendt sit Hoved. Og, truffen af disse Ord, rørte hun virkelig sine Arme, men ei for at nedbrage ham i Graven. Et dybt Aandedrag — og den blot i tung Afmagt Liggende oplod sine Øine.

Snart feirede det hele Huus sin Juleaften for den fra Døden Tilbagevendtes Leie. Børnenes Jubel var saameget større, da de nu fik at vide, hvilket frygteligt Tab der havde truet dem.

Lykken feirede en fuldkommen Triumph i dette Huus. Den Syge havde i sin Afmagt hørt Meget af det, der var foregaaet omkring hende. Hun havde været Vidne til de Bebreidelser, hendes Mand afvigte Nat havde giort sig selv. — Han raabte nu:

„Vor herligste Julegave er dette Liv!"

(Fr. Laun.)

Kiærlighed raser.

Saarlægen Louis Thevenet i Calais fik i Efteraaret 1782 en skriftlig anonym Anmodning, næste Dag at begive sig til et paa Pariserveien liggende Landsted, og medbringe de til at afsætte et Been fornødne Instrumenter. Dengang var Thevenet vidt og bredt bekiendt for den dygtigste Mand i sin Konst, og mere end eengang havde man hentet ham over Kanalen til selve Engelland, for at giøre Brug af hans Indsigter. Længe havde han tient ved Armeen, havde noget Barsk i sit Væsen, og dog maatte man holde af ham for hans naturlige Godmodigheds Skyld.

Thevenet undredes over den anonyme Billet. Tid og Sted var opgivet med største Nøiagtighed, men — som sagt — Underskriften feilede. „Vil man maaskee jeg skal løbe efter Næsen?" knurrede han, og gik ikke.

Tre Dage efter fik han nok en Indbydelse, endnu indstændigere end den første, med Tilføiende, at der næste Morgen Klokken ni vilde komme en Vogn efter ham, og virkelig var Klokken neppe slaaet ni, før der holdt en elegant Vogn udenfor hans Dør. Thevenet giorde nu ingen videre Omstændigheder, men steg deri. Udenfor Porten spurgte han Kudsken: „Til hvem kiører Du mig?" — Han svarte med et engelsk Ordsprog, der siger saameget som: Hvad ikke jeg veed, giør ikke mig heed. — „Jer en Abekat!" svarte Thevenet. Kudsken taug. — Vognen holdt endelig udenfor det betegnede Landsted. „Til hvem skal jeg?

Hvem boer her? Hvem er syg her?" spurgte Thevenet atter Kudsken. Denne gav samme Svar som før, og Chirurgen giengieldte det med samme Compliment som før.

Ved Døren modtoges han af en smuk ung Mand, der førte ham op ad Trappen ind i et stort Gemak. Sproget røbede, at han var en Britte. Thevenet tiltalte ham derfor paa engelsk: „De har ladet mig kalde?" — „Jeg er Dem meget forbunden for Deres Komme. Behag at tage Plads. Her staaer Chocolade, Kaffe, Viin, hvis De ønsker at nyde Noget før Operationen." — „Viis mig først den Syge, Sir. Jeg maa først undersøge Skaden, om ogsaa Amputationen er nødvendig." — „Den er nødvendig, Herr Thevenet. Sæt Dem dog. Jeg har megen Tillid til Dem. Hør mig. Her er min Børs med 100 Guineer. Den giver jeg for Operationen og mere siden. Nægter De at opfylde mit Ønske, er her en skarpladet Pistol. De er i min Magt. Jeg skyder Dem, Gud fordømme mig, lige gjennem Hiernen!" — „Sir, for Deres Pistol frygter jeg ikke. Men hvad forlanger De? ud med Sproget, uden Fortale! Hvad skal jeg her?" — „De maa afsætte mig mit høire Been."

„Hiertelig gierne, Sir, og Hovedet med, om De vil. Men, feiler jeg ikke, er Deres Been jo gandske frisk. De sprang jo op ad Trappen foran mig som en Liniedandser. Hvad feiler Benet?" — Intet. Jeg ønsker blot, at det feilede mig. — „Sir, De er en Nar!" — Det rager ikke Dem, Sir. — „Hvad har da Benet syndet?" — Intet. Vil De

sætte mig det af? — „Sir, jeg kiender Dem ikke. Skaf mig Vidner paa, at De har Deres fulde Forstand." — Vil De opfylde mit Ønske, Hr. Thevenet? — „Ja, saasnart De anfører mig en antagelig Grund til saadan Lemlæstelse." — Sandheden kan jeg ikke sige Dem nu. Maaskee om et Aarstid. Men jeg vedder, Herre, jeg vedder, da skal De selv tilstaae, at mine Grunde vare de ædleste, at min Lykke, min hele Tilværelse beroede paa, at jeg blev skilt ved dette Been. — „Jeg vedder ikke, med mindre De nævner mig Deres Navn, Deres Stand, Deres Familie." — Alt dette skal jeg sige Dem siden. Nu ikke. Jeg beder Dem blot, anse mig for en ærlig Mand. — „Ingen ærlig Mand truer sin Læge med skarpladte Pistoler. Jeg har Pligter, ogsaa mod Dem, skiønt De er mig ubekiendt. Jeg lemlæster Dem ikke uden Nødvendighed. Har De Lyst til at snigmyrde en redelig Familiefader, saa skyd!"

Godt, Herr Thevenet, sagde Britten, og tog Pistolen: Jeg skyder ikke; men alligevel vil jeg tvinge Dem til, at afsætte Benet. Hvad De ei vil giøre af Føielighed mod mig, af Lyst til Belønning eller af Frygt for Kuglen, skal De giøre af Medynk mod mig! — „Hvorledes skal det gaae til, Sir?" — Jeg trykker løs og knuser Benet paa Stedet lige for Deres Øine.

Britten satte sig og holdt Løbet af Pistolen tæt over Knæet. Thevenet vilde falde ham i Armene. Rør Dem ikke, sagde Britten: eller jeg trykker til. Svar mig blot: Vil De uden Nytte forøge mine

Smerter? — „Sir, De er en Nar. Deres Villie skee. Jeg afsætter det fordømte Been!"

Operationen begyndte. Engellænderen tændte sig Pibe, og svor, den skulde ikke gaae ud for ham. Han holdt Ord. Benet laae afsat paa Gulvet. Britten smøgede friskvæk, som om det ikke var hans. Thevenet gjorde sine Sager som en Mester. Patienten var ved hans Konst og Omhu helbredet om føie Tid. Han belønnede sin Læge, takkede med Glædestaarer for Benets Amputation, og seilede til Engelland med et af Træ.

Omtrent otte Uger efter fik Master Thevenet et Brev fra Engelland, saalydende:

„Som et Beviis paa min Erkiendtlighed erholder De indlagt en Anviisning paa 250 Guineer. De har giort mig til den Lykkeligste blandt alle Dødelige, idet De berøvede mig et Lem, der stod i Veien for min jordiske Lykke.

Brave Mand! Erfar nu Grunden til mit naragtige Indfald, som De kaldte det: — Efter min sidste Hiemkomst fra Ostindien lærte jeg at kiende Emilie Harley, den Fuldkomneste af sit Kiøn. Jeg forsøgede hendes Tilbederes Skare. Ak, bedste Thevenet, og jeg var lykkelig nok til at vorde ulykkeligere end alle mine Medbeilere. Hun elskede mig, mig fremfor Alle. Hun dulgte det ei — og just fordi hun havde mig kiær, stødte hun mig tilbage. Forgiæves bad jeg om hendes Haand. Hun var ubevægelig.

Længe var jeg ikke istand til at udgrunde, hvad hun havde imod en Forbindelse med mig, som hun dog, efter sin egen Tilstaaelse, elskede indtil Sværmerie. En af hendes Søstre indviede mig endelig i Hemmeligheden. Miß Harley var et Underværk af Skiønhed, men havde den Naturfeil, at være eetbenet, og frygtede — netop for denne Ufuldkommenheds Skyld — for at vorde min. Hun skialv ved Tanken om, at jeg for den Sags Skyld skulde elske hende mindre i Tidens Længde. — Strax var min Beslutning fattet. Jeg vilde vorde hende liig, og jeg blev det, takket være De!

Med mit Træbeen kom jeg tilbage til London. Min første Gang var til Miß Harley. Jeg havde ladet udsprede det Rygte, at jeg ved et Fald med Hesten havde brækket Benet. Alle beklagede mig. Emilie faldt i Afmagt, da hun saae mig førstegang. Hun blev nu min. Dagen efter Bryllupet meddeelte jeg hende Hemmeligheden. Det forøgede hendes Kiærlighed, at høre, hvilket Offer jeg havde bragt min. O, brave Thevenet! havde jeg havt ti Been at miste, med Glæde havde jeg offret dem for Emilie.

Saalænge jeg lever, er jeg i Deres Gield. Kom til London, besøg os, lær at kiende min herlige Hustru, og vov saa, at sige nok engang, jeg er en Nar.

Charles Temple."

Thevenet meddeelte sine Venner Anecdoten og Brevet og loe hvergang af fuld Hals, saa ofte han fortalte den. „Og han bliver dog en Nar!“ raabte han. — Følgende var hans Svar:

„Sir, jeg ønsker Dem til Lykke til Deres Forbindelse med den elskværdigste Mø i Bretland. Det er sandt, et Been er meget for en Hustru, dog ei formeget, naar man i Tidens Længde kan finde Regning ved Byttet. Adam maatte kiøbe sin Eva med Tabet af et Ribbeen og jeg har kiendt den Mand, der har betalt sin Viv med sin Forstand.

Med alt dette ville De dog tillade mig, at blive ved min gamle Mening. For Øieblikket kan De have Ret. Nu svæver De i Ægtestandsvaarens Blomsterenge. Men ogsaa jeg har Ret, kun med den Forskiel, at min Ret modnes langsomt, som enhver Sandhed, man længe vægrer sig ved at erkiende.

Giv Agt, Sir! Efter to Aars Forløb vedder jeg, De vil fortryde at have ladet Benet affætte ovenfor Knæet. De vil finde, under Knæet havde været nok. Efter tre Aars Forløb vil De være overbeviist om, det havde været nok, at offre Foden. Neppe ville fire Aar være forløbne, før De vil paastaae, Opofrelsen af den store Taa havde været meer end nok. Endnu et Aar, — og Tabet af den lille Taa vil synes Dem formeget; endnu et — og De vil indrømme mig, det havde været tilstrækkeligt, at miste en Regl. Alt dette siger jeg, Deres henrivende Gemalinde ufornærmet. I min Ungdom havde jeg hvert Øieblik kunnet offre Livet for min Elskede, men aldrig noget Been; hiint vilde jeg aldrig

have angret, dette vilde have smertet mig hele mit Liv. Thi havde jeg giort det, vilde jeg endnu i dette Øieblik sige: Thevenet, Du var en Nar! Hvormed jeg har den Ære at være, Sir, Deres ærbødige Tiener. G. Thevenet."

I Aaret 1793, under Rædselsperioden, maatte Thevenet flye til London, for at sikkre sit Liv. Han spurgte efter Sir Charles Temple. Man viste ham Dennes Pallads. Han lod sig melde og blev indladt. I en Læneſtol, ved den skummende Porter, i Kakkelovnskrogen, omringet af tyve Aviser, sad en tyk Herre, der neppe kunde reise sig, saa korpulent var han.

„Ei, velkommen, Hr. Thevenet!" raabte den tykke Herre, der virkelig ingen anden var, end Sir Temple. Fortryd ikke paa, at jeg bliver siddende, men det fordømte Træbeen er mig i Veien allevegne. — De kommer formodentlig for at erfare, om Deres Ret er modnet?"

„Jeg kommer som Flygtning, og søger et Fristed hos Dem." — „De maa boe hos mig, thi i Sandhed, De er en Mand med stor Forstand. De maa trøste mig. Paa min Ære! den Dag i Dag var jeg maaskee Admiral af det blaa Flag, hvis ikke det Satans Træbeen havde giort mig udygtig til Fædrelandets Tieneste. Her sidder jeg nu og læser Aviser

og bander mig brunn og blaa, fordi jeg ingensteds kan være med. Kom, trøst mig!"

„Deres Fru Gemalinde vil vide at trøste Dem bedre end jeg." — „Tie med det, Faer! Hendes Træbeen hindrede hende i at dandse, derfor er hun bleven en Spille- og Sladderføster. Der er ingen Udkomme med hende. For øvrigt en brav Kone." — „Hvad? Saa havde jeg dog Ret?"

„O, fuldkommen, kiære Thevenet! Men, stille dermed. Jeg har giort en dum Streg. Havde jeg mit Been igien, vilde jeg ikke miste saameget som en halv Regl deraf! Mellem os: jeg var en Nar!"

(H. Zschokke.)

Den gamle Frakke og den gamle Paryk.

Fritz var en vild Krabat, den gamle Föhrenbachs Søn af første Ægteskab. I det andet havde hans Stedmoder skiænket ham en lille Broder, ved Navn Elias. Ei, denne Elias var en heel anden Dreng! Han læste saa det stod efter, om han end ikke forstod et Ord deraf. Paa hans Klæder var aldrig en Plet, alle Fremmede kyssede han paa Haanden, og naar man gav ham Noget, undlod han aldrig at sige: Jeg takker ærbødigst. Han gik stille, nss sagte, og talte saa sagte, at man neppe kunde høre det.

Han var dog en heel anden Dreng, end den vilde Fritz, der saae saa skielmsk paa Alle med sine sorte Øine. Fik han nye Klæder, kunde man efter tre Dages Forløb ikke mere see, hvoraf de vare. Ingen Dreng i hele Byen bukkede saa ubehændigt; naar han skulde kysse de Fremmede paa Haanden, krøb han bag Kakkelovnen. Vel spændte han hver Morgen sine Bøger i en Rem og gik, men ikke i Skolen. Bagom listede han sig, for at spille Bold, eller løbe paa Skøiter, alt som Aarstiden førte det med sig. Men naar Examen nærmede sig, krøb han op paa et Tagkammer og læste her med saadan Anstrengelse, at Ingen stod sig bedre end han.

Hvad Under, at Lærerne klagede, naar han havde sammensyet sine Meddisciple, eller stukket dem levende Krebs i Lommen. Hvad Under, at Stedmoderen klagede, naar hun pludseligt saae den gamle Bindehund løbe om i Byen med hendes Natkappe paa.

Kun Kors og Qval vil kunne kurere den Knegt! pleiede hun at sige. Disse Ord skrev Elias sig bag Øret, og besjelet af det kristelige Ønske, at see sin Broder kureret saasnart muligt, bidrog han af alle Kræfter til, at skaffe ham Kors og Qval. Sukkende fortalte han den vel gode, men ogsaa strenge Fader, alt hvad Ondt han vidste om Fritz.

Den bekymrede Fader besluttede omsider, at sende ham til en streng Skoleanstalt langt borte. Fritz hørte det uden Skræk, uden Bedrøvelse, thi værre kunde det dog ikke gaae ham ude, end det var gaaet ham hiemme. Derfor indpakkede han sine Sager med lønlig Glæde, og fortrød blot paa, at skulle

reise, uden at have taget en lille Hævn. Herpaa grublede han stærkt Aftenen før Skilsmissen, og pludseligt faldt han paa et Puds.

Han sneg sig ind i sin Faders Studerekammer, hentede hans Paryk og Frakke, klattrede dermed op paa Loftet og derfra ud paa Taget. Med Livsfare naaede han en Lynafleder, der stod paa Huset, hang Frakken paa Spidsen og satte Parykken derpaa. Derpaa kravlede han, glad i Sielen, ned igien og gik tilsengs under de sødeste Forestillinger.

Næste Morgengry samledes Unge og Gamle udenfor Huset, for at beskue den selsomme Trophæe, Fatter Føhrenbach havde reist sig. Denne traadte til Vinduet, saae Folk stirre op mod Taget, meente, der var Ild i Gavlen og løb forfærdet ud paa Gaden. Vel mærkende, hvem der var Mester for disse Leier, sneg han sig med indædt Vrgrelse ind igien og lod en Skorsteensfeier hente, der kunde bringe Garderoben ned. Imidlertid holdt Pøbelen Huset blokeret, og opslog en hvinende Latter, saaofte Vinden løftede et Kioleærme iveiret eller Pidsken svævede i Luften, lig Halen af en Komet.

Inde i Huset sparede Elias ikke paa fromme Suk og Stedmoderen gjød Olie i den Gamles Vredesild. Han vilde ikke see den ugudelige Dreng mere. Det gik Fritz nær. Faderen havde lukket sin Dør af, forgiæves bad Drengen om at vorde indladt, forgiæves tilbød han sig, villigen at modtage alle de Prygl, den Gamle vilde lægge paa ham. Da Intet vilde hielpe, sprang han ud i Gaarden, hvor der stod en gammel Lind, hvis Grene naaede lige hen til

Faderens Vindue. Op i den klattrede han og lod sig derpaa dumpe ned langsmed en Green, der var Vinduet nærmest. Her skreg han af al Magt: „Kiære Fader! Jeg holder dog rigtig meget af Dem. See dog mildt til mig engang."

Faderen skrækkedes ved at see Vovehalsen sidde som en Spurv udenfor Vinduet. Han aabnede dette og befalte ham, beklemt af Angst og Vrede, at stige ned. Men Fritz adlød ikke: han gientog sin Bøn og forsikkrede, Grenen maatte knække med ham, hvis han reiste uden sin Faders Velsignelse. Saa gaae da, sagde den skiælvende Gamle, rørt ved den barnlige Kiærligheds Trods: „Gaae, jeg velsigner Dig!"

Husch, var Fritz nede af Træet, og Øieblikket efter paa Postvognen. Efter nogle Dages Reise naaede han sit Bestemmelsessted. Hans Anbefalingsskrivelser skaffede ham just ikke den ømmeste Modtagelse. En mørk Director tog ham under sin særdeles Opsigt. Her lod det sig ikke vel giøre, at gaae bagom Skolen. De første Forsøg mislykkedes og straffedes skarpt. Da han nu saae, at man absolut skulde lære Noget her, fandt han sig deri, og lærte Meget. Men ingen Leilighed lod han gaae forbi til at spille sine Lærere eller Meddisciple et Puds. Derfor løde Hiemberetningerne heel forskiellige. Stundom hed det: den unge Frederik er en flittig Discipel og vil udentvivl i sin Tid giøre vor Skole Ære. Stundom: Den unge Frederik er en uopdragen Slyngel, der gior een Ulykke efter en anden.

Det første Slags Breve holdt Stedmoderen klogelig tilbage, det sidste Slags derimod glemte hun aldrig at meddele den Gamle. Derfor forbittredes han daglig meer og meer. Endelig kom der et Brev, som meldte: Nu var samtlige Læreres Taalmodighed aldeles udtømt, og en ny, ondskabsfuld Streg havde sat Kronen paa alle de andre. Den unge Herre havde nemlig bragt det vidt i den Konst, at gaae paa Stylter. Nu havde Dandsemesteren, en meget frygtsom Mand, for ikke længe siden mistet sin elskede Hustru, og som han, Dagen efter hendes Begravelse, sad ved sit Skriverbord noget før Midnat, paa et Værelse i anden Etage, vilde der sig en hvid, formummet Skikkelse udenfor Vinduet, pikkende paa dette og raabende hans Navn med hul forfærdelig Røst. Det havde været Musse Fritz paa Stylter, og den arme Dandsemester var bleven saa forskrækket, at han havde faaet Krampe i Læggene, hvorved han var bleven hindret i, at undervise Disciplene i otte Dage. Da nu den unge Herre alt var en oplsben Bengel, hvem man ikke mere trøstede sig til at tumle med, som han fortiente, tilmed havde giort tilstrækkelige Fremskridt in Litteris, bad man tienstligst, han maatte vorde sendt til Høiskolen jo før jo hellere, at ikke det skabede Faar skulde smitte hele den fromme Hjord.

Som sædvanlig, fik Madam Føhrenbach Brevet først, og smilte som en Engel ved hver Linie. Med ret gistige Bemærkninger bibragte hun Faderen Alt, i det Haab, han skulde gandske forsmode den forhadte Stedsøn, der stod den eiegode Elias i Veien. Virkelig besluttede han i den første Hede, at drage sin Haand

fra det vanartige Barn, og Moderen beregnede alt, hvormeget derved kunde spares aarligt. Men da den Gamle alt havde sammenlagt Papiret til et Tordenbrev, og med stærke Skridt gik op og ned i Stuen, for at vælge de kraftigste Udtryk, da faldt hans Øie hændelsesviis paa hans salig Kones Portrait, der hang over hans Skriverbord og tilsmilte ham saa venligt. Han havde elsket hende, han saae endnu engang derhen, hun syntes at bede for den forlorne Søn. Han satte sig, greb Pennen, og de haarde Bebreidelser bleve — næsten mod hans Villie, til faderlige Formaninger.

Dennegang, skrev han, vilde han endnu tilgive ham, men det var ogsaa sidste Gang. Han skulde nu besøge Universitetet, og hvad han her behøvede, skulde han faae. Han skulde studere flittigt, bekæmpe sin Vildskab, og vende tilbage som en stadig, ordentlig Mand.

Med de herligste Forsætter kom Fritz til Høiskolen; tildeels holdt han dem ogsaa. Professorerne roste hans Flid; men med sine Penge kom han altid tilkort, ei for hans Ødselheds, men for hans Godmodigheds Skyld, thi hans Pung stod aaben for alle trængende Kammerater. Omsider maatte han giøre Gield, og Faderen blev bestormet med Fordringer. Et Slagsmaal, hvori Frits blev indviklet, havde et Consilium abeundi til Følge, og sønderrev gandske den Gamles Taalmodighedstraad, især da Stedmama vidste at stille Maleriet i tilbørlig Skygge. Tilmed var han nu meget sygelig og gnaven. Hun

benyttede hans mørke Øieblikke til gandske at fortrænge den Letsindige af hans Hierte.

Kort efter blev han alvorlig syg, giorde sit Testament og døde. Fritz modtog dette Sørgebudskab i et koldt Brev fra sin Broder, der bad ham komme hiem og overvære det faderlige Testamentes Aabning.

Dybtrystet stod Ynglingen der, og giorde sig for førstegang de bittreste Bebreidelser. Det var aldrig faldet ham ind, at hans Fader kunde døe, og om end Dennes Vrede stundom voldte ham Smerte, saa trøstede han sig dog altid med den Tanke: Jeg har dog lært noget Retskaffens, og skal nok giøre den gamle Fader Glæde! — Nu svandt pludseligt dette Haab. Han græd bitterligt.

I denne Stemning kom han nu efter lang Fraværelse tilbage til sin Fødeby, og modtoges med høflig Kulde. Hans Stedbroder var imidlertid bleven et langt Menneske, han havde Intet lært, skulde heller Intet lære. Fordi han stod saa stærkt i Vexten, meente Moderen, begge Dele vilde gribe hans Legeme for heftigt an, og i Grunden kom det dog paa eet ud, enten han lærte eller voxede. Hvad han var oplagt til, havde Moderens Skarpsind snart opdaget; hun kiøbte ham en Portbetients Post, og for denne var han skabt. Han lugtede de forbudne Vare paa langt Hold, og kunde, naar han havde konfiskeret al en fattig Kræmmers Eiendom, gandske rolig tage sig en Priis, omhylet af otte Børn.

Fritz spurgte ængsteligt om Faderens sidste Timer. Elias foldede Hænderne og fordreiede Øinene. Han er død gandske kristeligt, og har af Hiertet tilgivet

alle sine Fiender og Fornærmere. — „Fiender? gientog Fritz: nu, til sine Fiender har min gode Fader dog sikkert ikke regnet mig; men til hans Fornærmere?" — Elias lettede paa Skulderen.

„Ja, sukkede Fritz: Jeg har vel tidt bedrøvet ham, desværre! Det gior mig hiertelig ondt." — For silde! mumlede Elias.

„Det forbyde Gud!" raabte Fritz, i det han kastede sit sorte, taarefulde Øie mod Himlen. „Han vil høre dette Suk hist oppe!" — Jeg mener blot, med Hensyn paa Testamentet, sagde Elias. Jeg frygter meget —

„Hvad frygter Du?" — „Han var Dig just ikke synderlig bevaagen, da han giorde det. Jeg og Mama have bedet ham saa bønlig, men forgiæves. Rigtignok veed jeg ikke, hvad der staaer deri." Disse Ord rullede glatvæk over hans Tunge, men han vidste ret godt, hvad der stod deri.

Thi da nu Testamentet i mange Vidners Overværelse blev aabnet og oplæst, viste det sig, at Elias var indsat til Universalarving, og angaaende Broderen fandtes kun følgende Anmærkning:

„Hvad min Søn Fritz angaaer, saa finder han
„i sin Letsindighed en saa uudtømmelig Lykkeskilde,
„at jeg holder det for ubilligt, at testamentere
„ham Andet, end min gamle Frakke og
„min gamle Paryk, som han engang ophængte paa Lynafleden."

Alle saae med ynkfomme Blikke paa den blege unge Mand, hvis Læber krampagtigt fortrak sig til et bittert Smiil. Ei rørte det ham saa heftigt, at han

var giort arvelos — men Maaden, hvorpaa — en døende Faders bittre Spot. Taus vendte han Forsamlingen Ryggen, gik ud paa Kirkegaarden og satte sig paa sin Faders Grav.

„Det kom ikke fra Dit Hierte, Du gode Mand! — saa talte han til den elskede Skygge — Du kunde vredes, det havde jeg fortient, men ved Spot trædte mig i Støvet, det kunde Du ei. Her knæler jeg paa Din Grav, og beder Dig tilgive mig. Jeg takker Dig for Din gamle Frakke og Din gamle Paryk. Hviler Din Velsignelse derpaa, agter jeg det høiere end Guld. Her lægger jeg Haanden paa Din kolde Grav og sværger: jeg skal ikke beskæmme Dit Navn!"

Styrket stod han op og gik hiem med muntert Aasyn, for at modtage sin Arvepart. Han fandt sin Stedmoder og den lange Elias i piinlig Forlegenhed, men da han blot bad om Frakken og Parykken, opklaredes deres Miner. Man kiærtegnede ham, kaldte den Afdøde ubarmhiertig, og saa videre. Fritz bad blot om hvad hans var, syøbte Parykken ind i Frakken, bandt en Snor om denne, hængte den paa sin Tiorneriep og sagde Farvel.

Ud af Porten vandrede han. Nogle Daler vare hans hele Rigdom. Hvad han skulde tage sig fore, vidste han endnu ikke ret. Dengang var næsten hele Europa i Krig. Med halvmodnet Forsæt vandrede han nogle Miil og nærmede sig Nabokongeriget, hvor han vilde følge efter den første den bedste Tromme.

I disse Tanker afbrødes han pludseligt af et Menneske, der kom pustende bagefter ham. Det var en Mand af ædel Skikkelse, men uden Kiole og Hat. —

„Gode Ven!" tiltalte den Fremmede ham: „Red mig! Forfølgerne ere i Hælene paa mig. Som I see mig her, er jeg undvegen af Fæstningen, men derfor skal I ikke tænke ilde om mig. Jeg er en ærlig, men ulykkelig Mand. Siden skal I faae mere at vide, nu tør jeg intet Øieblik spilde. Alt har jeg hørt Larm-kanonerne efter mig. Som jeg her staaer, kiender man mig ved første Øiekast og heromkring er ingen Busk, ingen Hule, jeg kunde skiule mig i. Men mit Fædrelands Grændse er ikke langt borte. Laan mig nogle af Eders Klæder, saa er jeg reddet."

Mens den Fremmede talte saa, havde Fritz betragtet hans ædle Physiognomie, og uden at besinde sig, uden at svare, rev han Bylten af sin Stok, hialp den Fremmede Frakken paa, satte den gamle Paryk paa hans Hoved, sin egen Hat ovenpaa, gav ham Stokken i Haanden og sagde: „Gaae med Gud!"

„Nu kan jeg ikke takke Eder som jeg skulde", svarte den Fremmede: „men der kommer en bedre Tid. Denne Vei fører til B**. Spørg ved Porten der efter Grev R**."

Med disse Ord bortfiernede han sig hastigt. Studsende saae Fritz efter ham, indtil han forsvandt i en Huulvei. Derpaa tog han sin Nathue op af Lommen, satte den paa sit Hoved, skar sig en Stok af det nærmeste Træ, fortsatte rolig sin Vandring og sagde smilende: „Der har nu Pokker taget ved hele Arveparten!"

Det varede ikke længe, før han hørte Hestetramp bag ved sig. Husarer galopperede frem. Da de naaede ham, standsede de og betragtede ham opmærksomt.

Han saae stivt paa Graaskiæggene. Ham er det ikke! sagde En.

„Hei, Kamerat! har I ikke seet en Mand, der var klædt saa og saa?" — „Vist har jeg det, svarte Fritz rolig: En halv Miilsvei herfra tog han Veien ad Landsbyen paa venstre Haand. Han syntes at have stærkt Hastværk." — „Det troer jeg! raabte Husaren smaaleende: Venstre om, Kamerater! Vi skal nok fange ham. Dog maa to af os ride til Grændsen, som Ordren lyder." — Og afsted fore de i susende Galop, tilbage og fremad. De to Sidste vendte snart tilbage. Vel havde de indhentet Flygtningen, men, skuffede ved hans Forklædning, havde de, efter nogle kiækt besvarte Spørgsmaal, ladet ham vandre med Fred.

Næsten havde Fritz glemt sit Eventyr, da han naaede det fremmede Lands Grændse, og kort efter dets Hovedstad, B**. Ved Porten spurgte han efter Grev R**. Skildvagten betragtede ham fra øverst til nederst, og viste ham ind til Officeren. Denne sammenlignede ham med et Signalement, han holdt i Haanden, hidkaldte sin Ordonnants og bad denne følge den Fremmede til Grev R**'s Hotel. De standsede ved et Pallads, omgiven af talrige Equipager. Schweizeren hidkaldte en Kammertiener, der strax maatte føre den støvede Vandrer til Hs. Excellents.

Veltilmode vandrede Fritz opad en Paradetrappe. Fløidøren aabnedes og her stod Manden fra igaar midt iblandt Riddere og Herrer, der ydmygelig bragte ham deres Lykønskninger.

Neppe saae Greven Vandreren, der, med Huen i Haanden, blev staaende i Døren, før han hastig løb ham imøde, tog ham ved Haanden, drog ham frem i Salen og forestillede ham for Herrerne som sin Redningsmand. Alle kappedes om at overøse ham med Roes. Fritz vidste ikke ret, hvorledes han var faren. Greven bad ham tøve, til han kunde tale med ham allene.

Beskeden traadte Fritz hen i et Vindue og ventede rolig Udfaldet af det sælsomme Eventyr. Grevens Secretair indlod sig i Samtale med ham og tilfredsstillede hans Nysgierrighed. Grev v. R** var sin Konges Yndling og havde varmt forfægtet hans Rettigheder baade i Felten som General og i Kabinettet som Minister. Men det var just dengang, Fædrelandskierlighed paa visse Steder var en Forbrydelse. Ved Svig bemægtigede Fienden sig hans Person og indsperrede den farlige Mand i en Fæstning. Af denne var det lykkedes ham at undvige, men uden den gamle Føhrenbachs Paryk var han dog ikke bleven frelst. Jublende modtog hans Fædrelands Hovedstad ham, rørt omfavnede ham hans kongelige Ven.

Neppe havde Hofsnogvrimlen bortfiernet sig, før Greven lod Vandringsmanden kalde ind i sit Kabinet. Her spurgte han ham med et Slags Fortrolighed om hans Navn.

„Fritz Føhrenbach."

Hans Fædreland?

„Forloren."

Hans Forretning?

„Haab."

Hans Udsigter?

„Mørke."

I en halv Time havde den erfarne Verdensmand giennemskuet den aabne Yngling. „Det fryder mig, sagde han, at De yttrer Lyst til Soldaterstanden. Her kan jeg tiene Dem. Kom igien i Morgen, da haaber jeg at meddele Dem gode Efterretninger."

Han holdt Ord. Paa hans Anbefaling tog Kongen den Fremmede i Tieneste som Fændrik. En Pung med Guld paanødte Greven ham til hans Equipering. Rørt takkede Fritz, men nølede og blev staaende i Kabinettet og saae sig ængsteligt om. „Feiler De endnu Noget, sagde Greven, saa tal fritud." — „Min Frakke, min Paryk", stammede Ynglingen.

O, lad mig beholde det. Til et Minde vil jeg giemme dem blandt mine Kostbarheder.

„Deres Excellents — jeg kan ikke" —

Hvortil vil De bruge det? Værdien deraf er saa ubetydelig —

„Jeg beder, Herr Greve, for mig ere begge Dele uvurderlige. Min Fader har baaret dem. Det er Alt, hvad han har efterladt mig og jeg har den glade Fortrøstning, at hans Velsignelse hviler derpaa."

Det er noget heel Andet, sagde Ministeren, og nu er jeg Dem dobbelt forbunden, da De vovede hele Deres Arvelod uden at kiende mig.

Han lod ham Frakken og Parykken udlevere, og Fritz anbefalte sig med glad Hierte. I sin nye Stand vidste han at skikke sig fortræffeligt, vandt sine Kameraters Agtelse og Kiærlighed og benyttede den næste Vinter til at erhverve sig theoretiske Kundskaber i Mi-

litairfaget. De practiske haabede han at vinde til Sommeren, thi hele Armeen rustede sig til at rykke i Felten.

Greven havde han imidlertid blot seet paa Paraden, Greven derimod havde aldrig tabt ham af Sigte. Hvor overraskedes han ei, da han, nogle Dage før Armeens Opbrud, som Greven skulde kommandere, blev udnævnt til Lieutenant og Feltherrens Fløiadjutant. Han støi hen til den Ædles Pallads, for at takke. „Lad det være godt, sagde Greven. Snart vil De faae Leilighed til at vise, at jeg ikke tog feil af Dem."

Og Fritz viste ham det daglig. Hvor der var Noget at vove, der fandt man ham altid som Frivillig i Spidsen. En Dag betroedes ham en forloren Post, der var rykket saa langt frem, at den hvert Øieblik kunde vorde afskiaaren. Men Posten var meget vigtig, thi kun fra den kunde Fiendens Bevægelser iagttages.

Fritz havde taget Posto paa en løvrig Eeg, hvorfra han med Kikkerten kunde overskue Alt. Her tegnede han de forskiellige Corpsers Stillinger og talte deres Skyts. Egentlig havde han nu udført sit Hverv, thi mere forlangte Generalen ikke at vide, men Fritz hørte, at en Kirkevielsesfest skulde feires i en nærliggende, af Fienden besat By. Her, meente han, lod der sig udspeide Allehaande om Fiendens Planer, og han fattede den forvovne Beslutning, forklædt at vandre did.

Han tog sin Faders Frakke og Paryk paa, og befalede sine Folk, at snige sig tilbage og overlevere Feltherren hans Papirer, hvis han ikke kom igien inden fireogtyve Timer. Derpaa vandrede han kiækt fremad, kom til Byen, gik i Vertshuset, blandede sig mellem Gieſterne, lyttede, lurede, spurgte, hørte og udspeidede Meget. Da det ringede til Kirke, lod han, som han ogsaa vilde forrette sin Andagt, men listede sig op i Taarnet, overſaae herfra endnu meget bedre den fiendtlige Stilling, og aftegnede den. Men en fiendtlig Officeer var dog bleven opmærksom paa ham, tabte ham ikke af Sigte, fulgte ham ubemærkt, overraskede ham ved Tegningen, og greb ham pludseligt i Armen. Fritz forfærdedes, men hans Aandsnærværelse forlod ham ikke. Han greb Officeren om Livet, kaſtede ham med overlegen Styrke ind mellem Klokkeſtilladſet og styrtede ned ad Trappen. Men Hiin famlede op igien og fulgte ham høitſkrigende: Hold paa Spionen! Neppe var Fritz kommen paa Gaden, før han blev greben og afvæbnet.

Man førte ham straxt til Generalen. Hans Forbrydelse var soleklar, og uden videre Omstændigheder blev han dømt til at hænges i den store Lind midt i Byen. Men for ei at forstyrre Dagens Fest, blev Executionen opsat til næste Daggry. Man indspærrede Delinqventen i en tom, Præsten tilhørende Kielder, der var udhuggen i en Klippe og forsynet med en stærk Jerndør, udenfor hvilken der sattes Vagt. Her skulde Fritz berede sig til Døden, og giorde det med Resignation.

Men hans Engel vaagnede. Præstens smukke Pleiedatter, der maatte bringe Nøglen til Kielderen, havde med Gysen hørt, hvilken Lod der ventede den Ulykkelige. Hans ædle Skikkelse rørte hende. Hun besluttede at frelse ham. Kielderen hang sammen med den under Præstegaarden, og adskiltes blot derfra ved en svag Muur. Ved Midnatstid listede hun sig ned med et Brækjern, aabnede denne, listede sig med sagte Fied og en Lampe i Haanden frem til den i Dødstanker hensunkne Fange og vinkede, han skulde følge hende.

Strax var hans Beslutning tagen. Han foer op, tog en Viingaardspæl, som hans Blik ved Lampens Skin faldt paa, plantede den sagte i Jorden, hang sin Frakke derover, satte Parykken ovenpaa og fulgte derpaa sin frelsende Engel, der skiælvende ledte ham ind i Præsteboligen, aabnede ham en liden Havelaage og betegnede ham en Markvei, hvorpaa han kunde undvige. Til Samtale var her ingen Tid. Kun et taknemmeligt Ord formaaede Fritz at fremstamme; men hendes Billed indprægede han levende i sin Siel. Begunstiget af Dæmringen naaede han en dyb Strøm, hinsides hvilken han var sikker. Han kastede sig deri og svømmede over. Snart naaede han sit Mandskab, der alt mistvivlede om hans Tilbagekomst.

Ei overflødig var hans List. Thi neppe skinnede Morgenrøden paa Kielderdøren, før Vagten keeg ind ad den lille Rude, som var derpaa. Det kom ham livagtig fore, som Delinqventen stod derinde med Ryggen mod Døren. Han var altsaa gandske rolig.

Ikke saaledes Præstens Pleiedatter. Det faldt hende ind, at Oldingen kunde faae Skyld for Fangens Flugt. Bleg og skiælvende løb hun til ham, faldt ham om Halsen og bekiendte, hvad hun havde giort.

Første Øieblik studsede den Ærværdige; men snart gienvandt han sin Fatning, sin Tro og Fortrøstning. „Vær rolig, sagde han: et Menneskeliv kiøbes ikke for dyrt. Hold Dig stille i Dit Kammer. For Gud har Du handlet ret. Gaae, mit Barn!"

Det var bleven Dag. En Feltpræst kom, at berede Delinqventen til Døden. Med et fromt Suk treen han ind i den skumle Kielder. Med stor Salvelse begyndte han at tale. Taus hørte Synderen paa ham: det behagede Taleren vel. „Det glæder mig' Søn, sagde han, at J er saa gudhengiven. Skrift derfor, at jeg kan meddele Eder Absolution."

Men da heller ikke denne Opfordring besvartes, mindede Præsten ham alvorligt om, hvor få Minuter han endnu havde at leve i. Forgiæves! han tang haardnakket. Det forekom Taleren at være syndig Forstokkelse. Med from Iver greb han ham ved Armen, for at ryste ham op af Dvalen, og fandt — et tomt Ærme.

Han udstødte et Skrig, Vagten styrtede ind — bah! hvilke lange Ansigter. Man hidkaldte Præsten, der forsikkrede, ingen Deel at have i Synderens Flugt, og meldte det Hele for Generalen, der besluttede i egen Person at anstille en streng Undersøgelse, som dog overhængende Forretninger nødte ham til at opsætte til næste Morgen.

Men Uleiligheden blev ham sparet. Thi neppe var Fritz, til Feltherrens store Glæde, kommen til Sines Leir, neppe havde han beskrevet Greven Fiendens Stilling, før et almindeligt Angreb blev besluttet næste Nat. Det skete og lykkedes fuldkommen. Næste Morgen var Greven i Besiddelse af den forskandsede Leir.

Under det samme Træ, Fritz igaar skulde have været hængt i, udnævnte Feltherren ham idag til Capitain. Han ilte til Præstegaarden, for at takke sin Frelserinde, men fandt Huset øde og tomt. Oldingen var flygtet med sin Datter. Kun Frakken og Parykken fandt han endnu i Klippekielderen, tog den velsignelsesrige Arvepart til sig, og forlangte intet Andet af Byttet.

Krigens Lunner afvexlede endnu ofte i dette Felttog, og førte Hæren, snart seirende, snart slagen til fierne Egne. Overalt førte Fritz sin fattige Arvepart med sig. Et Kors i hans Knaphul viste, at han ikke havde skaant sit Liv.

Nu var Vinteren nær. Feltherren besluttede at vove et Hovedslag. I dette hændtes det Fritz første Gang, at han, idet han stormede et Batterie, blev truffen af en Flintekugle midt paa Brystet. Han segnede til Jorden og troede sig haardt saaret. Men snart munkrede han sig igien, sprang op, opknappede sin Vest, og see, Kuglen trillede ned paa Jorden, thi han havde knappet den gamle Paryk under Vesten, og den havde svækket den allerede matte Kugles Kraft. „Fader! raabte han: Du er med mig!" Hastig greb han Kaarden, der var sunken af hans Haand, stor-

mede nok engang op ad Høien, og Batteriet var taget, og dette afgiorde Slagets Udfald.

Valpladsen var bedækket med Liig. Indhyllet i sin gamle Frakke vandrede Fritz, udnævnt til Major, derover, for at søge et ham i næste Landsby anviist Qvarteer. Pludseligt hører han under sine Fødder en sagte Jamren, bukker sig og seer en fiendtlig, haardtsaaret Officeer, en gammel Mand, med et dybt Sabelhug i Hovedet. Han havde mistet meget Blod, klagede over Tørst og Kulde, og bad, man vilde ombringe ham aldeles. Fritz knælede hos ham. Maanskinnet viste ham ærværdige Træk i det blege Ansigt. Strax trak han sin Frakke af, indhyllede den Saarede deri, og bedækkede, i Mangel af andet Bind, hans Hoved med den varmende Paryk. Derpaa løftede han ham paa sine Skuldre, og bar ham til sit Qvarteer, en reenlig Bondestue med en Seng, som han aftraadte den lidende Giest. Derpaa lod han Saarlægen hente. Han yttrede kun lidet Haab.

Fritz veeg ikke fra den Syges Leie. Denne syntes at føle den nære Død. Han samlede alle sine Kræfter og stammede i afbrudte Sætninger: „Jeg er Oberst von Dallbrück. Næsten et halvt Aarhundred havde jeg tient mit Fædreland, og haabede nu, i Ro at ende mine Dage, da jeg atter kaldtes under Vaaben. En elsket Datter lod jeg tilbage. For hendes Skiebne skialv jeg, ikke for min, og bragte hende til en Slægtning dybt inde i Landet. Min rede Formue, over 20,000 Daler i Guld, nedgrov jeg i min Have under et gammelt Lindetræ. Jeg troede min Datter sikker, hun var det ikke. Staden, jeg bragte hende til, er

bleven et Rov for Flammerne, og jeg veed ikke, om hun lever. Mine Timer ere talte. De er den Eneste paa Jorden, jeg endnu har at stole paa. Tillad en Døende det Spørgsmaal: Er De gift?" — „Nei!" sagde Fritz. — „Nu, saa overantvorder jeg Dem min Datter, hvis hun endnu er ilive. Vær, hvis De ei kan være hende mere, hendes Broder, hendes Fader, hendes Formynder. Opgrav Pengene, anvend dem til hendes Bedste — eller deel dem med hende. Deres ædle Hierte og min nære Død retfærdiggiør denne Bøn. Afslaae den ikke!" — Fritz svor, at opfylde den, saavidt han formaaede.

Den Syge var meget mat. Han lod Fritz aabne hans paa Bordet liggende Brevtaske. Med bristende Øine giennemløb han Papirerne, og gav Fritz dem, der kunde give ham nøiere Oplysning om hans Datter, Huus og Have, samt det Sted i denne, hvor Pengene vare nedgravne. Med Møie drog han tilsidst en Ring af Fingeren, rakte Fritz den, og stammede neppe hørligt: „Hendes Moders Ring; paa den vil hun see, at jeg sender Dem!" Han foldede Hænderne, indslumrede, og vaagnede ikke mere.

Fritz lod den Afstelede hæderligt begrave, og da der kort efter blev sluttet Vaabenstilstand, søgte og fik han Orlov paa nogle Maaneder, for at opfylde sine Løfter. Hans Vei førte ham igiennem hans Fødeby, hvor han saae den lange Elias, gift med en Diævelinde, under hvis Tøffel han stod. Hans Stedmoder blev mishandlet af Svigerdatteren og ringeagtet af sin egen Søn. Hun var ikke raadig over en Skilling og savnede tidt det Nødtørftige. I denne kummer-

lige Stilling saae hun en Officeer med Ordenstegn træde ind, gienkiendte sin forurettede Søn, og skiulte med et høit Skrig sit beskæmmede Ansigt. Han trøstede den Angerfulde saa godt han kunde, og lagde ved Afskeden, uden at hun mærkede det, en Pung med Guld i hendes Sypose.

Efter nogle Dages Reise naaede han Oberst von Dallbrücks forrige Bopæl. Frøkenen var ikke at opspørge her. Den betegnede Have laae udenfor Porten; hid begav han sig ved Midnatstid. Hans tause Rideknegt bar Brækjern og Spade. De fandt Lindetræet og under dette den tunge Pung, som indeholdt den Afdødes Formue. Uden at aabne den, forvarede Fritz Skatten i sin Kuffert, og ilte nu til den Stad, hvor den Slægtning havde boet, Oberstен havde bragt sin Datter til. Den laae endnu i Grnus og Aske. Nogle af de flygtede Indvaanere vare vendte tilbage. Slægtningen, Frøkenen havde opholdt sig hos, var død, hun selv ikke at opspørge.

Nu tog han Veien til den Landsby, hvor en frelsende Engel havde udrevet ham af Dødens Fare. Lidt derfra mødte han en fra Marken hiemvandrende Bonde. Ham spurgte han hastig, om den gamle Præst var vendt tilbage. — Ja, var Svaret. — „Og hans Datter?“ — Hun pleier den fromme Olding.

Med hoithankende Hierte sprang Fritz af Vognen, og vandrede tilfods til Præsteboligen. Vel følte han, at dette Besøg kun hang lidet sammen med Oberstens Bøn, men kunde han da modstaae sit Hierte?

Paa en Bænk ligeoverfor Klippekielderen sad Præsten, hos ham den himmelske Pige. Næsten bævende

fremtraadte Fritz. Da Oldingen blev ham vaer, stod han ærbødig op, Bertha — det var Pigens Navn — vilde gaae. Med mild Stemme bad Fritz hende blive. „Det er — lagde han til — netop for Deres Skyld, jeg er kommen." Hun betragtede ham med store Øine. — „Kiender De mig ikke mere?"

Hun kiendte ham ikke. Han pegede mod Klippekielderen. „Dette Fængsel har De aabnet mig, og derved reddet mig fra en skiændig Død." Glædelig overrasket udstødte Pigen et høit Skrig. Oldingen opløftede de foldede Hænder mod Himlen og sagde: „Træd ind, min Herre, i Armods men Ærligheds Bolig. Vort Huus er bleven plyndret, men Gud har rigelig giengieldt mig, da jeg nu veed, det er en Hædersmand, hvis Liv min Bertha frelste." Fritz fulgte. Med skiælvende Glæde frembar den giestmilde Vertinde Alt, hvad Kokken og Kielder formaaede.

Snart var det fortroligste Bekiendtskab knyttet, og de tre gode Mennesker sadde, muntert sladdrende, sammen til langt ud paa Natten. Fritz maatte flytte ind i Berthas Kammer, og man kan tænke, hvor gierne han giorde det! Her modnedes hans Beslutning, og med sød Frygt ventede han Morgenens Komme, for at kunne bede sin Velgiørerinde forskionne det Liv, hun havde frelst. Med faa, hiertelige Ord tilstod han hende sin Kiærlighed i Oldingens Nærværelse, og da hun, forvirret og taus, nedslog Øinene, greb Præsten med andægtig Rørelse Begges Hænder og lagde dem i hinanden. „Eder har Gud forenet!" sagde han med høi Alvorlighed, og Ynglingen sluttede den rødmende Brud fyrigt i Favn.

Men pludseligt udstødte hun et høit Skrig, thi paa hans Haand saae hun sin Moders Ring.

„Frøken Dallbrück?" spurgte Fritz hastig — Det er hun, svarte Oldingen: Oberst Dallbrücks Datter. Jeg har fundet hende, forladt af hele Verden, da jeg, tyve Mile herfra, besøgte en gammel Onkel for sidste Gang. Hvis hendes Fader endnu lever —

„Han lever ikke mere!" raabte Fritz ubesindig, og Bertha sank afmægtig i hans Arme.

Venskabs og Kiærligheds forenede Magt mildnede den første Smerte, og da Bertha hørte, at den Mand, hun havde hengivet sig, var hendes Faders Valg; at han bragte hende hans Velsignelse og havde lettet den Dødendes sidste Byrde; da faldt hun andægtig paa Knæ og vilde kysse den Mands Haand, hvori Faderen havde lagt hendes Skiebne. De 20,000 Daler vilde hun dele med sin ædle Pleiefader. Men han sagde:

„Jeg har Nok og meer end Nok, thi jeg veed Dig lykkelig, og ingen Sorg for Dig vil mørkne min Dødstime. Kun Skilsmissen fra Dig — vil jeg overleve den?"

Men kun Døden adskilte disse tre ædle Mennesker. Freden var sluttet, Fritz tog sin Afsked, kiøbte det Gods, denne Landsby tilhørte, blev en flittig Landmand, pleiede med Hustru og Børn den Gamle, til han døde, forvandlede Klippekielderen til et Kapel, som han smykkede med et Alter, der gjemte hans Arvepart.

(Kotzebue.)

Giendoberne.

(Sluttet.)

Efter Claras Ønske var den bestilte Vielse igien bleven opsat, saavelsom Alfs Daab, hvortil han med hver Dag sporede mindre Kald. Begge levede stille og eensomt sammen, som et forældreløst Søskendepar, og for Alf var det blevet en ret velgiørende Vane, af Claras milde Øine at suge Trøst for sit smertelige Tab. Ogsaa Pigen, der ei mere følte den stolte Søsters Aag, ei heller saae den kiære Yngling i en Andens Arme, begyndte at blomstre op paany. Mangt et huldt Smiil sløi alt over hendes mildtfarvede Rosenkinder; de skiønne blaae Øine, der før havde skuet Alting giennem Taareslør, luede nu mangengang af Hiertensglæde, og mangen munter Spøg kom over de yndige Læber, saa Alf tilsidst ei mere kunde vende sine Øine fra den saa gandske forvandlede Pige, og hans Smerte over Elisas Troløshed daglig tog af.

Imidlertid drog Uveiret, der truede den nye Stat, stedse nærmere. Giendøbernes umenneskelige Gierninger havde oprørt hele Tydskland. Rhinkredsene holdt et Convent i Coblenz, hvori der bevilgedes Biskoppen af Münster 300 Ryttere og 3000 Fodknegte som Hielpetropper mod hans oprørske Residents. Den tappre Ulrich, Greve af Oberstein, fik Commandoen over denne Hær og Fuldmagt til at lede Beleiringen.

Men Münsters Mure og Taarne, Volde og Grave vare ved Propheternes Omhu satte i saa fortræffelig Stand, og den fanatiske Besætning viste overalt saa-

dan Aarvaagenhed og Kiækhed, at Grev Oberstein overbeviste sig om, at en Storm vel kunde lede hans Folk til Slagterbænken, men ikke til Maalet. Da nu ogsaa et Forsøg paa, ved Forræderie at trænge ind i Staden, var strandet paa Johannes's Aarvaagenhed, lod Feltherren sig nøie med, at indslutte Staden fra alle Sider og afskiære den al Tilførsel. Derom bekymrede sig det letsindige Folk i Begyndelsen ikke, men da Mangelen blev saa trykkende, at de offentlige Taffler, Kongen havde anordnet, ei meer kunde vorde besatte, da Pøbelen virkelig begyndte at sulte, da sank Modet, og Klager lode hist og her, vel sagte, af Frygt for Jernscepteret, der trykkede de frie og lige Giendsberes Nakke, men Kongen hørte dem dog, og vel indseende, at her Noget maatte skee, men utilbøielig til, at følge sin kiække Formand Matthæus's Exempel, besluttede han, at forsøge, hvad der lod sig udrette ved Sværmerie og List uden Tapperhed. Tillige var det ham meget om at giøre, at skille sig af med nogle Propheter, der, meer end han ønskede, søgte at lette ham Regieringsforgerne, og for med eet Slag at naae alle disse Øiemed, udtænkte han et nyt Gøglerie.

Fra Hovedkirkegaarden skraldede Trompeterne, som om de udblæste den yderste Dom, og ind i Alfs Værksted styrtede Hans von der langen Strat i fuld Rustning. Hvad, Kammerat? Endnu ikke i Tøiet? raabte han: Væbn Dig i Hui og Hast med Dine Folk. Idag er hele Menigheden sammenkaldt, og Ingen maa fattes. — „Er Fienden alt for Portene?" spurgte Alf, idet han rustede sig.

Endnu ikke, svarte Hans: ogsaa haaber jeg, at hele Forsamlingen vil løbe gandske fredeligt af. Men noget Stort kan vi vente. Propheten Tuiskoschirer har befalet Kongen, at holde Nadvere paa Kirkegaarden, og derpaa udsende sine Apostle i hele Verden. Den sidste Tanke er ikke saa slet, thi Biskoppen gaaer os haardt paa Klingen, og lykkes det ikke vore Seeres Veltalenhed, at skaffe os hastig Hielp udenfra, er det vel snart paa Tiden, at tænke paa en anstændig Capitulation. — „Saalænge vore Mure staae, sagde Alf, og der er Marv i vore Arme, frygter jeg ikke for Staden."

Det er ret vakkert talt, meente Hans: men jeg har alt bemærket hist og her, at det begynder at skrige i Folkets Tarme. Det er altsaa let at udregne, hvorlænge vi endnu kan holde os. Saameget veed jeg, at jeg i denne Dag vil besee Stedets Leilighed, og see at slippe herfra, før Porten lukkes. Kommer det saavidt, skal jeg bede Dig giøre mig Selskab, thi det er dog ved Himlen bedre, itide at salvere sig, end her at sulte ihiel, eller vel endog her komme i nøiere Bekiendtskab med Hans høiærværdige Naades Bødler.

Under denne Samtale var Hans med Alf og Svendene kommen paa Kirkegaarden, der var besat med noverskueligelange, hviddækkede Borde, hvorpaa de kongelige Livtienere fremsatte de rygende Kiødfade, til en sød Lugt for Münsters Borgere, som, henved 4000 Hoveder stærke, med Vaaben og Værge og hungrige Mayer vare hidiilte.

Nu kom Kongen med majestætisk Yndighed, men uden kongeligt Smykke, iført en kort Silkekiortel.

Paa hans Vink skikkede Menigheden sig til Sæde. Efter en kort Bøn fuld af Salvelse gav han Forsamlingen et naadigt Vink, og Maaltider under aaben Himmel begyndte.

Efter at den første Dragt var fortæret, retnedes Stegene an, og Ølkanderne gik flittig rundt.

„Det er mig en pudseerlig Nadvere," hviskede Alf til Hans, der just bragte ham den fyldte Kande. — Det synes blot at være Indgangen, hviskede Hans tilbage: Pas paa, det Bedste kommer sidst.

Og neppe vare Stegene fortærte, før Kongen atter nærmede sig Forsamlingen. Ham fulgte tvende Pager, bærende det hellige Brød paa gyldne Brikker. „Tager dette hen og æder det! sagde han med høitideligt Alvor: og forkynder Herrens Ord, indtil han kommer!" — Og saaledes talende vandrede han gjennem de lange Rækker og brød Brødet for Folket, der modtog det med megen Andagt. Hans, der bedst kiendte den nye Ypperstepræsts Værdighed, formaaede dog ikke at undertrykke et satirisk Smiil, da Raden kom til ham. Efter Kongen fulgte den første Dronning, Matthæus's deilige Enke, med Guldkalken i Haand, ledsaget af den anden og tredie Dronning, der bare de gyldne Vinkander efter hende.

Da hun kom til Alf, og vilde sætte Kalken til hans Læber, veeg hun tilbage i sød Forvirring, overrasket af Ynglingens kraftige Skionhed. Ogsaa Alf stirrede med blændet Øie paa den himmeldeilige Qvinde. Her var meer end Elisas og Claras forenede Ynde: her var et fuldendt Skionheds Mesterstykke. Stor, fuld og yppig hævede sig den herlige Skikkelse.

Den kongelige Barm, hvorpaa de brune Lokker bølgede uroligt, beskæmmede det hvide Silke, hvori hun var klædt, og paa Alabasterhalsen stod et Cherubhoved, hvis mørkeblaae Øine paa eengang udtalte det milde Spørgsmaal, det sagte Ønske, den glødende Længsel saaledes, at Alfs Sandser kom i heden Lue. „Drikker Alle heraf!" stoitede den hulde Qvinde, og rakte ham Kalken med skiælvende Hænder. Ynglingen drak, med Øinene sugende sig fast paa Dronningen, der herved bestyrtedes i den Grad, at hun glemte Ritualets Slutningsord, og, rød som dryppende Blod, skred til hans Nabo. Medens Elisa, følgende hende, svævede forbi Alf, traf ham et sælsomt Blik af hendes Øine. Der laae Meget deri: Anger og Klage, Harme og Skinsyge, og derimellem glimtede vel ogsaa et Lyn af den gamle Kiærlighed. Men det Indtryk, dette Blik giorde paa Alf, var langtfra ikke stærkt nok til at løsrive hans Opmærksomhed fra den første Dronning, og han forfulgte Denne med flammende Øine.

Da foer den trofaste Hans ham med Haanden over Ansigtet og sagde sagte: Glem ikke, Broder, at det er den første Dronning, Du forfølger med lystent og forvovent Blik, og at vor Herr Konge ingen Spøg forstaaer i slige Ting! — „Han komme og gaae i Rette med mig! stormede Alf: Jeg skal forsvare mig, saa han skal undres derover. Alt i Besiddelse af dette Skabningens Mesterværk har han, der kunde vælge blandt alle Mønsters Skiønne, revet min Brud fra mit Hierte, en anden David!"

Ynglingens vilde Klager hendøde i den Lovsang, hvormed Menigheden sluttede Nadveren.

Nok engang treen Kongen frem for Menigheden, dennegang i fuld kongelig Ornat, omringet af sit Hof. Og med høi Røst spurgte han Folket, om det var beredt at fuldbyrde den guddommelige Villie og leve og døe for Troen? Og et høit, høitideligt Ja lød fra alle Læber.

Da trængte sig en ny Prophet, ved Navn Wahrendorf, frem bag Kongen. „Saa siger Herren, skreg han med fœrmersk Begeistrings vilde Ild: Udvælger Nogle af mit Folk i Zion, sender dem ud i den gandske Verden, at forrette underlige Ting og kundgiøre mit Ord for de fremmede Folkefærd. Men hver den, der ikke lyder dette Herrens Bud, han er skyldig at døe!" — Nu tog Propheten en Papirsrulle frem af sin Barm, og begyndte at oplæse Navnene paa de nye Missionairer. Til ham traadte Propheten Tuiskoschirer med sit sædvanlige trædske Smiil, lyttende til, og jublende nikkede han med Hovedet, da Navnene paa nogle af hans Fiender først oplæstes. Men da skreg Wahrendorf pludseligt: Johannes Tuiskoschirer! og som rørt af Tordener sammenfoer den lille tørre Mand, og brændende floi hans Blik efter Kongen. „Altsaa er ogsaa jeg bedragen! mumlede han sagte, men let skal Seieren ikke vorde Skurken!"

„Du feiler, min Broder!" hylte han over til Wahrendorf: „og har anseet Menneskeord for Aandens Stemme. Afvigte Nat havde jeg et Syn, som byder mig at blive i Zion og beskierme denne Hjord mod dens Fiender."

„Stille! tordnede Kongen: I dette Øieblik har Aanden givet mig et vigtigt Hverv, som strax maa fuldbringes." Og han gav sine Drabanter et Vink, hvorpaa de førte en münsterskLeiesvend frem for ham.

„Denne Ulykkelige — sagde Kongen høitideligt og betydningsfuldt: har, en anden Judas, ponset paa Forræderie mod Zion og uforsigtig røbet sit Hiertes onde Lyster, ved Ulydighed mod Aandens Bud. Hans Blod paa hans Hoved!" Og Kongens Sværd lynte, Offerets Hoved faldt, og med den blodige Klinge treen den Forfærdelige hen for Tuiskoschirer, og spurgte ham: „Hvad havde Du da egentlig at foredrage for Menigheden, min Broder?"

„At jeg bøier mig under Herrens Haand," svarte Tuiskoschirer tænderskiærende, og Wahrendorff læste derpaa Fortegnelsen ud.

I alt vare 28 Gesandtere udnævnte. Kongen fordeelte dem til Osnabrück, Coesfeld, Wahrendorf og Soest. „Forlader Alting, formanede han dem: frygter Intet, men forkynder Troen." Amen! raabte de Alle i ydmyg Lydighed. Amen! skreg Menigheden, og adspredtes.

I Dæmringen sad Alf hos den venlige Clara og fortalte hende om den underlige Nadvere, han havde bivaanet. Da kom Ven Hans endnu engang stormende ind. „Det er dog frygteligt, sagde han, hvad der kan blive af en Døgenicht! Aldrig tænkte Du

vel, Broder, at jeg var en Blok, hvoraf Fortuna kunde skiære en Hertug?"

Hertug? spurgte Alf studsende. — „Hertug, netop Hertug, gientog Hans leende: Hans Majestæt begynder, at blive lidt beklemt midt blandt sine trofaste Undersaatter og at frygte en Smule for sit dyrebare Liv. Derfor har han inddeelt Zion i 12 Qvarterer og sat en Hertug over hvert, som, forsynet med tilstrækkelig Vaabenmagt, skal hævde Orden og Rolighed i sit Distrikt og qvæle hver Folkebevægelse i Fødselen. Og saadan Tingest er jeg ogsaa bleven, hvisaarsag jeg maa udbede mig den tilbørlige Respect."

Hvad dog denne Ulykkens Konge kan hitte paa! sukkede Alf. — „Denne Klagesang synger blot Din Misundelse, sagde Hans spøgende: fordi Du ikke er bleven Hertug. Men, vær rolig, ogsaa Du er udseet til høie Værdigheder. Kongen har udnævnt Dig til Oberst for sin Livvagt, og jeg bringer Dig Ordre til, straxt at indfinde Dig hos ham. Endnu idag skal Du tiltræde Din Tieneste, da den frygtsomme Skræder gierne vilde sove roligt inat under Dit tappre Sværds Beskiærmelse."

Jeg Livvagtsoberst? raabte Alf ærgerlig: hvorfor er da Kongens Valg just faldet paa mig? — „Det har nu føiet sig saa, svarte Hans med et megetsigende Smiil: som saameget Andet i Verden. Jeg kan ret godt rime Alting sammen, og finder, at Du med Din Oberst har trukket et langt bedre Nummer, end jeg med min Hertug. Nyd kun Din Lykke smukt forsigtig." Han gik.

„Besynderligt! sagde Alf, igien omspændende Pandseret: Besynderligt!" raabte han endnu engang, idet han omgiordede Sværdet. Da faldt hans Øie paa en liden frisk Viinplet paa Halsstykket af Pandseret; samme Øieblik stod ogsaa den henrivende Dronning med Kalken for hans Sieleblik, og en svag, forfængelig Formodning om denne Begivenheds Sammenhæng med sin Ophøielse jog en Flammerødme i hans Ansigt. For at skiule den, trykte han Ridderhielmen dybt ned i Panden, rakte den gode Clara flygtigt Haanden til Farvel, og gik med vinget Fied til det kongelige Pallads.

En Page førte ham strax til Kongen, der traadte ham imøde med en Anstand, som om han var født til Thronen.

„Udfaldet i den biskoppelige Leir har viist, at Du er en dygtig Krigsmand, sagde Kongen med stolt Værdighed. Jeg er Dig Giengield skyldig for et stort Tab, tilmed har man roest Dig for mig, og jeg har besluttet, at bringe Dig nærmere min Person. Herefter skal Du som Oberst anføre min betydeligt forstærkede Livvagt, at det Hoved, Zions Frelse hænger ved, i det mindste kan sove sikkert for Snigmord."

Alf vovede nogle beskedne Tvivl om sin Dygtighed til denne Post. — „Du behøver blot, sagde Kongen: Aarvaagenhed, Mod og Troskab. Jeg fordrer ingen Eed af Dig. Christus siger: Eders Tale være Ja Ja, Nei Nei, hvad der er over, det er ondt. Giv mig derfor blot Mands Ord og Haandslag, at Du vil være min tro Livvogter."

Sammenfarende rakte Alf Kongen sin Høire, thi han gios ved, at være i denne Mands Gield, ved at berøre den Haand, der havde udgydt saameget Blod.

„Alt have Drabanterne faaet de behørige Ordrer, vedblev Kongen: Nu fremstiller Du Dig for den første Dronning." Han vinkede naadigt, og med høitbankende Hierte nærmede Alf sig Dronningens Gemakker.

„Kom ind! kom ind!" raabte en Sølverstemme i Gemakket, udenfor hvis Dør Alf meldte den tienstgiørende Kammerfrue Navn og Værdighed. Han traadte ind. Paa en ophøiet Guldstol sad Dronningen, den himmelskionne Qvinde, i fuld Pragt, og fra hendes deilige Øine strømte et saadant Hav af Lys og Ild den blændende Yngling imøde, at han neppe bemærkede de to andre Dronninger, der sadde hver ved sin Side paa lavere Stole.

„Det er altsaa Eder, unge Mand, sang Trylleriinden i søde Toner: vi herefter skulle have at takke for vore Dages Sikkerhed og vore Nætters Ro?" — Alf bøiede sig uden at tale.

„Vogt Eder blot, vedblev Dronningen med et fortryllende Smiil: at I ei røver Palladsets Fruer den Ro, I skal beskytte." — Den forlegne Alf vidste intet Svar at finde i en Hast paa saadan Tale, og Dronning Elisa sprang heftig op fra sin Stol og iilte til Vinduet.

„I er alt gift?" spurgte Dronningen. — „Kun Brudgom — var jeg — stammede Alf: er det ogsaa endnu, saa halvt om halvt." — „Hvorledes mener I?" spurgte Dronningen, og Elisa slog de

brændende Blikke mod Jorden. — „Herom lad mig tie, min Dronning!" bad Alf med skaansom Beskedenhed. — „Gode Menneske!" hviskede den skionne Qvinde og rakte ham sin Haand til Kys.

Alf greb den hastig, trykte et uendeligt Kys derpaa, troede at føle et sagte Tryk, læste, da han slog Blikket spørgende op, Bekræftelsen derpaa i Herskerindens huldе Øine, og udbredte, henrykt glemmende Alt, sin Favn, som om han vilde slutte hende deri. — Men da viste ham et strengt Blik tilbage. Modsigende dette Blik, sagde Dronningen i den mildeste Tone: „Vi sees snart igien!" og gav ham Bortgangsvinket. — Beruset, bedøvet, tankeløs bortfiernede Ynglingen sig.

Natten derpaa sad Alf i fuld Rustning udenfor det kongelige Sovegemak. Just var han falden i et Blund, hvori et velbekiendt qvindeligt Kloverblad dandsede ham forbi; da blændede ham en Lysstraale, der faldt paa hans Aasyn. Han vaagnede, sprang op og greb til Sværdet.

„Lad det sidde, Broder!" tilhviskede ham en hæs Røst, og den værdige Tuiskoschirer stod for ham, reiseklædt, med en Tyvelaterne. — „Hvad gior Du her? stormede Alf: Skulde Du ikke alt være paa Veien til Osnabrück, efter Kongens Befaling?" — „Ja, svarte Tuiskoschirer med et stikkende Smiil: Saa har den store Konning befalet, der overhovedet er vorden en meget streng og mægtig Herre, og for-

agteligt har bortstødt den Stige, der trolig hialp ham op paa Thronen, fordi han nu ikke bruger den mere. Til al god Lykke havde han dog tilstaaet mig nogle Timers Frist, og dem veed et klogt Hoved at benytte." — „Uden Omsvøb, hvad vil Du her? spurgte Alf i Vrede: Og pak Dig saa herfra, at ei Din Snak skal vække Kongen." — „Ei, bevares! hvislede Tuiskoschirer: hvo vil vække det slumrende Pantherdyr? Før gad jeg forlænget dets huldе Slummer langt ind i Evigheden." — „Menneske, hvad fører Du i Skiolder?" spurgte Alf, ahnende græsselige Ting.

„Allerede eengang har Du forsmaaet min gode Villie, svarte Tuiskoschirer: og siden denne utaknemmelige Galning sidder paa Thronen, jeg vilde løfte Dig paa, har Du vel havt Leilighed til at angre Din Daarskab. Jeg har idag lagt nøie Mærke til Dig, og kiender den Magnet, hvormed jeg troer at kunne virke paa dette ubevægelige Isbierg. Derfor har jeg taget mit Liv i min Haand, og endnu engang vovet mig i denne Morderhule, at byde Dig Livets skiønneste Blomst. Modstig mig ikke, bad han, da Alf vilde tale: Du skal blot gaae med mig, see, høre, og saa beslutte."

„Hvorhen vil Du føre mig?" spurgte Alf urolig. — „Ahner Du det ei?" spurgte derimod Tuiskoschirer smilende, og Alf, for hvem der pludseligt oprandt et Lys, fulgte henrykt Fristeren, der førte ham giennem de mørke, tause Gange til Dronningens Gemakker.

„Vi ere ved Maalet!" sagde han nu, aabnede en Dør med en Dirk. Begge snege sig ind giennem nogle Gemakker, hvori Kammerfruer slumrede, til

den første Dronnings. — „See!" sagde Tuiskoschirer med lakonisk Kraft, idet han lod en Straale falde fra sin Lygte paa den Seng, hvori den skiønne Qvinde slumrede.

Alf treen nærmere, saae, og ønskede sig tusind Øine, for tusindgange at skue, hvad han saae. Et himmelsk Smiil spillede om Dronningens Læber, yppigt syntes Rosenmunden at svulme et Kys imøde, og en salig Smægten lyste af de halvaabne Øine. Som rodfæstet stod Alf der og betragtede og holdt sit Aandedræt tilbage.

Da syntes en yndig Drøm at flyve giennem den Slumrendes Siel. Endnu sødere smiilte hun. Endelig udbredte hun de trinde Alabasterarme og hviskede glødende: „Til mit Bryst, kiære Alf!"

„Det var mit Navn!" jublede Alf, og vilde bøie sig ned mod hende, men voldsomt drog Tuiskoschirer ham tilbage. „Vil Du fordærve Alt? tilhviskede han ham: Den skiønne Qvinde skal vorde Din, men endnu er det ikke Tid. Slige Varer staae høit i Priis, om denne maae vi enes først. For dennesinde skulde Du blot see her, nu skal Du høre mig, beslutte, og saa handle, rask og kraftigt som det sømmer Manden, der vil tilkæmpe sig sin Længsels Krone."

Under disse Forestillinger drog han Ynglingen tilbage med sig giennem Gemakkerne, lukkede det Sidste igien med sin Dirik, og de vandrede nu sammen igien til det kongelige Forgemak. Tuiskoschirer bad Ynglingen træde sagte, aabnede forsigtigt Døren til Kongens Sovegemak, gik paa Tæerne ind med

fremstrakt Hals, og gav ham derpaa et Vink at følge efter.

Alf adlød, og Begge stode nu for Kongens Leie. Tuiskoschirer drog det tunge Silkeomhæng tilside, og de saae den Sovende ligge, bleg, med aabne stirrende Øine, Svedperler paa Panden, Skum for Munden, med knyttede Hænder, et grueligt Syn.

„Kongen er syg og maa snart vaagne," sagde Alf bevæget. — „Ingenlunde! sagde Tuiskoschirer: Siden Søvnen flyer Morderens Nætter, gaaer han aldrig tilsengs uden en Sovedrik. Dog kan han ei undvige Drømmene, som da pine ham uforstyrret. See blot!" — Knæl! raabte den Slummrende tænderskiærende: Knæl! Jeg maa see Blod, Blod! Og hans høire Arm fægtede omkring, som om den førte det frygtelige Rettersværd.

„Nys har jeg vist Dig Lønnen, sagde Tuiskoschirer til Alf: Her er Handlingen, som skal fortiene den. Her sover det feige, vellystige, koldt myrdende Uhyre. Tusinders Blod vil det endnu udgyde, hvis det beholder Liv og Magt. Behøver jeg at sige mere, Yngling? Trediegang vender Din gode Lykke ei tilbage. Her staaer Kongens Sværd, rusten af uskyldigt Blod, et kraftigt Stød dermed — vi adsprede, at han har aflivet sig selv — Münster er frelst fra sin Tyran, Du bestiger Thronen, Din vorder den herlige Kunigunde, den troløse Elisa og de andre Qvinders Skare hører Dig til, og at Kronen ei skal vakle paa Dit Hoved, derfor lade Du den gamle Tuiskoschirer sørge, som for Menighedens Aasyn vil paasætte Dig den."

Der stod Alf paa den smale Skillevei, saae med funklende Blik paa den sovende Niding, og hans Haand greb alt efter Sværdet.

„Frisk nu!" opmuntrede Tuiskoschirer; men samme Øieblik feirede den gode Genius i Ynglingens trofaste Siel. „Han har mit Haandslag! sagde han til sig selv: Stolende paa mig har han lagt sig til Hvile." Derpaa vendte han sig mod den giftige Dverg, greb ham fat, og bar ham gjennem alle Sale og Gemakker, ned ad Trappen, udenfor Palladset. Her satte han ham ublidt ned og raabte, pegende paa Veien ad Osnabrück: „Hist gaaer Din Vei, og er Du endnu i Münster, naar Solen staaer op, da melder jeg Alting for Kongen, at han kan rette Dig efter Fortieneste." — Snappende efter Luft tumlede Fristeren ud i den morke Nat.

Blokaden blev stedse alvorligere, Hungersnøden stedse frygteligere. Den fattige Pøbel, der alt maatte behielpe sig med Rødder, Urter, Bark og Blade, omsværmede Kongen med blege, huuløiede Ansigter, naar han i sin Pragt og Herlighed drog gjennem Gaderne, og hylte af Sult, og selve det kongelige Hofsinde maatte sættes paa smale Portioner, for at Kongen med sine fiorten Hustruer og sit Riges Store kunde svømme i Overflod.

Forgiæves opfordrede Biispen, med Løfte om fuldkommen Amnestie, Borgerskabet til, at overgive Staden og blot udlevere Kongen og dem, som stode

ham næst. Frygten for den forfærdelige Johannes var stærkere, end Længslen efter Frelse, der dog nu begyndte at opstige i alle Hierter. Slavisk skjalv en stor Residentses Befolkning for den feige, tyranniske Skræderkonge.

Imidlertid vedblev Alf, ærligt at forvalte sin Vogterpost, skiøndt han nu overlod den personlige Vagt udenfor Kongens Sovegemak til Hovedsmændene, og blot reviderede engang om Natten. Men da hans Kald hver Dag førte ham til Palladset, kunde det ikke feile, at han jo tidt maatte møde den herlige Kunigunde og see hende dybere i Øiet, end hans Rolighed kunde taale. Hun, der forlængst var hiertelig kied af Narrekongen, hvis Gunst hun ovenikiøbet maatte dele med tretten Andre, elskede den skiønne kraftige Yngling, som en vellystig Qvinde uden Grundsætninger overhovedet kan elske.

Ved en af de larmende Hoffester, hvormed Kongen søgte at bedøve sig og dem, som vare om ham, stod Alf pustende efter en rask Dands og havde lagt Hænderne paa Ryggen. Da følte han pludseligt et varmt, blødt Tryk i sin Høire, en Seddel blev tilbage deri, og samme Øieblik stormede den første Dronning ham forbi og tilkastede ham et betydningsfuldt Blik. Han gik strax ud, og læste ved næste Lampe paa Corridoren de søde Ord:

„En Time efter Midnat, i den øverste Sidegang første Dør tilvenstre."

Henrykt kysfede han den hulde Anviisning, og slugte den paa Stedet, for at giøre enhver Opdagelse umulig. Derpaa ilte han tilbage til Dandsesalen,

og hans glødende Kinder, hans lynende Øine, hans høitbankende Bryst, hans triumpherende Gang sagde strax den skiønne Sirene, at han havde læst og forstaaet.

Midnatstimen slog. Pludseligt fik Kunigunde heftig Hovedpine og lod sig af sine Fruer følge til sine Gemakker. Med lyslent Smiil tilhviskede Kongen Elisa nogle Ord, som hun besvarte med nedslagne Øine og rødmende Kinder. Forsamlingen skiltes ad, og Alf gik drømmende hiem.

Han fandt den trofaste Clara endnu taalmodigt ventende paa ham ved Lampens Skin, og hendes nu ellers saa klare Øine vare lidt mørke, uden at han ret kunde see, om det var af Nattevaagen eller af Graad, eller af begge Dele. — „Jeg frygtede, I var slet ikke kommen hiem iaften," sagde den gode Pige i mildveemodig Tone. — „Dandsen varede usædvanlig længe, yttrede Alf," men da hun rakte ham Lys og vilde sige ham Godnat, sagde han forlegen: „Jeg gaaer strax igien, kiære Clara. Jeg kom blot, for at sige Dig det, at Du ikke skulde blive hele Natten oppe for min Skyld." — „I gaaer igien? spurgte Clara spændt: Det pleier jo ikke, at være Eders Vagtgangstid." — „Dandsen har bragt Alting af Lave, stammede Alf endnu forlegnere: Jeg maa virkelig op paa Slottet endnu engang."

Da greb Clara med begge Hænder hans Høire og saae ret giennemtrængende paa ham med de milde, trofaste Øine. Den onde Samvittighed bød ham nedslaae Øine. „Kippenbrock, raabte Clara da, pludselig bange: I gaaer dog aldrig paa onde Veie?"

„Du drømmer alt med vaagne Øine, mit Barn! Læg Dig smukt tilsengs," spøgede Alf, og bøiede sig ned, for at give Pigen Godnatkysset. Men Clara bøiede sig tilbage og sagde alvorlig: „Idag ikke, kiære Kippenbrock: Alt er ikke, som det skulde være."

„Du er en lille Nar!" raabte han halværgerlig og gik hastig bort, og da Klokken slog tre Qvarteer til Et, stod han, blussende af Attraa, tæt indhyllet i sin Kappe, paa Slottets øverste Sidegang, og bevogtede ved Lampens matte Skin, som brændte ved dens Ende, den første Dør tilvenstre med skarpe Blikke.

Da slog den endelig fuldt Slag, og endnu vilde Døren ikke gaae op. Lyst og Kiedsomhed giorde Yngligen utaalmodig, og han hensank pludseligt i moralske Betragtninger. — „Det er dog i Grunden uret af mig, at jeg staaer her, sagde han til sig selv. Kongen maa nu være og gielde, hvad han vil, saa har jeg dog engang erkiendt ham for min Herre, og denne Kunigunde er hans ægteviede Gemalinde. Tilmed ligger det til mit Embed, at holde Orden vedlige i det kongelige Pallads, og nu staaer jeg i Begreb med, saa skiændigt at krænke den selv. Endelig fornærmer jeg jo ogsaa den gode Clara, der elsker mig saa stille og hemmeligt, og for Gud og Verden er min forlovede Brud. Vidste hun, jeg stod her og ventede denne Døres Opladelse, hun græd sine Øine ud. Gode Gud, hvorledes tør jeg vise mig for hende imorgen tidlig, naar jeg — Nei! det er besluttet. Den skiønne Kunigunde skal ikke finde mig her; jeg vil spare *mig* en Synd og *hende* med."

Og hastigen samlede han sig og vilde gaae. Da kom der pludseligt et klart Lys fra Sidegangen tilsyne. En høi, majestætisk Qvindeskikkelse i blændende hvid Natdragt svævede op ad Gangen, stedse nærmere og nærmere, med en Sølvarmstage med Dobbeltkierter i Haanden. Nu gienkiendte Alf hende, og raabte med sælsom Bevægelse: „Elisa!"

Den skiønne Qvinde foer sammen, da hun gienkiendte Røsten. Derpaa fattede hun sig og spurgte stolt: „Hvad? det er Eder, Oberst? Hvor kommer I paa dette Sted paa denne Tid?" — „Min Tienestepligt berettiger mig dertil, naadige Frue!" svarte Alf.

Fast havde Elisa hæftet sit Blik paa Ynglingens Aasyn, og det var, som en Straale af den gamle Kiærlighed vilde bryde frem af de sorte Øine. Men pludseligt foer hun sammen, lagde med et sagte Suk den hvide Haand paa Panden, vendte sig, tilraabte Alf over Skulderen: „God Forretning, Oberst!" og gik ind i Hovedgangen med vaklende Skridt. Alf saae efter hende, saae, hvorledes hun nærmede sig Kongens Gemakker, hvorledes de posthavende Drabanter aabnede hende Døren, Johannes treen hende imøde med aabne Arme, Døren atter luktes efter dem; han tænkte paa Kongens Hvisken ved Slutningen af Hoffesten, og stampede vildt med Foden af Vrede og Nidkiærhed.

„Fortræffeligt! sagde han tænderskiærende: Vellystlingen ligger i den Piges Favn, som var min Brud for Gud og Verden, og som han tvertimod al Ret har revet fra mig. Urørt ved Synet af mig synker

den Troløse i hans Arme, og jeg staaer her, liig et Barn, der skiælver for Riset, og frygter at giengielde Tyrannen den Uret, han har giort mig. Øie for Øie, Tand for Tand! det er en gammel Regel, og jeg vil ved Himlen, ingen Undtagelse giøre!"

Da aabnedes den første Dør i den venstre Sidegang, og med en Kierte i Haanden traen den skiønne Kunigunde ud i dybeste Natdragt og vinkede Ynglingen med et huldsaligt Smiil. „Hævn!" sagde han ved sig selv, styrtede i hendes Arme, og Døren faldt til efter Parret.

Morgenen efter denne Nat stod Alf, tabt i søde Erindringer, i Kongens Forgemak, ventende hans Befalinger. Da kom Fogden Krechting, en rasende Sværmer og Johannes's troe Tilhænger, med nogle Leiesvende, der hidslæbte to kongelige Pager, i hvilke Alf gienkiendte dem, han havde frelst af Propheten Matthæus's Hænder. „Hvad have de arme Børn forbrudt?" spurgte han Fogden medynksfuld. — Ved Udværkerne have vi fanget dem, raabte Krechting bister: just som de vilde overløbe til Bispen, deres gamle Herre. Meld os hos Kongen, Broder Oberst!

„Ak, kiære Herre! sagde den ene af Drengene grædende: Vi vare gierne blevne, men kunde ikke udholde det for Sult!"

„I kunde vel neddysse Sagen, meente Alf: At melde Børnene for Kongen, er det Samme, som at

dræbe dem, og denne Blodskyld vil jeg ikke betynge min Samvittighed med."

Da skelede Krechting til ham med giftige Blikke og skred hastig ind i Kongens Sovegemak. Kort efter vinkede han ud, og Drengene slæbtes ind. Nu blev der en Larm. Kongen raste, Børnene bade og græd, og derimellem hørtes Elisas bedende Røst: „For vor Kiærligheds Skyld, Johannes. Lad Raade gaae for Ret, blot denneſinde!" Men umiddelbart derpaa tonte først den ene, saa den anden Drengs Jammerskrig. Alf hørte to haarde Fald paa Gulvet, og, som dreven af en usynlig Magt, styrtede han ind.

Det Græsselige var alt skeet. Begge Børnene laae aflivede paa Gulvet, med blottet Sværd stod Kongen for dem, for hans Fødder laae Elisa, der nu rev Armene fra hans Knæ og sprang op. Oprørt ved Kongens Grusomhed og Afslag, raabte nu den stolte Qvinde i bitter Tone: „Jeg troer ikke, Johannes, at vor Gud er tient med den Elendighed, Du har bragt over dette Folk!"

Høit skreg Krechting af Forfærdelse over den forvovne Yttring; men Kongen saae paa Elisa med et koldt Helvedblik og sagde rolig: „Paa Torvet skal jeg svare Dig." Derpaa vendte han sig mod Alf: „Befal mine Gemalinder og mit hele Hof at møde her. Ogsaa mine Trompetere og Pibere skulle samles. Vi ville drage op paa Torvet, hvor jeg idag agter at forvalte mit Dommerembed for Menighedens Aasyn. Du ledsager os, Kippenbrock, med Din samtlige Skare." — Med tungt, uheldahnende Hierte gik Alf, at fuldbyrde det kongelige Bud.

Paa Torvet mylrede Menigheden, ventende de Ting, der nu skulde komme. Da tonte langtfra en høitidelig Sørgemarsch, og Hertug Hans von der langen Strat drog en vild Kreds med sine Leiesvende.

Nu kom Toget. Bag Musiken Alf med en Afdeling af sine Drabanter, derefter Kongen og Krechting. Mellem dem, endnu i Natdragt, bleg og vaklende, med flagrende Haar og foldede Hænder, Elisa. Hende fulgte den skionne Kunigunde og de øvrige Qvinders Skare, samt Hofsindet. Drabanter sluttede.

Nu vinkede Kongen, Krechting treen ærbødig tilbage, og de tretten Qvinder sluttede en Kreds om Herskeren og Elisa. „Knæler, I Rene!" tordnede Kongen, og Qvindekredsen styrtede paa Knæ, og samme Øieblik lynte Kongens Sværd, og Elisas Hoved sløi til Jorden.

„Fordømte Morder!" skreg Alf, rasende af Rædsel og Smerte over den fordum Elskedes uventede Død, og styrtede frem med høitblinkende Sværd, for at nedhugge Kongen; men den troe Hans sprang ham imode og omklamrede den Rasendes Arme. „Den gode Oberst var — raabte han — alt feberſyg igaar. Nu kommer Anfaldet igien. Hielper mig, at bringe ham hiem, at han kan vorde pleiet." — Da grebe Drabanterne fra alle Sider til, og trods sin Modstand blev Alf afvæbnet og bortslæbt.

„Den Rettede har haanet Aanden, som er bleven udgydt over hendes Konge og Gemal — sagde Johannes til Folket: hun har altsaa i aandelig Forstand brudt Ægteskabet og fortient sin Straf. Giver Gud Æren!"

Da stode de tretten Qvinder op, sang med klare Stemmer: „Ære være Gud i det Høie!" Jublende faldt Musiken ind, Kongen greb Kunigundes Haand og begyndte med hende paa aaben Torv en lystig Valts; de andre Medhustruer og Hofsindet fulgte det ophøiede Exempel, det arme bedaarede Folk hoppede efter med skrigende Maver, og fra Alles Munde tonede Jubelraabet: „Ære være Gud i det Høie!"

Den Sygdom, Hans i velmeent Redningsiver havde paadigtet Alf, var bleven til Alvor. Sielens evige Uro, saamange Lidenskabers Storm, men især den daglig voxende Overbeviisning om Falskheden af den giendøberske Lære, havde brudt hans friske Ungdomskraft. Dog havde den Spænding, hver Dags Rædsler holdt ham i, hidtil holdt ham paa Benene. Men Johannes's sidste Daad havde nedkastet ham med uimodstaaelig Magt, og han laae flere Uger i haarde Feberkampe, trolig pleiet af den blege, sørgmodige Clara.

Endelig seirede hans Ungdomskraft. Sundhed og Styrke vendte tilbage. Just var han ude første Gang, da Hans von der langen Strat kom ham imøde og sluttede ham i Favn med broderlig Glæde. „Hiem igien, Broder! sagde han: Jeg har vigtige Ting at tale med Dig om. — Staden er forloren, sagde han, da de havde taget Sæde hiemme hos Alf: Inden kort Tid maa den kapitulere, og da vil Bisp Franziskus

vel ikke fare lempeligere med os, end Herr Kong Johannes. Jeg har da allermindst Pardon at haabe, og er derfor bleven enig med mig om, itide at vende tilbage til min gamle Herre. Jeg har fundet et Hul, man i Mag kan slippe ud af. Ad samme Vei trøster jeg mig til, at føre en Hær ind i Münster, og derved tænker jeg, at udvirke mig Bispens Tilgivelse. Vil Du nu med, saa flye vi endnu i denne Nat."

„Ja, raabte Alf: jeg fraſiger mig den diævelske Lære. Gud tilgive mig i Naade, at jeg har fægtet med for saa slet en Sag." — „Du følger altsaa med?" spurgte Hans, rækkende ham Haanden. — „Naar Clara kan og vil ledsage os," svarte Alf. Samme Øieblik traadte hun ind.

„Tør I vel komme til os, Jomfru? spurgte Hans spøgende: Vi har dog just nu noget Slemt i Sinde med Jer: vi vil bortføre Jer fra Münster." — „Ak, det give Gud!" sukkede Pigen. — „Spøgen er Alvor, sagde Alf: Endnu i denne Nat flyer jeg herfra med denne Ven, hvis Du vil følge med mig, kiære Clara." — „Gjennem hele Verden! raabte hun med rørende Inderlighed: Hvem har jeg vel i den uden Eder."

„Saa er jo Alt paa det Rene!" raabte Hans: „Ruster Eder til Reisen. Ingen Rustning, Alf. Et kort Sværd er i Nødsfald nok. Clara vilde tage sig bedst ud i Mandsklæder. Med Slaget tolv henter jeg Jer."

Han gik, og beruset af Glæde over den nære Frelse, omfavnede Clara Ynglingen hjerteligt, idet hun raabte: „Med Eder ud af dette Helved, kiære Alf!

Nu begynder jeg for første Gang at haabe, at der for mig kan blomstre noget Held paa Jorden!"

Snigende sig forbi sovende Skildvagter, klattrende over Volde og Mure, vadende gjennem Grave, vare de tre Flygtninge i den afgjørende Nat omsider komne paa fri Mark og vandrede nu frisk og trøstig mod den biskoppelige Leir.

Da raslede pludseligt Vaaben tætved dem, og en barsk Stemme raabte: „Hvem der?"

„Jeg har ingen Lyst til at lade mig fange her, hviskede Hans til Alf: ellers blev min frivillige Tilbagekomst mig vel neppe engang tilregnet. Jeg vil see at marschere tværsover til Bispens Telt. Gaae I kun trøstig ligefrem."

„Hvem der?" skreg Stemmen endnu engang. — „Gode Venner!" svarte Alf, medens Hans med stor Behændighed dreiede tilhøire: „Overløbere fra Münster!" Og samme Øieblik vare han og den skiælvende Clara omringede af en Hob Krigsfolk.

„Overløbere? spurgte Corporalen: Det er et stort Spørgsmaal, om den Titel kan redde Jer fra Galgen. Henimod Tusinde ere i disse Dage udvandrede fra Münster, Mænd, Qvinder og Børn, og en god Deel af Mændene blev strax nedhugget paa Bispens Befaling. Naa! leveer mig Eders Sværd og følg os til Leiren med Eders Pilt. Bispen maa dømme Jer."

„I skal først bringe mig til Eders Feltherre!" sagde Alf i fast Tone: „Jeg har vigtige Ting at sige ham." — „I taler jo, som om I var vor Høvedsmand og ikke vor Fange, brummede Corporalen: Det kommer da an paa, om Herr Generalen vil see Jer. Fremad nu! marsch!"

„Gud være os naadig!" hviskede den bange Clara, og holdt sig fast ved sin Beskiermer. — „Vær trøstig, min kiære Claralille! beroligede Alf hende: det skal vorde godt." Og de vandrede med Krigerne rask afsted mod Leiren.

En deilig Juniimorgen var oprunden. Alf og Clara stode ventende udenfor Feltherrens Telt. Da kom en høi og skarp Præstemand i sin sorte Embedsdragt imod Teltet, studsede, da han saae Ynglingen, og spurgte Corporalen, som stod hos: „Hvad er det for Folk?" — „Overløbere fra Münster, svarte Denne, som vi have indbragt inat: de ville absolut tale med Feltherren."

Og skarpt betragtede Prædikanten Alf, som stod der hensunken i Tanker. Derpaa traadte han hen til ham og sagde, venligt bydende ham sin Haand: „Som Overløber seer jeg Eder igien? Derfor være Herren lovet! saa er dog min Spaadom indtruffen?" — „Herr Doctor!" raabte Alf med glad Overraskelse, da han gienkiendte den gode Fabritius. — „Saa tilhører I atter os?" spurgte Denne. — „Af gandske Hierte!" svarte Alf med rask Ild. — „Det Videre i Skriftestolen, sagde Doctoren: For det første vil jeg nu stræbe, at sikkre Eder en god Modtagelse hos Feltherren." — Endnu engang rystede han Alfs Haand

og gik ind i Teltet. En Stund efter kaldtes de Flygtende ind. Grev Oberstein sad med Doctoren bag Feltbordet ved et Bæger Viin.

„Nærmere! bød Feltherren med mørk Alvorlighed: Hvad har Du at melde mig?"

Strax saae og hørte Alf, at han var den Oberst, som Hans og han hiin Nat havde ladet undløbe, men han lod sig ikke mærke med Noget.

„For at gjøre en Ende paa Byens Jammer, svarte han, er jeg rede, at vise Eders Soldater Veien til Münster." — „Det er hans Røst! raabte Oberstein, springende op, og traadte hen for Ynglingen: Vi have seet hinanden engang før i dette Liv, sagde han: i Udenværkerne, ved den nye Port, i Maaneskin. I var den Officeer, der tog mig fangen og derpaa lod mig løbe? Ikke saa?" — „Det frydede mig ret, svarte Alf, at kunne frelse en saa bedaget og hæderlig Krigshelt."

„Og nu vil I overantvorde mig Staden? vedblev Oberstein munter: gjøre en kort Ende paa den lange Rød? I gjør mig til Eders dobbelte Skyldner. Eders Løn skal være stor." — „Om mig skal Talen mindst være her, sagde Alf: Mine Betingelser ere blot: Pardon for mig og mine Ledsagere, og Løfte om, at Seierherrerne i den indtagne Stad ville adskille de Onde fra de Bedre og skaane Disse."

„Det er os allerede paalagt ved det wormsiske Rigsdagsdekret", sagde Oberstein. — „Saa havde da vel ogsaa Bispen — indvendte Alf med kiækt Mod — skullet vise Naade mod de Ulykkelige, som i disse Dage ere flygtede fra Staden."

„Biſpen var yderſt forbittret ved Alt, hvad der er foregaaet — ſvarte Feltherren, lettende paa Skuldrene: og en Mands Vrede gior ikke det, ſom er Ret for Gud."

Nu faldt hans Øie paa Clara, ſom bly var bleven ſtaaende ved Indgangen. „Hvem er den ſmukke Dreng? ſpurgte han: Maaſkee en af Biſpens Pager? Det vilde være herligt. Iſær den Ene af dem elſkede den høiærværdige Herre med faderlig Kiærlighed." — „Ogſaa de ere faldne ſom Offere for Kongens Grumhed, ſvarte Alf: Denne Pige er en Søſter af Dronningen Eliſa, ſom med ſit Hoved maatte betale ſin Klage over den myrdede Uſkyldighed."

„Store Gud, hvilken Maſſe af Forbrydelſer!" raabte Oberſtein, og Fabritius truede med opløftet Pegefinger: „En Pige har I bragt med Jer i mandlig Dragt?" — „Alt i Ære, Herr Doctor! forſikkrede Alf: og jeg vil bede Eder, ſaaſnart muligt, ægtevie mig til denne Pige, der er min forlovede Brud." — „Det er noget Andet, ſagde Fabritius, kiærligt klappende Claras Silkekind: Jeg lover den gamle Orden."

„Hans Høiærværdighed og fyrſtelige Naade, Hr. Biſkoppen, ſagde en indtrædende biſkoppelig Høvedsmand: lader Herr Generalen høfligt bede om haſtigt Møde i hans Telt. En fangen Giendøber har forebragt vigtige Ting, hvorom der ſtrax ſkal holdes Raad."

„Følg med derhen", ſagde Oberſtein til Alf. — „Men hvor ſkal jeg ſaa hen?" hviſkede Clara ængſteligt til ſin Brudgom.

„Tør jeg betroe Pigen til Eders Varetægt?“ spurgte Alf Doctoren bedende. „Jeg vil behandle hende som mit eget Barn i Et og Alt“, forsikkrede Fabritius, gribende Pigens Haand, og med let Hierte fulgte Ynglingen Feltherren.

Blussende af Harme og Smerte skred Frantz, Greve af Waldneck, Biskop af Münster, op og ned i sit gyldne Telt. Ved Døren stod med et blegt Misdæderansigt Hans von der langen Strat i Lænker, omgiven af Drabanter. Oberstein traadte ind med Alf.

„Denne Skurk, tilraabte Bispen Feltherren: tilbyder sig, at kiøbe sit syndige Liv ved at forraade Staden. Men tregange har han forbrudt det. Forhen Rytter i min Hær, saarede han sin Foresatte, gik over til Fienderne, og afsvor sin Tro. Jeg mener, man skal piinlig afspørge ham Veien til Münster og derpaa klynge ham op.“

„Med Eders fyrstelige Naades Tilladelse — tog Greven Ordet: Jeg mener Naade bør gaae for Ret.“

„I har intet Dyrebart mistet ved disse Uhyrer! raabte Bispen, voldsomt qvælende sin Graad: Jeg har vis Efterretning om, at den forvorpne Skrøder har myrdet begge mine Pager, fordi de vilde undflye af hans Kloer.“

„Det er høist sørgeligt, sagde Oberstein deeltagende: Men vil I kappes med ham i Umenneskelighed, da kan I derved vel besmitte Eders Fyrstendom-

me, men ikke gjøre det Skeete ugjort. Mit Raad er, at man skal bevilge Overløberen den forlangte Pardon, og derved vinde en tro Veiviser ind i Staden, paa hvis Erobring det dog meest kommer an."

„I kan have Ret", sagde Bispen efter en Pause.

„Nok en paalidelig Fører bringer jeg Eder" — vedblev Oberstein, og forestillede Alf.

„Ham? skreg Bispen med rasende Blikke: Niding! Gud være lovet, at jeg har Dig. Du skal med Forfærdelse erfare, at Du er falden i min Haand!"

„Hvad skal det sige, Herr Biskop? spurgte Generalen studsende: Hvad kan I have mod den unge Mand, som I vel aldrig har seet for Eders Øine før?"

„O, jeg kiender ham kun altforvel! larmede Bispen: Da Løgnepropheten Matthæus forrige Aar overfaldt min Leir, har denne Knegt anført Anabaptisterne som Feltoverste under ham. Jeg saae ham storme frem i Spidsen for sin Bande, idet jeg kastede mig paa min Hest, for at undgaae det nære Fangenskab."

„Ei, saa vær dog ikke altid saa gruelig streng! bad Oberstein: Han har jo kun opfyldt, hvad han ansaae for sin Troes- og Vaabenpligt. Men nu er han bleven kied af Skræderregimentet, og er frivillig kommen ud til os."

„Og ved dette Overfald blev min ulykkelige Pleiefon fangen med sin Legebroder! raabte Bispen: Hvem har altsaa slæbt ham til Slagterbænken, uden han der? Matthæus er allerede dømt, men Denne er

givet i min Haand, og om saa Gud ned fra Himlen raabte: Naade! skulde han dog dø alligevel!"

„Slig Tale sømmer ingen Fyrste, en geistlig Herre endnu mindre! sagde Oberstein med mork Alvor: I øvrigt byder Taknemmelighedens Pligt mig denne stinde spare Jer en Ugierning. Denne Yngling har frelst mit Liv, og aldrig giver jeg ham til Priis for Eders Hævntørst." — „Glem ikke, Herr Greve, raabte Bispen tærget: at jeg er Fyrste her og J blot Hærens General!" — „Rigsexekutionens General! — faldt Oberstein ham heftig i Talen — ikke Eders, og udtrykkelig bemyndiget til, at overholde Wormser-Rigsdagens Dekreter. Da det lader, som J gandske har glemt disse, er det min Pligt, at minde Eder derom."

„Uhørt! raabte Bispen tænderskiærende: Det er altsaa Spørgsmaal her, om jeg endnu er Landsherre i Münster." Og med rullende Øine vinkede han Capitainen ved Døren til sig, som om han vilde give ham et alvorligt Hverv. — „Spar Jer dog et Skridt, som J siden maatte ønske ugiort, advarede Oberstein, og samme Øieblik indtreen Bispens Tiener, et fromt, ærligt Sølverhoved, med Frokosten.

„Jesus Maria! skreg han, saasnart han fik Øie paa Alf, tabte Alting af Hænderne, styrtede hen for Ynglingens Fødder og omfavnede hans Knæ. Saa har dog Gud endnu villet forunde mig den Naade, at takke Eder, mit Livs Frelser!" raabte han hulkende. — „Livs Frelser?" raabte Biskoppen spændt.

„J tager feil, Fader! raabte Alf: Jeg kiender Eder ikke."

„Jeg Eder desbedre, sagde den Gamle: Husker I ikke, Herr Oberst, eller hvad I er, da I med den gruelige Matthæus overfaldt vor Leir og Hans fyrstelige Naade havde just bortfiernet sig, og Matthæus var brudt ind i dette Telt og havde allerede nedstødt Livkokken og to Lakeier, og begge Pagerne knælede for ham, og han løftede Goliathspydet imod dem. Jeg stod i Krogen og ventede skiælvende paa, at Touren skulde komme til mig. Da stormede I herind, og faldt Uhyret i den hævede Arm og gav ham knubbede Ord og tvang ham, skiøndt han var Eders Foresatte, til, at skiænke Drengene Livet. Og saa slæbte I ham strax med Jer tilligemed Pagerne; men jeg smuttede frem af Krogen og knælte paa dette Sted og bad et andægtigt Ave Maria for mig og to for Eder."

„Hvad nu, Herr Biskop?" spurgte Oberstein i straffende Tone.

„Kan Du paa Hostien beedige, at dette er den Mand, som har frelst Drengenes Liv?" spurgte Bispen Tieneren strengt. — „Saasandt Gud hielpe mig til en salig Død!" svarte Denne, med Haanden paa Hiertet.

Da mildnedes Harmen i Bispens Aasyn. Han traadte til Alf, og sagde smerteligt: „Du har meent det godt, min Søn, men Gud vilde det anderledes." Og, vendende sig til Oberstein, vedblev han: „Jeg overlader Eder de videre Anordninger. Ogsaa venter jeg af Eder Forslag om, hvad jeg maaskee kan virke til denne Ynglings Bedste. Vor Misforstaelse vil I venligt forgiette, naar I mindes, hvor dybt jeg er

saaret, som Menneske og Fader, som Landets og som Kirkens Fyrste."

Med Ærefrygt greb Oberstein Bispens fremrakte Fredshaand. Med nedbøiet Hoved gik den geistlige Herre ind i Teltets inderste Gemak. Paa Feltherrens Vink sank Hans's Lænker.

„Dengang gik det hart forbi Galgen! raabte Denne, rystende sig. Herefter skal jeg ikke troe de geistlige Herrer saa godt. Jeg frygtede at melde mig hos Generalen, i den Mening, han forstod slet ikke Spøg. Derfor gik jeg til Herr Biskoppen, og just den Krumstav, hvorunder jeg tænkte at boe, havde nær slaaet mig for Panden."

„Tilsidst skal man see, det er ogsaa en gammel Bekiendt! sagde Oberstein, smilende og betragtende Sladdreren: Nu kiender jeg hans Træk igien. Følger mig til mit Telt, I vakkre Svende, at glemme den udstandne Angest og berolige den skiælvende Brud."

Overfaldet var berammet til næste Nat. Det var den 13de Juni 1535, en Time før Midnat, da Hans von der langen Strat i største Stilhed førte 500 Frivillige over Graven, hvor der var lavest, op paa Volden. De sovende Skildvagter bleve nedsablede, og Skaren kom uhindret til den lille Port. Denne brødes op, og Soldaterne styrtede ind i Staden. Men denne kom snart i Larm, de bevæbnede Borgere løb sammen, sloge de Sidste af den indtrængende Skare tilbage, lukkede og besatte Porten, og angrebe

nu de alt Indkomne med fordobblet Raserie. Halvanden Time varede Blodbadet i det sorte Mørke, indtil Hans med Resten af sin Skare slog sig frem til den næste, svagtbesatte Port. Udenfor denne ventede, veiledt af Alf, Feltherren med Kiernen af Hæren, og da Portfløiene, indenfra sprængte, fløi op, strømte, seierjublende, de Biskoppeliges blanke Skarer ind i Staden.

Men Seieren var ikke vunden endda. Hver Fodsbred folgte de udsultede Fanatikere for Blod, og da Oberstein omsider trængte dem tilbage, vege de blot, for paa Torvet ved Lambertuskirken at byde ham Spidsen nok engang. Her holdt Kongen, nys udsprungen af Sengen, med sine bedste Folk, og det gialdt, at stride drabelig. Blodig steg Morgenrøden op over Myrderiet. Alf holdt sig stedse ved Feltherrens Side; nu saae han i Tumlen den skiændige Johannes, hvorledes han ophidsede Sine til rasende Slagten. Da blussede Ynglingens Vrede op i mægtig Flamme. Elisa! raabte han og kastede sin Ganger did, hvor Kongen holdt. Elisa! raabte han nok engang, da han naaede Denne, og, som han ei holdt Uhyret værd den ridderlige Klinge, stødte han Kaardehjaltet saa voldsomt mod det pandsrede Bryst, at han sank sammen paa den guldsmykkede Hest. Og med stærk Haand rev han den afmægtige Konge af Sadelen, tog ham, lig en bortført Pige, foran sig paa Sadelknappen, og galopperede tilbage til Feltherren. „Her bringer jeg Eder Krigens Fakkel! sagde han: Giør med ham, hvad Eder godt tykkes.“

„Biskoppen har udtrykkeligen forbeholdt sig Ret til, selv at rette Oprørshovdingerne, svarte Oberstein med mork Alvorlighed: Lad derfor Uslingen skarpt slutte og bevogt ham vel. Eders Løn skal vorde lig Eders Daad."

Hidtil havde Fægtningen varet. Doctor Rothmann, der saae Kongen fangen, styrtede sig med Sværdet i Haanden ind i de tykkeste Fiendeskarer, og faldt, ridderligt kæmpende. Knipperdolling og Krechting vare forsvundne, Resten kastede Vaahen og bad om Pardon, som Feltherren strax bevilgede. „Stakkels Daarer! sagde Helten medynksfuld: I kunde have havt den for bedre Kiøb!"

Næste Morgen drog Bispen ind i Staden med femtenhundrede Ryttere. Alle Huse bleve skarpt randsagede. Knipperdolling og Krechting bleve dragne frem af deres Skiul og sparede for Retterstedet. Alf reddede Dilbeck og sin Fætter fra samme Lod. Den Sidste gav han det Hverv, at inddrage hans og de teutlingerske Riecers Formue, og sende den efter ham til det Sted, hvorpaa han fremtidig vilde boe, thi han kunde ikke holde det ud i sin ulykkelige Fødestad. — Bispen reiste strax til sit Slot Dülmen.

Der udstedtes nu en almeen Amnestie, der blot udelukkede Kongen, Knipperdolling og Krechting, Enhver fik Sit tilbage, de Flygtede kom igien, de forjagede Borgemestere og Raadsherrer desligest.

Saaledes vare tre Dage forløbne; den Fierde lod Oberstein Alf kalde til sig. „Jeg har ladet Sanct Lambertuskirken oppudse lidet, sagde Feltherren til ham. Synes I om det, min unge Ven, saa ville vi med hinanden betragte, hvad Staffererne og Malerne have udrettet i den korte Tid."

Alf gik til Kirken med den gamle Helt, og yttrede sin Forundring, da han fandt Sidegangene gandske ode og usmykkede. — „Taalmodighed! det Bedste er tilbage", trøstede Oberstein smilende, og bøiede ind i den næste Sidegang. Pludseligt stode de for det nysmalede, smukstafferede Alter. For det stod Doctor Fabritius i Embedsornat. Med Myrthekrandsen i de blonde Lokker svævede den trofaste Clara Yngtingen imøde, og lykønskende nærmede sig, som Forlovere, Fætter Gerhard, Hans von der langen Strat og Bispens gamle Livtiener. — „O, min Gud!" raabte Alf henrykt og overrasket, og den ædle Oberstein ledte Parret frem for Prædikauten.

Fra Parrets Læber lød det trofaste Ja, Velsignelsen lystes, og Alf greb sin unge Hustrues Haand, at føre hende ud af Kirken: da styrtede en biskoppelig Høvedsmand ind og overrakte Generalen en Skrivelse fra sin Herre.

Obersten brød den, læste og stampede med Foden. „Ingen Fryd ublandet! raabte han: Ogsaa denne glade Dag skal fordærves mig ved saadan Bøddelcommission. Jeg kan ei hielpe Jer, min kiære Brudgom, vedblev han, vendende sig mod Alf. Bispen befaler, at I selv ufortøvet skal bringe Eders Fange, Skrædderkongen, ud til Dülmen under god Bedækning."

„Arme Claralille!" sukkede Alf, og trykte et længselsfuldt og veemodigt Kys paa Pigens Læber.

„Han beklager Dig, mit Barn, og han mener sig selv! sagde Oberstein spøgende: For imidlertid at gjøre Mit til, at Bruden kan faae sin Brudgom igien før Aften, og ei skal vaagne imorgen som en underlig Mellemting mellem Pige og Kone, vil jeg selv ride med til Dülmen, for snareste muligt at skaffe ham løs fra Herr Biskoppen."

„I er meget naadig!" hviskede Bruden, og skiulte sin Undseelse over den Tilstaaelse, som laae i disse Ord, i et datterligt Kys paa den muntre Oldings Haand.

I Herresalen paa Dülmen sad Fyrstbiskoppen paa sin gyldne Thronstol, omgiven af sine Raader og Høvedsmænd. Ved det rødtbeklædte Bord sadde tvende Skrivere. Oberstein havde just meldt Skrædderkongen, og efter kort Samtale med Bispen stillet sig ved hans høire Side. Da vinkede Bispen, Drabanten aabnede Døren, og med Alf indtraen Johannes, bleg, bøtynget med Lænker, men stolt, og seende frækt paa Forsamlingen med de vilde trodsige Øine.

Med Møie fattede Bispen sig. „Usalige Menneske! tilraabte han Misdæderen heftigt: Hvi har Du saa forført mit arme Folk?"

„Jeg har ikke traadt Dig en Straabred for nær, Klerk!" svarte Johannes med et Hovmod, som om Zions Krone endnu smykkede hans Hoved. „Jeg har

overantvordet Dig en befæstet Stad, der kan trodse al jordisk Magt. Skulde jeg endda have tilføiet Dig nogen Skade, saa har jeg Midler nok til, at erstatte Dig den, ja, at gisre Dig til en riig Mand, saafremt Du vil følge mit Raad." — „Elendige! raabte Bispen tænderskiærende: Hvormed vil Du betale een Draabe af det uskyldige Blod, Du har udøst i Strømme?"

„Menneskeblod, sagde Johannes haanligt, findes ikke anført i Kongernes Regnskaber. Her kan kun være Tale om Pengeerstatning. Spær mig derfor inde i et Jernbuur, som Tamerlan Bajazeth, før mig omkring i Landet og viis mig for Penge, saa vil jeg indbringe Dig mere, end hele Beleiringen har kostet."

Hele Forsamlingen udbrød i et lydeligt Harmskrig over Forbryderens exempelløse Frækhed, hvis Liv hang ved Dommerens Vink. Denne betragtede ham længe og taus med et frygteligt Smiil. — „Gud staae os bi!" mumlede Alf, da han saae dette Smiil: „Det vil tage en grædselig Ende."

„Du giver gode Raad, vise Salomo, sagde Bispen nu med megen Rolighed: Dig skee, som Du ønsker. Afleveer ham til Slotsfogden! bød han Alf. Han skal kaste ham i Blodkielderen til videre Ordre, og I lader strax tre Jernbure smedde i Münster til Misdæderne. De skulle, som han selv har forlangt, vorde viste for Folk som glubende Dyr. Deres endelige Dom skulle vi i sin Tid fælde i en dertil forordnet Blodret."

Med uboiet Trods lod Johannes sig føre bort af Alf.

Da den himmelsalige Clara Morgenen efter Brylluppet opslog de skionne Øine, saae hun Manden alt sidde op i Sengen, som om han grublede paa noget Vigtigt. Hun slyngede sin runde Arm om hans Hals, kysfede ham fyrigt og spurgte ham, hvad han grundede paa.

„Paa min Fremtidsskiebne, kiære Clara! svarte han med hyklet Alvor: Jeg har igaar faaet saamange Tilbud, at det løber gandske rundt i mit Hoved. Seer Du, Hans fyrstelige Naade, Herr Biskoppen, har igaar tilbudt mig Tieneste som Kriger eller Hofmand, og Generalen vil, jeg skal modtage en Capitainspost ved den churfachsiske Hær."

„Men Du tager vel ikke mod nogen af Delene? raabte Clara bange: Jeg beder Dig, lad Andre beklæde høie Værdigheder, og lad Dig nøie med stille huuslig Lykke. Bliv, hvad Du er, en dygtig Vaabensmed! Som Saadan har Du faaet mit Ja for Herrens Alter, og vil Du nu høiere op, saa har Du skuffet mig strax ved Vielsen, hvilket slet ikke var smukt af Dig."

„Himlen være lovet!" jublede Alf, og omfavnede sin Clara inderligt: „Det var det, jeg ønskede at høre af Dig, kiære Clara. Jeg har blot stillet Dig paa Prøve. Nu seer jeg først, hvor gandske vi ere skabte

for hinanden." — „Ak, det mærkede jeg alt, da jeg saae Dig førstegang!" stammede Clara rødmende.

Da begyndte Bryllupsgiesterne udenfor en munter Morgensang, og det indfaldende Chor qvædede Doctor Morten Luthers Ord:

Vel Den, der vandrer i Herrens Frygt,
Han vaager sikker, han blunder trygt!
Vel Den, der næres af egen Haand,
Han virker kraftig med Mod i Aand.

„Vel Den, der næres af egen Haand!" gientog det unge Ægtepar gladelig i eet og samme Øieblik.

Og videre sang Choret:

Og i hans Hus staaer den Qvinde huld,
En Vinstok af røde Druer fuld;
Og trindtom Bordet de Poder smaae
Saa smukke som Olieplanter staae.

Da trykte Alf, i Ahnelsen af den fremtidige Faderglæde, den elskede Hustru fyrigt til sig, og andægtig lyttede de videre til den skionne Sang, og da det sidste Vers kom, da sang de med i from og stille Begeistring:

Med Jubel vi prise Din frelsende Haand,
Gud Fader, Gud Søn og Gud hellige Aand!
Fred, Sundhed og Naade paa Jorden os giv,
Og hisset i Himlen det evige Liv!

Med en hæderlig Afsked som Capitain ved Rigs-exekutionstropperne forlod Alf Münster, og nedsatte sig som Vaabensmed i Cassel i Skyggen af Fabritii Vinger. Bispens og Generalens rige Brudegaver gjorde ham til en velhavende Borger, og hans stille Hiem forvandledes ved Fred og Kiærlighed til et blomstrende Paradiis.

Efterat Skræderkongen og hans Udaadsfæller i rum Tid vare blevne slæbte giennem Tydsklands Rabolande til Spot og Spektakel, lede de i Februar 1536 Misdæderdøden.

„Hellige Gud! raabte Mester Alf, da han hørte de Ulykkeliges Endeligt. Held den, der indskrænker sin Virksomhed til det rolige Hiem, og for Bøn ei glemmer Arbeid, der er den bedste Modgift mod alskens unyttige Tanker. Men Held tregange den Mand, som Gud beskar en god Hustru, der med milden Overmagt afdrager ham fra Ydreverdens vilde Larm, og binder ham med Blomsterkiæder til den stille Arne. Under denne ligger Livets sande Skat begraven, som saa Faa have Lyst og Lykke til at finde. Vi have fundet den; ikke sandt, min Clara? Og naar de smukke Olieplanter, Doctor Luther har forjættet os, staae om Bordet her — hvad har vi da at ønske mere?"

Med disse Ord rakte han venligt Haanden over til sin unge Hustru, der spandt flittig paa hiin Side Bordet. En fiin Rødme forjog den Bleghed, som forkyndte den vordende Moder. Med et blidt Smiil greb hun hans Haand, men — ei formaaede hun at modstaae hans kiærlige Blikke, hun skiød Rokken

tilbage, sprang om Bordet, faldt ham om Halsen, og himmelsalige sang Begge af eet Hierte:

Med Jubel vi prise Din frelsende Haand,
Gud Fader, Gud Søn og Gud hellige Aand!
Fred, Sundhed og Naade paa Jorden os giv,
Og hisset i Himlen det evige Liv!

(C. F. van der Welde.)

Det dræbende Favntag.

Hæren fægtede i Udlandet; kun Arveprindsens Kyrasserer stode endnu hiemme i Fredsqvartererne. De skulde spares til den yderste Nød. Denne var nu forhaanden. Der kom Ordre til Opbrud, Krigernes Jubel lød høit, Trompererne blæste Marsch.

Alexis var, idag for førstegang siden sin Elskedes Død, glad og munter, thi giennem Stormnatten gik Veien til hende. Grublende sneg han sig, Aftenen før Marschdagen, ud til Kirkegaarden, for at sige Claras Støv Farvel, for at ihukomme sin Kiærlighedens Fryd og Qval og bestyrke sit Haab om saligt Giensyn.

Maanen beskinnede Graven — grædende omfavnede han dens kolde Grønsvær.

Clara var en Linnedvævers Datter, talentrig, smuk og sielegod. En adelig Dame havde ladet hende opdrage. Efter sin Velgiverindes Død vendte hun tilbage til sine Forældre og skiulte sit Lys bag Væverstolen. Alexis boede i samme Huus, saae hende stundom for Øieblikke, og Begge rødmede, naar de mødtes. Med Andagt lyttede han til, naar den fromme Pige qvædede sin Morgen- eller Aftensang, og han velsignede den Engel, hvis Vinger bare hans Siel til Gud. Ministerens Søn, der tiente i samme Regiment, var indqvarteret ligeoversor. Han saae Pigen og opflammedes af ureen Begierlighed. Clara viste ham tilbage, beskedent men bestemt. Han meente, Alexis stod ham i Veien; han fornærmede Denne, og blev udfordret af ham. De skiødes. Han mistede et Øie, Alexis blev baaren hiem med en Kugle i Brystet. Saarlægerne toge ham i Kuur og yttrede Haab. Tredie Nat efter fik han en heftig Blodstyrtning og faldt derpaa i en dyb Afmagt. Langt om længe vendte Sielen tilbage; han hørte, endnu skindød, Saarlægens Tale. „Gud giør intet Under — sagde han — i dette Øieblik dør han! Kom og see!" Og med sagte, skiælvende Jammertone hviskede det ved Hovedgierdet: „Naar udi Din sidste Nød, Venner om Dit Leie græde." Da slog han Øinene op, og saae Pigen, forklaret af Smer-

tens Flamme, knælende bede med foldede Hænder. Hun vidste ikke, at han havde vovet Livet for hende.

Han saae hende ikke tiere inden sin Helbredelse. Men den Beslutning, at byde hende sin Haand, modnedes hastigt i hans Siel. Hun bævede rødmende, da han beilede til hende. Hun sank i hans Favn, hendes Mund og Hierte sagde Ja.

En Dag vender han tilbage fra Revüen, smigret ved den Roes, hvormed Arveprindsen havde overøst hans Eskadron, og fuld af glødende Længsel efter den Hulde, der var hans Livs Klenodie. Hun flyver i hans Arme, han trykker hende med Heftighed mod det pandserklædte Bryst, hun udstøder et høit Skrig, thi Metallet har saaret hende. Et ømt Smiil skal berolige ham, men det taber sig i Smerte, og hun farer med Haanden mod Brystet. Samme Øieblik brænder Saaret i hans Bryst; en ahnende Gysen giennemrisler hans Been.

Maaneder randt hen. Da aabenbarede Clara ham, hvad hun hidtil af Undseelse havde fortiet, at hun følte en heftig, stikkende Smerte i Brystet. Med megen Møie overtalte han hende til, at betroe sig den meget duelige Regimentschirurg. „Her kan kun Kniven redde!" sagde han.

Villig og haabende paa Gud hengav den arme Pige sig sin Skiebne. Det frygtelige Middel slog an. Men nu indfandt sig en snigende Feber, og som hun fordum havde knælet for Alexis's Leie, saaledes knæledt han nu, fuld af Fortvivlelse, i hendes Dødsnat ved hendes. Guds Fred forklarede hendes Aasyn. Hun velsignede ham og roste hans til Døden trofaste

Kiærlighed. Den skiælvende Haand hvilte paa hans Pande; efterhaanden kiølnedes den; hun sukkede dybt og var ikke mere.

Efter mange Dagmarscher stod Regimentet for Fienden, og Slagmorgenen graanede. Taagen sank, og et fiendtligt Hovedbatterie viste sig ligeoverfor Kyrassererne. Endnu taug det. Raade os Gud! brummede Nogle. „Frygter Intet! raabte Alexis: Kun Skiændselen dræber, ikke Døden!"

Slaget begyndte. „Nu gielder det! raabte Feltherren: Marsch! Fremad, Kyrasserer! Redder Fædrelandet!" — „Endelig!" jublede Alexis, svingende Sablen.

Da styrtede Fiendens hele Ryttermagt, liig et oprørt Havs Bølger over Regimentet. Kampen var morderisk men kort, thi Fiendens Styrke var tifold overlegen.

I en lille Landsby, ikke langt fra Valpladsen gik just en blomstrende Pige over Kirkegaarden ved Aftenstid. Hun forfærdedes, da hun saae en blodig Kriger ligge paa en Gravhøi. Men han havde intet Frygteligt ved sig; han lignede snarere Fuldendelsens milde Aand, og hun treen modig til ham, og paa det aabne, blødende Bryst saae hun et Billed.

Det var Væverens Clara. „O, Du Arme! hviskede den medynksfulde Pige: Gud give Dig Fred!" — Og grædende bøiede hun sig over ham og lukkede, stille bedende, den Dødes brustne Øine.

(Gustav Schilling.)

Om Spøgelser, Drømme, Ahnelser og Somnambulisme.

Alt i min Ungdom hærdedes jeg mod Troen paa Spøgelser. Min Fader paastod idelig: der er ingen Spøgelser og kan ingen Spøgelser være, thi de Døde ere enten i Himlen eller i Helved. Hine ville ikke og disse kunne ikke igien fremtræde paa Jordens Scene. Paa hans Autoritet byggede jeg fast, og skiøndt min Overbeviisning, at det ikke kan spøge, ogsaa tildeels grundede sig paa mangen Erfaring, der nær havde kostet mig Livet, modnedes den dog netop herved meer og meer, og det var en ungdommelig Triumph for mig at kunne vise, at jeg ikke frygtede Sligt.

Med Drømme syntes det mig derimod at forholde sig heel anderledes. Jeg hørte tidt: Drømme betyde Intet. Men paa den anden Side hørte jeg ogsaa mange Drømme, der nøie vare indtrufne. Jeg var en Dreng paa sexten Aar, da et Bud fra min Faders

Broder, som var Præst i Mehringen, bragte den Efterretning, at han var syg og ønskede at tale med min Fader. Det var om Sommeren, paa den Tid, Vildtet gjorde Skade paa Markfrugterne, saa der maatte være adskillige Vogtere, og min Fader selv var nødt til, at gaae omkring den hele Nat og passe paa, at de ikke sov. Han reiste og befalte mig at gjøre Natterunden i hans Sted. Hvergang maatte jeg over en Landsbykirkegaard. Som jeg en Nat kom til dette Sted, blev jeg saa træt, at jeg ikke mægtede at gaae et Skridt videre. Jeg satte mig derfor ned og lænede Hovedet mod en Gravhøi. Jeg drømte, jeg var i Mehringen og traadte ind i en Stue i Præstegaarden, hvor jeg ved Døren saae tre over hinanden murede Sæder, over hvilke jeg undrede mig. Tyve Aar efter blev jeg kaldet som Præst til Mehringen; aldrig havde jeg været der før. Jeg besøgte Enken før jeg flyttede ind. Hun modtog mig i Døren, og ledte mig ind i Stuen. Gud, her havde jeg været engang før! — Jeg fandt de tre murede Sæder, jeg havde seet i Drømme, undredes derover og hørte, at de bedækkede en Kielderhals.

I mit syttende Aar skulde jeg gjøre latinske Vers, der skulde forevises Læreren næste Dag. Jeg arbeidede om Aftenen med al Anstrengelse, men kunde ikke blive færdig med den sidste Strophe. Jeg gik tilsengs. Det var om Sommeren. Mod Morgen begyndte jeg at studere paa mit Vers. Det lykkedes, det var rigtigt. Jeg undredes derover, gientog det over tigange — det var rigtigt. Jeg vidste, jeg laae i Sengen og sov; jeg tænkte: det er dog kun en

Drøm, men Verset er jo rigtigt; du kunde let glemme det. Du skal reise dig og skrive det op. Jeg gav mig ligesom et Stød, og vaagnede. Jeg skrev mit Vers op, sov ind igien, vaagnede efter en Times Forløb, læste mit Vers, og det var rigtigt.

Jeg forlod Universitetet, og blev Lærer hos et Par Drenge mellem 9 og 11 Aar, af hvilke den Yngste var en Søvngænger. Fødderne af vore Senge stode mod hinanden, saa der var et Rum af omtrent halvanden Alen derimellem, og mellem Væggen og Børnenes Seng var en Gang, omtrent en Alen bred. Søvngængeren sov paa Siden mod Væggen. Natlyset stod noget bag Kakkelovnen, saa det kastede en Skygge paa min Seng. Strax første Nat vaagnede jeg, og han stod ved Kakkelovnen, stirrende paa Lyset. Jeg reiste mig sagte op, men han mærkede det strax, saae sig om, og før jeg kunde spørge: Hvad gior Du der? var han som et Lyn igien i Sengen. Jeg efter ham — men han laae gandske ordentlig under Dynen og sov fast. Børnene gik sædvanlig i Seng Klokken ti; jeg blev oppe noget længer, for at passe paa Søvngængeren. Han begyndte at røre sig, men ved min mindste Bevægelse sank han igien tilbage, og den Nat sov han rolig. Jeg besluttede, at holde mig gandske stille. Han reiste sig, listede sig hen til min Seng, drog Omhænget tilside og tittede ind til mig. Sad jeg gandske stille og saae paa ham, saa stirrede han paa mig, men saasnart jeg spurgte: Hvad vil Du? foer han tilbage, og laae saa rolig og ordentlig i sin Seng, som om han slet ikke havde været oppe. Lod jeg ham raade sig selv, da spadserede

han Stuen rundt, betragtede adskillige Ting opmærksomt, tog Et og Andet i Hænderne, og lagde det fra sig igien med stor Forsigtighed. Og mærkeligst var det, at han ei blot handlede og talte, men ogsaa læste med fasttillukte Øine.

Den halliske Professor Simoni's Drøm var meget mærkværdig. Jeg selv var ligesom indviklet i den med, uden at vide noget deraf, og hialp, uden at tænke derpaa, til, at den blev opfyldt. Den gamle Mand var min Faders og min Ven. I Julen 1768 reiste han med min Svoger og min Søster til Hoyersdorf, for at besøge min Fader. Jeg, dengang Kapellan i Raguhn, reiste ogsaa did. Da han kom, og jeg langtfra blev hans Vogn vaer, gik jeg ham imøde. Han frydedes ved at see mig frisk og vel, og spurgte ofte, om jeg da ogsaa virkelig befandt mig gandske vel, at jeg undredes derover. Hiemme var Bordet dækket; han spurgte mig atter, om jeg da ogsaa var frisk. — Han begyndte at ryste, vilde ikke spise Noget, lagde sig paa Sengen og sagde: Til Aften vil det ret smage mig. Forretninger bød mig at reise samme Aften. Nogle Dage efter hørte jeg, Professoren var død. Min Fader tilskrev mig, han skulde begraves i Raguhn, jeg skulde komme til ham, for at høre nærmere Besked. Denne lød, jeg skulde besørge Graven: om Aftenen vilde han bringe Liget paa en Vogn og strax lade det nedsænke. Videre blev Intet bestemt. Jeg vendte tilbage, talte derom med min Collega, der ogsaa havde været Professorens Discipel, og da jeg fortalte ham, hvorledes Liget skulde stedes til Jorden, sagde han: Det er dog ogsaa

altfor simpelt! Besørg dog en Liigbegængelse med Laterner. Lad Baaren stille for Deres Dør og Liget sætte derpaa, at Begravelsen dog kan blive lidt høitidelig. Det gjorde jeg ogsaa. Da Liget kom kiørende stod Baaren udenfor Døren. Bærerne og de som holdte Lygterne traadte ud. Min Fader kom kiørende med min Søster og Svoger bag efter Liget. Jeg lod Liigvognen holde ved Hiørnet af mit Huus, og min Fader steg af med de Andre. Han fandt ikke det Ærende, han havde givet mig, punktlig besørget; han spurgte — men før jeg kunde svare ham, vare vi om Hiørnet, og min Søster sagde, fuld af Forundring: „Der er jo hele Professorens Drom opfyldt! Jeg skal fortælle Dig det siden." Efter Begravelsen fortalte min Søster, Professoren havde været meget bekymret for mig. Da de kiørte fra Halle, havde han fortalt, han havde drømt, han var reist til Hoyersdorf; herfra havde han villet besøge mig i Ragnhn. Da han var kommen hid, og kiørte om Hiørnet af mit Huus, havde der staaet en Baare udenfor min Dør og derhos et stort Liigfølge med Laterner. — Alt dette havde han fortalt meget omstændeligt, tilføiende: „Blot ikke Kapellanen døer!"

Et ungt Menneske boede ligeoverfor mig, skrantede, og kunde, efter min Mening, kun leve et Par Aar endnu. Jeg drømte, jeg saae ud af Vinduet; pludseligt reiste sig en Larm paa Gaden. Det unge Menneske kom løbende, forfulgt af to stærke Karle, hastigt og ængsteligt lige forbi mit Vindue ad Kirkegaarden til. Tæt udenfor Kirkegaarden fangede de ham, og han forsvandt. Om Morgenen hørte jeg

at det unge Menneske var død, og da jeg otte Dage efter kom tilbage fra en Reise, var han begraven paa selvsamme Sted, hvor jeg i Drømme havde seet ham forsvinde.

Jeg havde en ugift, voxen Søster, der havde været farlig syg. For faa Dage siden havde jeg besøgt hende: jeg havde fundet hende i Bedring og forladt hende i den Overbeviisning, at hun snart vilde være fuldkommen helbredt. Jeg laae i Sengen og sov. Det var en Sommermorgen. Pludseligt vakte mig en fælsom Følelse og en venlig Røst. Jeg blev munter og der laae En bagved mig som havde grebet mig om Halsen og holdt mig fast og trykte mig til sig, saa det syntes mig vanskeligt at røre mig. Jeg var mig fuldkommen bevidst. Denne Tilstand varede vel fem Minuter, i hvilken Tid jeg reflecteerte gandske ordentligt om Sagen, og tænkte, Indbildningen foregøglede mig det Alkfammen. Nu bevægede jeg mig, og Følelsen var borte. Mod Middag fik jeg Efterretning om, at min Søster var død kort før den Tid, jeg havde befundet mig i hiin mig uforklarlige Tilstand.

Jeg havde en gammel Pige, der var et Mønster paa nøiagtig Orden. Forsømte hun det Mindste, kunde hun ærgre sig over sig selv den hele Dag. Klokken tre om Morgenen maatte hun bringe mig Thee. I Landsbykirken var intet Uhr, mit Stueuhr var i Uorden, mit Lommeuhr gik akkurat og hang under Speilet. Naar Pigen vaagnede, stod hun op, kom ind i min Stue, tog Uhret, men da hun ikke selv forstod sig derpaa, bragte hun mig det til Sengen, og

jeg maatte sige hende, hvad Klokken var. Naar hun kom, pleiede jeg at høre hende i Forveien, og var munter. En Morgen var jeg allerede vaagnet. Jeg hørte Intet. Pludseligt kommer hun ind i Stuen, henter Uhret og nærmer sig min Seng; jeg reiser mig, for at tage derimod; men hun flyver tilbage til Speilet og ud af Døren, som hun lukker efter sig. Alt dette saae og hørte jeg tydeligt. Jeg foer op efter hende. Hun var ikke at see. Jeg raabte — Ingen svarte. Hun havde sit Kammer ovenpaa, og pleiede at sove saa let, at hun vaagnede ved den mindste Larm. Jeg gik op, kaldte paa hende med høi Røst, og først da jeg havde gientaget dette nogle Gange, aandede hun dybt, vaagnede vildt og svarte. For ikke at gjøre hende bange, sagde jeg blot: Lav mig Thee! og gik igien. — Nogle Dage efter sagde jeg til hende: Sov ikke over sig i Morgen, men bring mig Thee til rette Tid! Men neppe havde jeg lagt mig, før jeg hørte hende komme. Hun aabnede Døren, treen ind, jeg saae hende, kaldte paa hende. Hun lukkede Døren igien og var forsvunden. Vel tiente hun tre Aar hos mig efter den Tid, og jeg havde det samme Syn over hundrede Gange, men blev aldrig klog derpaa.

Kort efter min Kones Død sad jeg en Aften silde og skrev. Mit Bord stod omtrent tre Fod fra Vinduet. Det var i anden Etage. Paa eengang pikkede En, som med udbredte Finger paa Ruden. Jeg saae derhen, og sik Øie paa et Ansigt med en hvid Natkappe. Jeg stod op og saae nøiere til. Det var grandgivelig min salig Kones Ansigt, der laae tæt op mod

Ruden, saa jeg gandske klarlig kunde skielne Øine, Næse og Mund. Jeg lukkede Vinduet op — og fandt en Due, der med udbredte Vinger havde sat sig derpaa og nu fløi bort.

(Dr. Happach.)

Nitallet.

En arithmetisk Opgave af Fontenelle.

Enhver veed, at naar man multiplicerer Tallet 9, og enkelt sammenlægger de Tal, som derved fremkomme, saa bliver Summen altid 9. For Exempel: 4 Gange 9 er 36, 6 og 3 er 9; eller 9 Gange 9 er 81, 8 og 1 er 9, o. s. fr. Men ikke Enhver vil have bemærket, at denne Nitallets Egenskab strækker sig over Hundrede, ja til alle mulige Multiplicationer. 14 Gange 9 f. Ex. er 126, 6, 2 og 1 udgiør atter 9. Eller, om der ikke udkommer 9, saa vil dog Summen sikkert udgiøre en mindre Multiplikation af dette Tal. F. Ex. 41 Gange 9 er 369; 3, 6 og 9 give 18 eller 2 Gange 9. Det er ogsaa ligemeget, hvorledes Tallene sammensættes. Siger man f. Ex., istedetfor 3, 6 og 9, 36 og 9, saa giver det 45 d. e. 5 Gange 9 eller 4 og 5 er 9. Eller siger man 3 og 69, saa giver det 72 eller 8 Gange 9. Man kan ogsaa omsætte Tal-

lene, det bliver dog det samme. Man sætte, istedet for 369, 963, saa give 9 og 63 atter 72, eller 96 og 3, 99 d. e. 9 Gange 11. Man kan forøge Tallene, saameget man vil; naturligviis kan derved opstaae en uendelig Mængde Combinationer, men ufeilbarlig vil enhver af dem levere Tallet 9 eller en Multiplikation af 9. Komme Nuller fore, da er det ligegyldigt, om man tæller dem med eller ikke, der udkommer altid det Samme. Saaledes er f. Ex. 10206 en Multiplikation af 9; kaster man nu Nullerne bort, saa give 1, 2 og 6 Tallet 9. Intet andet Tal besidder denne Egenskab, hos Nitallet derimod er den evig uforanderlig. Det er altsaa et Spørgsmaal, om den afhænger af Tilfældet, eller er grundet i dette Tals Natur og mathematisk lader sig bevise.

Hvor vilde ei en Rabbiner eller Pythagoræer have frydet sig, hvis han havde opdaget den! Eller Jøden Philon, der giorde sig saa usigelig megen Flid, for at bevise Syvtallets Skionhed. Skade, at Nitallet ingensteds gielder for helligt; det vilde spille sin Rolle med megen Anstand.

Det ubekiendte Land.

Kiender Du det fierne Land?
Siig mig, kan Din Tanke stige
Til det mørke Aanderige —
Til de Hedenfarnes Strand?

Dertil gaaer en ukiendt Vei;
Du kan Havet giennemploie,
Du kan speide med Dit Øie —
Veien dog Du finder ei.

Eller er maaskee den nær?
Glutter smaae, som ikke kunne
Reise langt, vi see jo stunde
Mod det bedre Himmelskiær.

Mangen vandrer til det Land
I sin Vaar, i Livets Sommer:
Ingen dog tilbagekommer,
Som Oplysning give kan.

Millioner maae hvert Aar
Til dets vide Porte vanke,
Og dog ved den blotte Tanke
Hiertet angstfuldt stille staaer.

Hiertet bruſtet — Øiet ſlukt —
Dødens blege Engel vinker:
Trøſtig! dog paa Veien blinker
Haabets Fakkel klart og ſmukt.

„Blege Død! Din Haand er kold,
Grufuldt er Dit hule Øie,
Reiſen, ak, er fuld af Møie —
Du er ingen Engel bold."

Dog jeg gaaer den trange Vei,
Vandrer ad ukiendte Bgner;
Thi jeg troer, hvad Sielen ahner,
Men — ved Gud! — jeg frygter ei.

(Caſtelli.)

Ynglingen og Blomſterne.

(Meddeelt.)

Ynglingen.

Tør jeg hentræde
Her, hvor de venlige Blomſter fremſtige,
Minde min Kiærligheds rødmende Pige
Mellem de glødende Spæde?

Venligen smiler
Dugperlens Draabe, mens stille den triller,
Salig som Kiærligheds evige Lyst;
Hvor skal jeg finde
Blomsten, der evig huldsalig skal vinde
Sig om min Pigelils Bryst?

Rosen.

Jeg blusser, jeg brænder,
Mod Solen jeg vender
Mit Blik.
Af flammende Lue
Min hvælvede Bue
Jeg fik.
Min brændende Læbe
Skal blussende stræbe
I Lyst,
At vække Din Flamme,
At Elskov kan ramme
Dit Bryst.

Ynglingen.

Rose, som smiler
Venlig liig Morgenens straalende Røde,
Elskeren skuer med Lyst dig imøde,
Og dog — forbi dig bortiler.
Stærk maa han være,
Hvis han din glødende Flamme kan nære,

Derfor, o Rose, han gaaer dig forbi;
Thi du jo kommer,
Blusser og svinder med straalende Sommer,
Følger ham ei paa hans Sti!

Lilien.

Du Yngling, som hist vandrer om
Frie i Naturens Helligdom,
Kan Du ei Rosens Purpur lide,
Da dvæl ved mine Blade hvide.
Jeg stille staaer paa Livets Vei,
Mig mangen Vandrer ændser ei.
Jeg eensom staaer i Livets Have;
Glem Lilien ikke, Somrens Gave!

Ynglingen.

Kan jeg bortvanke,
Lilie, du søde, og plukke dig ikke?
Skue de venlig-uskyldige Blikke
Straale lig Stiernerne blanke —
Vistnok en Stierne
Er du, der drog fra det himmelske Fierne,
Lilie! at fryde det jordiske Bryst!
Ak, du maa svinde,
Naar du har levet, for susende Vinde,
Jorden ei elsker din Lyst!

Violen.

Naar skal Aftnens mørke Bue
Hvælve sig om mig?

Naar skal Solens stærke Lue
Vel bortfierne sig?
I det aftenstille Øde
Ene helst jeg staaer,
Mens mig smiler huld imøde
Himlens Stiernegaard.

Da forundret, stille hefter
Jeg paa den mit Blik,
Seer de store skiulte Kræfter,
Stiernehæren sik.
Ei jeg vild kan Flammen nære
Af en heftig Lyst;
Fromme Elskende mig bære
Taus paa deres Bryst.

Ynglingen.

Venlige Spæde!
Du, som uskyldig og stille dig dølger
Blidt under Lundens bladgyngende Bølger,
Fromhedens Billed hernede —
Kunde du brænde
Evig, som Lyset, os Himmelen sendte,
Sværmerisk glødende, bleg ei og mat!
Da til min Pige
Vilde jeg med dig henile og sige:
„Hverken for stærk eller mat!"

Kiærminden.

Den himmelske Lyst,
Som fylder Dit Bryst,

O Yngling! Kiærminden forstaaer.
Med rosenrødt Baand
Den Elskendes Haand
Mig planter i den Pigelils Haar.

Og svinder end Vaar,
Da Mindet fremgaaer
Og vækker den himmelske Lyst!
Kom, Yngling, tag mig,
Til Giengield jeg Dig
Gyder sødeste Fryd i Dit Bryst!

Ynglingen.

Søde Kiærminde!
Ja, du er Blomsten, jeg hende kan give,
Som skal det hellige Elskovspant blive
For hende, den elskte Veninde!
Himmelblaa bølger
Venlig din Kaabe, mens Haabet dig følger,
Kan jeg fornægte din sværmerske Lyst?
Du skal dig slynge
Stille lyksalig, og smilende gynge
Hist paa den Yndiges Bryst.

Men naar nu svinder
Somren, og Straalerne længer ei gløde,
Naar mig ei stirrer huldsalig imøde
Bølgen, der nynnende rinder —
Og naar min Pige
Maa til elysiske Egne bortvige,

Da hun mig gier dig i Aftenens Qveld,
Da skal din Krone
Venlig, liig Kiærligheds evige Tone,
Atter opklare min Siel!

(M. Winther.)

Sneeflokken.

En liden Sommerfugl daler ned,
Med de Vinger smaae;
Han er saa bleg og han er saa spæd,
Og Luften saa graa.

Men ingen Sommerfugl har jeg seet,
Saa liliehvid;
Thi altid saae jeg den broget klædt
Ved Sommerens Tid.

Og aldrig saae jeg den flagre hen
Saa sagte, mat;
Men munter boltred' sig Blomsternes Ven
Over Eng og Krat.

Du blege Fugl i den kolde Luft,
Vist en Dødning du er;
Og død er Rosen og Rosens Duft,
Som du havde saa kiær.

Hist over det frosne Blomsterbed
Den svinger sig,
Og lægger sig derpaa sagte ned
Over Rosens Liig.

(M. C. H.)

Hendes Grav.

Hist er den Elsktes Grav!
Med hende brast mit favre Haab i Døden:
En Blomst paa Livets Træ i Morgenrøden,
Hun visnende faldt af.

Hist er den Elsktes Grav —
Omblomstret af veemodige Kiærminder:
Ak, aldrig nogensinde jeg gienfinder
Den Trøst, som hun mig gav!

Hist er den Elsktes Grav —
Fra Himlen kom hun, og ved hende Jorden
Mig Salige et Paradiis er vorden,
Men nu et oprørt Hav.

Hist er den Elsktes Grav —
Og hist i hine natligstille Haller
— Mit sidste Haab! — engang hos hende falder
Min brudte Vandringsstav.

(R. Roos.)

Anecdoter.

Thorwaldsen fik Ordre, i Rom at udarbeide Napoleons kolossale Billedstøtte, og forestille ham med en Verdenskugle i Haanden. Da dette Værk var fuldendt, blev det i offentlige Tidender bekiendtgiort, hvad Dag Enhver kunde tage Billedstøtten i Øiesyn. — Blandt de utallige Nysgierrige, som strømmede hid, var ogsaa en Britte, der høit og uden Dølgsmaal gav sin Utilfredshed tilkiende. — Thorwaldsen mærkede det og spurgte: „Behager mit Arbeid Dem ikke?" — Verdenskuglen, som Keiseren holder i Haanden, er meget for liden og staaer slet ikke i Forhold til den kolossale Figur, svarte Britten. — „Seer De da ikke — spurgte Thorwaldsen — at Storbrittanien mangler paa denne Verdenskugle?" — Gandske ude af sig selv af Glæde, greb Engellænderen Konstnerens Haand, og rystede den med et stolt og selvbehageligt Smiil.

Baggesen er, som bekiendt, meget distrait. Engang, som det regnede stærkt, stod han, med Paraplyen over Hovedet, paa Hiørnet af Østergade og Kongens Nytorv i Kiøbenhavn og læste Comedieplakaten. En Dame af hans Bekiendtskab, der vilde have lidt Løier med ham og stille hans Aandsfraværelse paa Prøve, sagde i Forbigaaende til ham: „Ei, Herr Justitsraad! slaae dog Paraplyen ned; De seer

jo, det regner ikke mere." — „Skyldige Tiener, svarte han: jeg takker Dem ret meget for Deres Opmærksomhed. Jeg stod i Tanker, og havde nær glemt det." Han slog nu Paraplyen ned, skiondt det endnu skylregnede, tog den under Armen, og kom hiem, saa vaad som en druknet Muus. — Fruen studsede ikke lidet ved at see ham komme hiem saa giennemblødt. "Mon Dieu!" tilraabte hun ham: „Hvordan seer Du ud! Du drypper jo som en Tagrende." — „Besynderligt! svarte han trohiertig: En ubekiendt Dame sagde mig dog udtrykkeligt, det regnede ikke mere."

Wessel laae en Morgen i sit Vindue, smøgede sin Pibe og saae ud paa Gaden. En vindig Parykmager hopper forbi med Pudderposen under Armen. „Pst! Pst!" raaber Wessel efter ham. Han vender strax om og seer op mod Vinduet. „Har De Stunder et Qvarteerstid?" spørger Wessel. — En halv Time, om De befaler! svarer Friseuren. — „Nu — vedblev Wessel — saa vil jeg raade Dem, ikke at løbe saa stærkt: det kan skade Deres Bryst." Med disse Ord slog han Vinduet i og satte sig ned.

Samme Digter gik en Nat hiem fra et Venneselskab, hvor man havde drukket tæt. Da han kom ud i den frie Luft sporede han Virkningen deraf. Han tumlede nogle Skridt fremad, men da det forekom

ham, som alle Gienstande dreiede sig i en Cirkel trindt omkring ham, blev han staaende stille og trak sin Gadedørsnøgle op af Lommen, og dreiede den om, som om han lukkede op. Vægteren, der kom til og saae denne Manøvre, troede, han var i Begreb med at mane Aander i den frygtelige Midnatsstund; han nærmede sig langsomt til vor Digter og sagde: „Hvad er det De gior der?" — „Tie stille, min Broder, stammede Wessel: hele Gaden løber rundt, og jeg staaer her og bier, til mit Huus kommer efter Touren, for at jeg kan være parat til at lukke op."

Shakespeare, der, som Digterne i Almindelighed, ingen Hader var af det smukke Kiøn, saae en Aften, efter Forestillingen af hans Richard den Tredie, en Skuespiller tale meget kiærligt med en ung, smuk Dame. Han nærmede sig ubemærket og hørte Pigen sige: „Bank Kl. 10 tre Gange paa Døren, og naar jeg spørger: hvem er det? saa skal Du svare: Richard den Tredie." Shakespeare skrev sig det bag Øret og var paa Stevnestedet et Qvarteer før den bestemte Tid, gav det aftalte Tegn og Svar, blev indladt og var ogsaa, da Feiltagelsen blev opdaget, lykkelig nok til at stille den Skiønnes Vrede. Til den bestemte Tid indfandt den rette Elsker sig. Shakespeare aabnede Vinduet og hviskede: hvem er det? — „Richard den Tredie." var Svaret. — „Richard, gientog Digteren: kommer for silde, Wilhelm Erobreren har allerede besat Fæstningen."

Milton mistede næsten paa een Tid sin Kone og sit Syn. Imidlertid giftede han sig snart igien. En af hans Venner undredes over, at Nogen vilde have den blinde Mand. „Hvor kan Du undres derover? svarte Milton: der feiler blot, at jeg skulde være døv med, saa var jeg ustridig det bedste Partie i hele Engelland."

Under Keiserinde Catharina den Andens Regiering kom en fornem og dannet Dansker til St. Petersborg. Han blev buden til Keiserindens Taffel. — Da man satte sig tilbords, bemærkede Catharina, at den Fremmede havde en overordentlig stor Næse. Hun tilhviskede sin Naboerske, skarpt fæstende Øiet paa ham: „Hvilken uhyre Næse!" — Dansken hørte det ret godt. Øieblikkelig greb han sig ved Næsen og sagde, høit nok, for at vorde hørt:

„Vi takke Gud for Alt, hvad Godt
Han har os givet, Stort og Smaat!"